

Fremsat den 7. oktober 2026 af skatte- og vækstministeren (Jakob Engel-Schmidt)

Forslag

til

Lov om ændring af opkrævningsloven, registreringsafgiftsloven, skatteforvaltningsloven og forskellige andre love

(Forenkling og harmonisering af regler vedrørende ny opkrævningsløsning for told- og skatteforvaltningen, afskaffelse af ret til at overdrage krav mod told- og skatteforvaltningen m.v.)

§ 1

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1040 af 13. september 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1694 af 30. december 2024 og senest ved § 2 i lov nr. 1783 af 29. december 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 6 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Der er ikke solidarisk hæftelse for rykkergebyrer, medmindre hæftelsen udspringer af en virksomhedsform, hvor deltagerne hæfter solidarisk.«

2. I § 11, *stk. 1, nr. 4*, ændres »told- og skatteforvaltningen.« til: »told- og skatteforvaltningen, eller«.

3. I § 11, *stk. 1*, indsættes som *nr. 5*:

»5) virksomheden har stillet sikkerhed efter *stk. 1* eller *2*, og sikkerheden inden for 12 måneder fra modtagelsestidspunktet er blevet fuldt anvendt til at dække de restancer, som sikkerheden skal dække.«

4. I § 11, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »*stk. 1* eller *2*« til: »*stk. 1, nr. 1-4*, eller *stk. 2*«.

5. § 12, *stk. 2, 2. pkt.*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Modtager told- og skatteforvaltningen inden udløbet af angivelses- eller indberetningsfristen en angivelse eller indberetning, der ændrer det beløb, der tidligere er angivet eller indberettet for perioden, er fristen dog 30 dage efter modtagelsen af den senest modtagne angivelse eller indberetning. Foretages udbetaling efter udløbet af fristen i 1. og 2. pkt., forrentes kravet efter § 7, *stk. 1*, jf. dog *stk. 3* og *4*.«

6. § 13 affattes således:

»§ 13. Krav mod told- og skatteforvaltningen kan ikke overdrages og kan heller ikke gøres til genstand for retsfulgning bortset fra behandling af fordringshavers konkursbo, rekonstruktion eller insolvente dødsbo, jf. dog *stk. 2, 1. pkt.* gælder ikke for den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52.

Stk. 2. *Stk. 1, 1. pkt.*, omfatter ikke den overførsel af et krav, der sker som led i fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller som led i skatteretlig succession efter de herom gældende regler. Uanset *stk. 1, 1. pkt.*, kan der ske overdragelse af et krav mod told- og skatteforvaltningen i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke omfattes af 1. pkt., eller en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation. Overdragelse efter 2. pkt. kan ikke ske, før kravet er stiftet. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige, hvis de er indgået, inden kravet er stiftet.

Stk. 3. Overdragelser efter *stk. 2, 3. pkt.*, kan ikke overstige det udbetalingsbeløb, der kan opgøres efter § 12, *stk. 5*.«

7. I § 15 b, *stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»For regreskrav efter skattestraffesagslovens § 5 påløber renten dog fra udløbet af den heri angivne betalingsfrist.«

8. Efter § 15 d indsættes i *kapitel 4 a*:

»§ 15 e. Udbetaling til virksomheder af beløb, som ikke er omfattet af § 12 eller skatteforvaltningslovens § 61 a, skal ske, senest 3 uger efter at told- og skatteforvaltningen har konstateret kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat regler om andet.

Stk. 2. Udbetaling til fysiske personer af beløb, som ikke er omfattet af skatteforvaltningslovens § 61 a, skal ske, senest 3 uger efter at told- og skatteforvaltningen har konstate-

ret kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat regler om andet.

Stk. 3. Foretages udbetaling efter udløbet af fristen i stk. 1 og 2, forrentes kravet efter § 7, stk. 1. Kan told- og skatteforvaltningen på grund af modtagerens forhold ikke foretage kontrol af udbetalingsbeløbet, afbrydes udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold ikke længere hindrer kontrol. Skønner told- og skatteforvaltningen, at udbetaling på det foreliggende grundlag vil indebære en nærliggende risiko for tab, kan forvaltningen ligeledes afbryde udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold er undersøgt.

Stk. 4. Udbetaling af beløb vedrørende krav omfattet af dette kapitel kan ske efter reglerne i lov om nemkonto.«

9. I § 16 f, stk. 1-3, udgår »lov om vejafgift,«.

10. § 20, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Told- og skatteforvaltningen kan med hensyn til overdragelser af fordringer mod told- og skatteforvaltningen efter den 1. januar 2005 foretage modregning over for overdrageren uden hensyn til overdragelsen, hvis underretning om overdragelsen er kommet frem til told- og skatteforvaltningen senest den 6. oktober 1999. I særlige tilfælde kan told- og skatteforvaltningen dispensere fra reglen i 1. pkt.«

§ 2

I registreringsafgiftsloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 370 af 3. april 2025, som ændret ved § 3 i lov nr. 1776 af 29. december 2025 og lov nr. 1777 af 29. december 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 3 a, stk. 3, indsættes efter 1. pkt. som nye punktummer:

»Ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra og med den 1. i kvartalet til og med afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet. Tilladelsen effektueres ved betaling. Betales afgiften ikke forud for ibrugtagning, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen og betalingskravet. Fører efterfølgende opkrævninger ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen. Såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter § 19, stk. 3.«

2. I § 3 a, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »til første«: »fulde«.

3. I § 3 a, stk. 4, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal. Betales depositummet ikke, bortfalder tilladelsen.«

4. I § 3 a, stk. 7, 3. pkt., indsættes efter »differencen«: »med en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev«.

5. I § 3 a, stk. 7, indsættes som 4. pkt.:

»Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkomende bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

6. I § 3 b, stk. 5, indsættes efter 1. pkt. som nye punktummer:

»En betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, finder anvendelse. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkomende bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

7. I § 3 b, stk. 9, indsættes som 6. og 7. pkt.:

»Er afgiften for køretøjet ikke angivet efter reglerne i § 14, anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkomende bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

8. I § 3 b, stk. 10, indsættes efter 5. pkt. som nye punktummer:

»En betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, finder anvendelse. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkomende bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

9. I § 3 b, stk. 10, 6. pkt., der bliver 8. pkt., ændres »herom« til: »om 1.-5. pkt.«.

10. I § 3 c, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nye punktummer:

»Ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra og med den 1. i kvartalet til og med afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet. Tilladelsen effektueres ved betaling. Betales afgiften ikke forud for ibrugtagning, bortfalder tilladelsen og betalingskravet. Fører efterfølgende opkrævninger ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen. Såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter § 19, stk. 3.«

11. I § 3 c, stk. 2, 3. pkt., der bliver 8. pkt., indsættes efter »til første«: »fulde«.

12. Efter § 3 c, stk. 2, 3. pkt., der bliver 8. pkt., indsættes som nye punktummer:

»Ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal. Betales depositummet ikke, bortfalder tilladelsen.«

13. § 7 c, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

14. I § 15, stk. 1, nr. 5, udgår »og gebyrer«.

15. § 17, stk. 2 og 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Den registrerede virksomhed skal efter udløbet af afregningsperioden godkende, at der for afregningsperioden ikke udestår registreringer i Køretøjsregisteret. Fristen i opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 3, finder anvendelse for godkendelsen og i forhold til skatteforvaltningslovens § 31, stk. 1, 1. pkt. Sker der ikke godkendelse efter 1. pkt., kan told- og skatteforvaltningen lægge til grund, at der ikke udestår registreringer, jf. 1. pkt., og på det foreliggende grundlag opkræve afgiften for perioden. Der opkræves i så fald afgift efter opkrævningslovens § 4, stk. 2.

Stk. 3. Afgiften af et køretøj henføres til den afregningsperiode, hvor køretøjet anmeldes til registrering i Køretøjsregisteret. Afgiften fra de enkelte angivelser i en afregningsperiode betales som et samlet beløb efter reglerne i opkrævningsloven. Den samlede afgift fra de enkelte angivelser anses som et selvstændigt hovedkrav, som kan oversendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Stk. 4. Ved delvis betaling af den samlede afgift for perioden fordeles det betalte beløb forholdsmæssigt på de angivne afgiftsbeløb for de enkelte køretøjer, jf. § 16, stk. 3.

Stk. 5. En efterfølgende ændring af afgiften for en afregningsperiode foretages med et nyt krav for det køretøj, der omfattes af ændringen.»

16. I § 19 indsættes som stk. 2 og 3:

»Stk. 2. Er der ikke afgivet korrekte oplysninger ved registrering eller omregistrering, så der er betalt for lidt i afgift, skal personen eller virksomheden betale det skyldige beløb. Såfremt debitor ikke er registreret efter registreringsafgiftslovens § 14, finder en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af en opkrævning, anvendelse. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkede dag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Stk. 3. Ophører en person eller en virksomhed med at opfylde betingelserne i §§ 2 eller 3 a-3 c, forfalder den fulde registreringsafgift for køretøjet efter § 1, stk. 1, opgjort efter reglerne i §§ 4-5 c, på tidspunktet, hvor betingelserne ikke længere er opfyldt. Kan dette tidspunkt ikke fastsættes, kan told- og skatteforvaltningen fastsætte tidspunktet for afgiftspligtens indtræden skønsmæssigt.»

17. I § 20, stk. 8, udgår »eller gebyr«.

§ 3

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1228 af 13. oktober 2025, som ændret ved § 3 i lov 1779 af 29. december 2025 og § 13 i lov nr. 30. juni 2026, foretages følgende ændringer:

1. I overskriften til afsnit III indsættes efter »omkostningsgodtgørelse«: »m.v.«

2. I § 51, stk. 6, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Er henstandsbeløbet i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overdraget til re-

stanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes henstandsbeløbet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes i medfør af § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

3. § 51, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Er henstandsbeløbet i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes henstandsbeløbet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes i medfør af § 2, stk. 14, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Henstand omfatter også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.«

4. Efter kapitel 19 indsættes i afsnit III:

»Kapitel 19 a

Forrentning af krav på tilbagebetaling efter uberettiget opkrævning af skatter og afgifter m.v.

§ 61 a. Krav mod told- og skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v. forrentes efter rentelovens § 5, hvis kravet på tilbagebetaling skyldes en opkrævning, som told- og skatteforvaltningen har foretaget med urette, jf. dog stk. 2 og 3. Forrentningen sker fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen.

Stk. 2. Stk. 1 omfatter ikke følgende krav og situationer:

- 1) Krav på tilbagebetaling af afgifter, som told- og skatteforvaltningen har opkrævet på vegne af kommuner m.v.
- 2) Krav på tilbagebetaling, hvor kravet støttes på en formueretlig aftale med told- og skatteforvaltningen.
- 3) Krav på tilbagebetaling af bøder.
- 4) Krav på tilbagebetaling, hvor forrentningen som følge af anden lovgivning ikke skal ske efter rentelovens § 5.
- 5) Betalingen skyldes en fejl hos den, der foretog betalingen.

Stk. 3. Et tilbagebetalingskrav forrentes efter stk. 1 alene, hvis det samlede rentebeløb for kravet for den i stk. 1, 2. pkt., anførte renteperiode udgør mindst 50 kr.

Stk. 4. Krav mod told- og skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v., der er betalt som følge af en fejl begået af den, der foretog betalingen, jf. stk. 2, nr. 5, forrentes med renten efter rentelovens § 5, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor told- og skatteforvaltningen fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl. Told- og skatteforvaltningen skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl. Såfremt udbetalingsfristen falder

på en banklukkedag, udskydes fristen til førstkommande bankdag.

Stk. 5. Kan told- og skatteforvaltningen ikke frigøre sig for betaling på grund af modtagerens forhold, forrentes beløbet ikke i denne periode.

Stk. 6. Kan told- og skatteforvaltningen på grund af modtagerens forhold ikke foretage kontrol af tilbagebetalingskravet efter stk. 4, afbrydes udbetalingsfristen, indtil told- og skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Stk. 7. Har told- og skatteforvaltningen efter udbetalingsfristens udløb anmodet om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af tilbagebetalingskravet efter stk. 4, vil der ikke ske forrentning af tilbagebetalingskravet fra og med dagen for fremsættelsen af anmodningen om yderligere oplysninger til og med dagen, hvor told- og skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Stk. 8. Påklages i medfør af § 35 a et af told- og skatteforvaltningen fastsat krav, der er blevet betalt, og hjemvises klagen til fornyet behandling hos told- og skatteforvaltningen, fordi klageren under sagen fremkommer med nye oplysninger, som told- og skatteforvaltningen ikke selv kunne have indhentet, og som ændrer grundlaget for kravet, forrentes tilbagebetalingskravet, når der er gået 30 dage efter dagen, hvor hjemvisningen sker. I øvrige tilfælde, hvor klagen hjemvises til fornyet behandling hos told- og skatteforvaltningen, forrentes tilbagebetalingskravet efter stk. 1. 1. og 2. pkt. gælder også ved hjemvisning i forbindelse med en domstolsprøvelse af told- og skatteforvaltningens krav.«

5. I § 61 a, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, nr. 4, og stk. 4, 1. pkt., ændres »rentelovens § 5« til: »opkrævningslovens § 7«.

§ 4

I brændstofforbrugsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 12. august 2025, som ændret ved § 4 i lov nr. 1776 af 29. december 2025 og § 1 i lov nr. 1778 af 29. december 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 11, stk. 1, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Renter af afgiften indgår ikke i grundlaget for nummerpladeinddragelsen, og afgiften skal i sig selv udgøre mindst 100 kr. Anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse er ikke til hinder for, at kravet samtidig kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«

§ 5

I ejendomsvurderingsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1510 af 8. december 2023, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 615 af 30. juni 2026, foretages følgende ændring:

1. § 75, stk. 5, ophæves.

§ 6

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 26. september 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020, § 1 i lov nr. 1565 af 12. december 2023 og senest ved lov nr. 238 af 3. februar 2026, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»Stk. 13. Er der i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 meddelt skyldneren henstand med betalingen af fordringen, tilbagekalder told- og skatteforvaltningen fordringen fra inddrivelse. Efter at der er meddelt skyldneren henstand, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke inddrive fordringen, men fordringens forrentning sker efter § 5 til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes.«

Stk. 13 bliver herefter stk. 14.

2. § 2 affattes således:

»§ 2. Skatte- og vækstministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed. Restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse af fordringer, jf. § 1, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen, jf. dog §§ 17 og 18. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Søger fordringshaveren ikke skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaveren.

Stk. 3. Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Stk. 4. Inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden underretter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Underretning efter 1. pkt. er ikke en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Stk. 5. Ønsker fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at inddrivelse af en

fordring, der allerede er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, fremover skal ske over for en eller flere andre skyldnere, der tillige helt eller delvis hæfter for fordringen, eller at inddrivelse ikke længere skal omfatte en eller flere skyldnere, som fordringen inddrives over for, skal fordringen med dens renter og opkrævningsgebyrer tilbagekaldes af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, med henblik på at blive overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden på ny med oplysninger om den eller de skyldnere, som fordringen fremover skal inddrives over for. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde beslutte, at 1. pkt. ikke finder anvendelse. Så vidt muligt skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette den eller de skyldnere, der er omfattet af tilbagekaldelsen efter 1. pkt.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Har fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen.

Stk. 7. Fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 6, forrentes fortsat efter § 5.

Stk. 8. Ophæves en suspension, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 6, ophæves ikke. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved tilbagesendelse efter stk. 6, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, og om, hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.

Stk. 9. Ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden skal en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, oplyse skyldnerens personnummer. Er forsyningsvirksomheden ikke i besiddelse af skyldnerens personnummer, skal forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, inden overdragelsen af fordringen skriftligt anmode skyldneren om inden for en nærmere angiven frist at oplyse sit personnummer. Anmodningen skal indeholde oplysning om adgangen til at indhente skyldnerens

personnummer fra Det Centrale Personregister efter fristens udløb, jf. stk. 10.

Stk. 10. Har skyldneren ikke oplyst sit personnummer inden for den angivne frist, eller foreligger der begrundet tvivl om rigtigheden af skyldnerens oplysning herom, kan forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ved henvendelse til en kommunalbestyrelse efter forudgående entydig identifikation af skyldneren få oplyst skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister. Kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen senest 10 hverdage efter modtagelsen heraf.

Stk. 11. Ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Er der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav. Er der ved overdragelsen af et gebyr ikke givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav. Skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Stk. 12. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævingen, jf. dog stk. 13.

Stk. 13. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan helt eller delvis kalde en fordring tilbage, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Stk. 14. Er der i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 meddelt skyldneren henstand med betalingen af fordringen, tilbagekalder told- og skatteforvaltningen fordringen fra ind-

drivelse. Efter at der er meddelt skyldneren henstand, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke inddrive fordringen, men fordringens forrentning sker efter § 5 til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes.

Stk. 15. Skatte- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-14, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatte- og vækstministeren kan herudover fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, hvis de oplysninger, der er nødvendige for inddrivelsen, ikke er medsendt. Skatte- og vækstministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.«

3. I § 8 c indsættes som 2.-6. pkt.:

»Forrentningen sker fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen. Krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden på tilbagebetaling i tilfælde, hvor betalingen skyldes en fejl begået af den, der foretog betalingen, forrentes efter 1. pkt. dog først, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl. Såfremt udbetalingsfristen falder på en banklukkedag, udskydes fristen til førstkommande bankdag. Forudsætter beregning af rentegodtgørelse efter denne bestemmelse manuel sagsbehandling, udbetales rentebeløbet dog ikke, hvis det udgør under 50 kr.«

4. I § 10, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 11, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.«

5. I § 11 indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 11, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.«

§ 7

I lov om et loft over indtægter fra elproduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 3. april 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 12, stk. 2, 5. pkt., og stk. 3, 2. pkt., udgår »og stk. 2, 2. pkt.,«.

§ 8

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 460 af 3. maj 2024, som ændret senest ved § 9 i lov nr. 615 af 30. juni 2026, foretages følgende ændring:

1. § 62, stk. 5, ophæves.

§ 9

I lov om registrering af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2023, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 715 af 25. juni 2010 og senest ved § 5 i lov nr. 1776 af 29. december 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 10, stk. 1, udgår »forud«.

§ 10

I skattestraffesagsloven, lov nr. 1454 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

1. I § 5 indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Ved opkrævningen af kravet anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra datoen for told- og skatteforvaltningens afsendelse af opkrævningen. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

§ 11

I lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1164 af 15. september 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 12, stk. 1, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Renter af afgiften indgår ikke i grundlaget for nummerpladeinddragelsen, og afgiften skal i sig selv udgøre mindst 100 kr. Anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse er ikke til hinder for, at kravet samtidig kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«

§ 12

I lov nr. 814 af 9. juni 2020 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, pensionsbeskatningsloven og lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. (Restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af fordringer med dataproblemer, forældelse m.v. samt fradrag for seniormedlemskabskontingent i arbejdsløshedskasser) foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 3, 13 og 14, ophæves.

2. I § 5, stk. 1, udgår », jf. dog stk. 2.«.

3. § 5, stk. 2 og 3, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 2-4.

§ 13

I lov nr. 1565 af 12. december 2023 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kildeskatteloven, opkrævningsloven og skatteforvaltningsloven (Gennemførelse af aftale om initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet m.v.) foretages følgende ændring:

1. I § 6, stk. 8, 2. pkt., ændres »§ 2, stk. 11 eller 12« til: »§ 2, stk. 12 eller 13«.

§ 14

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2027, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Skatte- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 2, nr. 8 og 9, § 3, nr. 3 og 5, § 6, nr. 2, 4 og 5, og § 13, nr. 1, og kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 3. Opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for overdragelser og andre overførsler, hvorom underretning er kommet frem til told- og skatteforvaltningen inden den 1. januar 2027. For sådanne overdragelser og andre overførsler finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 7 finder ikke anvendelse, hvor producenten inden den 1. januar 2027 har gjort told- og skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller hvor told- og skatteforvaltningen inden den 1. januar 2027 har konstateret fejlen. For sådanne tilfælde finder opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 1040 af 13. september 2024, fortsat anvendelse.

Stk. 5. Skatte- og vækstministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 6, nr. 2, finder anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og kan herunder bestemme, at § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 6, nr. 2, helt eller delvis finder anvendelse fra forskellige tidspunkter for de enkelte inddrivelsessystemer.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Afskæring af transporter i krav på udbetalinger fra Skatteforvaltningen
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Præcisering af visse betalingsfrister for motorafgifter m.v.
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Præcisering af regler om udbetalinger i opkrævningsloven og af eksportgodtgørelse efter registreringsafgiftsloven
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Afstemning af angivelses- og opkrævningsregler for registreringsafgift m.v.
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5. Samtidig nummerpladeinddragelse og inddrivelse
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6. Ingen solidarisk hæftelse for Skatteforvaltningens rykkergebyrer
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7. Lovfæstelse og justering af Skatteforvaltningens praksis med udbetaling af rentegodtgørelse ved tilbagebetalinger
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.8. Renteberegning ved tilbagekaldelse af krav på skatter og afgifter fra restanceinddrivelsesmyndigheden, når der er meddelt henstand i forbindelse med en klage eller domstolsprøvelse
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.9. Genopfyldning af sikkerhed stillet efter opkrævningsloven
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Klimamæssige konsekvenser
7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det danske velfærdssamfund finansieres af de skatter og afgifter, som skattevæsenet hvert år opkræver hos borgere og virksomheder. I 2024 udgjorde de danske skatteindtægter ca. 1.300 mia. kr. Det er derfor vigtigt, at borgere og virksomheder betaler de skatter og afgifter, som opkræves hos dem, fordi de finansierer de velfærdsydelser, som alle nyder godt af. Det er samtidig afgørende, at der er tillid til, at skattevæsenet på retfærdig og effektiv vis kan opkræve og inddrive skatter og afgifter.

På den baggrund har den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023 indgået aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«. Aftaleparterne er enige om en række initiativer, der skal understøtte en mere effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet frem mod 2030.

I efteråret 2023 er der gennemført lovgivning vedrørende oprydning i gældsposter og styrket inddrivelse samt håndtering af låste betalinger i inddrivelsen. Således blev der for at få afsluttet oprydningen i gældsposter og styrket inddrivelsen gennemført en yderligere forældelsesudskydelse indtil 2030, genindført en særlig afskrivningsregel og indført bedre mulighed for at trække skyldnere i deres løn for at få deres gæld betalt. For at løse problemerne med låste indbetalinger i inddrivelsen blev der indført et fremadrettet rentestop på ikkeinddrivelsesparat gæld, en udvidet bagatelgrænse på 2.000 kr. for afskrivning af uafklaret gæld samt en mere fokuseret indsats for oprydning og afskrivning af gældsposter med låste indbetalinger.

I slutningen af 2024 er der gennemført lovgivning, som har formål at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder og at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld. For at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal opkræves via systemet SAP38, blev der indført nye fælles ensartede og forenklede regler for alle de typer af krav, der fremover skal opkræves via den nye opkrævningsløsning. Det drejede sig om bl.a. harmonisering af rentereglerne, ensartede regler for rykkergebyrer, herunder ophævelse af accessorisk forældelse af rykkergebyrer, rykkerproces og et nyt virkningstidspunkt for modregning. For at styrke samspillet mellem opkrævning og inddrivelse blev forrentning af bøder og renters rente for krav, der opkræves via skattekontoen, afskaffet. Desuden blev der indført ens-

artet forrentning af alle tvangsbøder og fastsat regler om tilbagebetalingskrav ved Skatteforvaltningens fejludbetalinger, f.eks. af overskydende skat eller negativ moms. Endelig blev der fastsat en midlertidig bagatelgrænse for opkrævning af småbeløb i relation til motorkrav.

Nærværende lovforslag har til formål at udmønte øvrige elementer fra aftalen fra den 1. juni 2023. Det drejer sig dels om at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder ved at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal opkræves via systemet SAP38, og dels om at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

Forslaget om afskaffelse af ret til at overdrage krav mod Skatteforvaltningen har også til formål at udmønte dele af »Flerårigt arbejdsprogram for staten«, det vil sige det statslige arbejdsprogram, som den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) præsenterede i juni 2025. Det statslige arbejdsprogram har til formål at sikre, at ressourcerne bliver brugt, hvor de gør størst gavn for borgerne og virksomhederne. Det skal ske gennem bedre ressourceudnyttelse, opgavebortfald og tværgående indsatser, som samlet skal bidrage til at begrænse statslig administration og bureaukrati.

Det foreslås således at fjerne muligheden for at overdrage, det vil sige give transport i, udbetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen til tredjemand eller at foretage udlæg i sådanne beløb for at fjerne en ressource tung opgave hos Gældsstyrelsen. Gældsstyrelsen bruger således i dag ca. 17 årsværk på at administrere transporter og udlæg på vegne af private kreditorer og vil på sigt kunne spare disse ca. 17 årsværk ved en fjernelse af muligheden for transporter af og udlæg i krav mod Skatteforvaltningen. Transport er udtryk for, at en borger/virksomhed giver en kreditor retten til at modtage en udbetaling af f.eks. overskydende skat. Udlæg er en form for tvangsinddrivelse, hvor en kreditor beder fogedretten om at hjælpe med at få dækket sit krav. Det kræver et tvangsfuldbyrdsgrundlag, f.eks. en dom eller et forlig.

Transport i udbetalinger fra Skatteforvaltningen er en usikker form for sikkerhed for kreditor, da det ikke er givet, at der f.eks. er overskydende skat, som kan anvendes til at dække privat gæld. Det er således kun ca. 15 pct. af alle transporter, der honoreres helt eller delvist. Hertil kommer, at 73 pct. af de borgere, der anvender transporter, også har gæld til det offentlige, som modregnes forud for dækningen af den private gæld ved udbetaling af overskydende skat. I Norge og Sverige er muligheden for at give transport i skat-

ter og afgifter afskaffet for at understøtte det offentlige adgang til modregning og undgå praktiske udfordringer ved udbetalingen.

For at etablere et tydeligere regelgrundlag, der kan understøttes i den nye opkrævningsløsning, foreslås derudover en præcisering af en række betalingsfrister for motorafgifter m.v. Det gælder bl.a. betalingsfrister for kvartalsvis betaling af registreringsafgift, betalingsfrister ved opkrævning af leasingafgift i forskellige situationer samt fastsættelse af betalingsfristen for faste prøveskilte m.v.

Endvidere foreslås regler, der skaber en klar udbetalingsproces i den nye opkrævningsløsning for motorkrav m.v. samt i SAP38. Det drejer sig om en række præciseringer, der regulerer, hvordan udbetalinger fra Skatteforvaltningen til virksomheder og fysiske personer vedrørende motorkrav m.v. fremover kan ske. Det gælder regler om udbetalingsfrister, forrentning og udbetalingsmåde for disse krav. Der foreslås bl.a. en udbetalingsfrist på 3 uger for Skatteforvaltningen. Derudover foreslås regler om forrentning af andre krav, f.eks. moms, der udbetales for sent af Skatteforvaltningen.

For at lette opkrævningen af registreringsafgift hos registrerede virksomheder foreslås nogle ændringer, der skal muliggøre en samlet betaling af registreringsafgift for afregningsperioden for disse afgifter.

Det foreslås desuden at lette administrationen vedrørende nummerpladeinddragelse, så Skatteforvaltningen parallelt kan iværksætte både nummerpladeinddragelse og inddrivelse af motorkrav ved misligholdelse med betaling af motorkrav.

For at muliggøre en bedre systemunderstøttelse i den nye opkrævningsløsning foreslås derudover, at der som udgangspunkt ikke skal gælde solidarisk hæftelse for Skatteforvaltningens rykkergebyrer.

Der foreslås en lovfæstelse og justering af Skatteforvaltningens gældende praksis ved udbetaling af rentegodtgørelse i forbindelse med tilbagebetalinger af beløb vedrørende krav, der er betalt med urette. De nuværende rentegodtgørelsesregler, som fremgår af Den juridiske vejledning, er primært manuelt understøttet, og i forbindelse med etablering af den nye opkrævningsløsning er der med hensyn til rentegodtgørelser behov for at fastsætte et tydeligt og administrerbart regelgrundlag, som kan systemunderstøttes, og det foreslås derfor også, at forrentningen ikke længere skal ske med rentelovens rente, men med opkrævningslovens rente, som er systemunderstøttet.

For at forbedre samspillet mellem opkrævning og inddrivelse foreslås, at der i tilfælde, hvor der i forbindelse med en klage m.v. gives henstand med betaling af et skatte- eller afgiftskrav, der er under inddrivelse, fortsat skal beregnes inddrivelsesrenter, indtil Skatteforvaltningen tilbagekalder kravet fra restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er systemmæssigt ikke muligt at tilbagekalde kravet straks. Inddrivel-

sesrenten er i dag mindre end opkrævningsrenten, som uden den foreslåede ændring ellers ville skulle anvendes.

Endelig foreslås det – uden for gældsaftalen fra 2023 – at indføre regler om, at der i visse tilfælde skal ske genopfyldning af en sikkerhed, som Skatteforvaltningen har afkrævet en virksomhed som følge af risiko for tab. Det skal ske i de tilfælde, hvor en stillet sikkerhed inden for 12 måneder fra modtagelsen af sikkerheden er anvendt til at betale virksomhedens restancer. Ændringen skal sikre, at virksomheder ikke oparbejder en betydelig gæld til Skatteforvaltningen.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Afskæring af transporter i krav på udbetalinger fra Skatteforvaltningen

2.1.1. Gældende ret

Udgangspunktet i dansk ret er, at pengefordringer frit kan overdrages. En undtagelse kan være bestemt ved lov, eller den kan følge af en aftale mellem fordringsdebitor og kreditor.

Også fordringer, der endnu ikke er stiftet, men måske i fremtiden stiftes, kan som udgangspunkt overdrages. Udlæg kan derimod ikke foretages i fremtidige erhvervelser, jf. retsplejelovens § 508.

En undtagelse fra udgangspunktet om fri overdragelighed findes i kildeskattelovens § 62, stk. 5, og opkrævningslovens § 13, hvorefter henholdsvis krav på overskydende skat og krav på udbetalinger af f.eks. negativ moms ikke kan overdrages før udløbet af den periode – henholdsvis indkomstår eller afregningsperiode – som kravet vedrører. Bestemmelserne omhandler de overdragelser, for hvilke afsnit III i lov om gældsbreve om simple gældsbreve finder analog anvendelse, hvorimod overførsler af fordringer i forbindelse med eksempelvis en universalsuccession, f.eks. fusion eller spaltning af kapitalselskaber, ikke omfattes.

Af kildeskattelovens § 62, stk. 5, fremgår således, at krav på tilbagebetaling af overskydende skat m.v. ikke kan overdrages før udløbet af det indkomstår, kravet vedrører. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige.

Opkrævningslovens § 13, stk. 1, bestemmer tilsvarende, at krav på udbetalinger efter § 12 ikke kan overdrages før udløbet af den afregningsperiode, kravet vedrører. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige. I stk. 2 bestemmes, at overdragelser efter stk. 1 ikke kan overstige det udbetalingsbeløb, der kan opgøres efter § 12, stk. 5.

I opkrævningslovens § 12, stk. 1, bestemmes, at hvis en virksomheds tilsvarende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter reglerne i opkrævningsloven, for en afregningsperiode er negativt, udbetales beløbet til virksomheden. Det samme gælder, når virksomheden ved en fejl har indbetalt for meget, eller når en godtgørelse eller lignende, som skal modregnes i virksomhedens tilsvarende, overstiger tilsvaret. Bestem-

melsen omhandler således negative tilsvær, der vedrører en afregningsperiode, som ifølge opkrævningslovens § 2, stk. 1, 1. pkt., er kalendermåneden. Hvis der i anden lovgivning er henvist til afgiftsperioden, svarer dette til afregningsperioden, jf. 2. pkt. Det er f.eks. tilfældet med moms, der ifølge momslovens § 57 har enten kalendermåneden, kvartalet eller halvåret som afregningsperiode. Ifølge opkrævningslovens § 2, stk. 1, 3. pkt., skal der for hver afregningsperiode og for hver skat eller afgift m.v. indgives en angivelse med de oplysninger, som følger af reglerne i den enkelte skatte- og afgiftslov. For indeholdt A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og udbytteskat anvendes dog i stedet en indberetning, jf. 4. pkt.

I opkrævningslovens § 12, stk. 5, er det bestemt, at negative tilsvær efter stk. 1, der indgår ved en samlet kontoopgørelse af virksomhedens tilsvær af skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningslovens kapitel 5, alene kan udbetales, hvis det negative tilsvær modsvares af en kreditsaldo opgjort efter § 16 a, stk. 2, 2. pkt.

Opkrævningslovens § 12 – og dermed § 13, der henviser til denne bestemmelse – finder som udgangspunkt ikke anvendelse på krav på udbetalinger efter lovens kapitel 4 a.

Opkrævningslovens kapitel 4 a – det vil sige §§ 15-15 d – indeholder regler, der skal understøtte en ny opkrævningsløsning fra den 1. januar 2025. Ifølge § 15, stk. 1, finder kapitel 4 a som udgangspunkt anvendelse på samtlige Skatteforvaltningens krav på skatter og afgifter m.v. Der er dog gjort en række undtagelser hertil. Kapitel 4 a omfatter således ikke krav, der er omfattet af kapitel 5, kildeskatteloven, lov om spil, pensionsafkastbeskatningsloven, pensionsbeskatningsloven, ejendomsskattelovens kapitel 8 og §§ 77-81, aktieavancebeskatningslovens §§ 39-40, boafgiftslovens § 21 a, stk. 3, og § 26 a, stk. 3, dødsboskattelovens §§ 14, 30, 87 og 89, ligningslovens § 12 B, stk. 10, § 6 D, stk. 10-12 og 14, og § 12 i lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom, § 11, stk. 2, 10. pkt., og stk. 3, 5. pkt., i lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto, for så vidt angår beskatning af etableringskonto, eller virksomhedsskattelovens §§ 17 og 18, jf. dog stk. 2 og 3. Krav på sagsomkostninger, tilbagebetalingskrav, der hverken omfattes af § 15 d, stk. 1, 1. pkt., eller skatteforvaltningslovens § 57, stk. 4, 1. pkt., og erstatningskrav omfattes heller ikke af reglerne i kapitel 4 a, medmindre der er tale om regreskrav, jf. dog stk. 3. Krav tilhørende restanceinddrivelsesmyndigheden omfattes heller ikke af reglerne i kapitel 4 a, medmindre der er tale om tilbagebetalingskrav efter § 15 d, stk. 1, 1. pkt., jf. dog stk. 3.

I opkrævningslovens § 15, stk. 2, er der gjort en undtagelse til den negative afgrænsning i stk. 1. Ifølge stk. 2 omfattes uanset stk. 1, 1. pkt., krav på registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. for virksomheder registreret efter registreringsafgiftslovens §§ 14 og 15, krav på afgift efter § 4, stk. 2, ved en foreløbig fastsættelse af et sådant krav på registreringsafgift, krav på nummerpladeafgift for virksomheder autorise-

ret efter § 15 i lov om registrering af køretøjer og krav, der opkræves efter kildeskattelovens § 52, stk. 5, § 66, stk. 2, § 66 A, stk. 1, § 66 B, stk. 1, § 79, § 84, stk. 2, § 85, stk. 4 og 5, § 86, stk. 3, og § 87 og § 63 i lov om spil af reglerne i kapitel 4 a, jf. dog stk. 3, der bestemmer, at skatte- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at krav, der tilhører Skatteforvaltningen, uanset stk. 1 og 2 enten skal omfattes af eller holdes uden for anvendelsesområdet for reglerne i kapitel 4 a.

Krav på udbetaling vedrørende krav, der er omfattet af kapitel 4 a, omfattes ikke af opkrævningslovens § 13, medmindre udbetalingskravet vedrører en afregningsperiode, hvilket derfor vil være tilfældet med krav på tilbagebetaling af registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. for virksomheder registreret efter registreringsafgiftslovens §§ 14 og 15.

En bestemmelse svarende til bestemmelserne i kildeskattelovens § 62, stk. 5, og opkrævningslovens § 13 findes i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 5, der bestemmer, at krav på kompensation ikke kan overdrages, før kravet er indtrådt. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige.

Der er tale om den kompensation, der nævnes i ejendomsvurderingslovens § 74, stk. 1, 1. pkt., der bestemmer, at hvis genberegningen efter § 73 resulterer i et beløb, der for et eller flere år er lavere end de oprindeligt beregnede skatter, udbetales forskellen som en samlet kompensation.

Det fremgår af registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 1, at afgiften af et brugt motorkøretøj, der er afgiftsberigtiget efter §§ 4-5 c, 29 eller 29 a, godtgøres, såfremt køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret og udføres fra landet.

I registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 4, 1. pkt., er det bestemt, at hvis der på udbetalingstidspunktet er tinglyst pant, udlæg eller ejendomsforbehold i køretøjet ifølge bilbogen, stilles udbetalingen i bero, indtil pantet, udlægget eller ejendomsforbeholdet er aflyst. Udbetalingstidspunktet er tiden indtil 3 dage før den dag, hvor udbetalingen faktisk sker, jf. 2. pkt. Hvis der kun er én sådan tinglyst ret, kan betaling ske, hvis ejeren har overdraget kravet på godtgørelsen fuldt ud til rettighedshaveren, eller hvis ejeren har overdraget en nærmere bestemt andel af kravet på godtgørelsen til rettighedshaveren og denne har meddelt Skatteforvaltningen, at restbeløbet kan udbetales til ejeren, jf. 3. pkt.

Bestemmelserne i kildeskattelovens § 62, stk. 5, og opkrævningslovens § 13 indebærer et forbud mod tidsubegrænsede transporter, idet alene krav på overskydende skat m.v., der er stiftet, kan overdrages. Krav på overskydende skat stiftes ved indkomstårets udløb, jf. Højesterets dom af 31. maj 1985, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1985, side 619, mens krav på negativ moms stiftes, når afgiftsperioden er udløbet, jf. forudsætningsvist momslovens § 56. Bestemmelserne, der har deres baggrund i lov nr. 947 af 20. december 1999, har til formål at sikre modregningsretten efter § 28 i lov om gældsbreve, hvilken ville blive illusorisk ved

en tidsubegrænset transport, jf. Folketingstidende 1999-00, tillæg A, L 19 som fremsat, side 568 f.

For overskydende skat fra indkomståret 2025 vil en aftale om overdragelse, det vil sige transport, tidligst kunne indgås den 1. januar 2026, hvor et eventuelt krav på overskydende skat vil være stiftet. Er aftalen indgået tidligere, vil den være ugyldig. For negativ moms vedrørende afgiftsperioden januar 2026 vil en aftale om overdragelse tilsvarende tidligst kunne indgås den 1. februar 2026.

Hvis en fordring ikke kan overdrages, kan der heller ikke foretages udlæg i den, jf. retsplejelovens § 512, stk. 1, hvorefter udlæg ikke kan foretages i retten til ydelser, der ikke kan kræves betalt til andre end den berettigede personligt. Dette udlægsforbud indebærer samtidig, at kravet på en sådan uoverdragelig fordring heller ikke kan indgå i fordringshavers konkursbo, jf. konkurslovens § 36, der alene gør en undtagelse for det tilfælde, hvor »dette er særligt bestemt«. Der er således ifølge betænkning nr. 606 fra 1971 om konkurs og tvangsakkord, side 102, sammenfald mellem udlæggets og konkursens genstand. Der gøres dog enkelte undtagelser. Et eksempel er § 13 i lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto, hvor 1. pkt. bestemmer, at kontohaveren ikke kan overdrage, pantsætte eller på anden måde råde over de på en etableringskonto eller iværksætterkonto indskudte beløb. Af 2. pkt. fremgår, at indskuddene heller ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning bortset fra konkurs, jf. § 11, stk. 1.

Hvis en fordring ikke kan overdrages og derfor ikke kan gøres til genstand for udlæg, jf. retsplejelovens § 512, stk. 1, vil det heller ikke være muligt at foretage arrest i fordringen, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, der henviser til bl.a. § 512, stk. 1. Det samme gælder beslaglæggelse efter retsplejelovens § 802, stk. 2, hvilket fremgår af § 805, stk. 3, der ligeledes henviser til bl.a. § 512, stk. 1.

Skatteforvaltningslovens kapitel 19 indeholder regler om omkostningsgodtgørelse. I § 52, stk. 8, 1. pkt., bestemmes, at den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 ikke kan sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige, jf. 2. pkt. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede, jf. 3. pkt.

Er en transport, der omfatter overskydende skat, uden beløbs- eller tidsmæssige begrænsninger, vil den skulle honoreres af Skatteforvaltningen, så længe der kan komme overskydende skat til udbetaling, hvilket vil kunne være tilfældet, hvis der inden udløbet af den 10-årige forældelsesfrist i skatteforvaltningslovens § 34 a, stk. 4, sker ekstraordinær genoptagelse.

En overskydende skat kan både være resultatet af skatteyderens første årsopgørelse og af en ændret årsopgørelse, jf. kildeskattelovens §§ 62 og 62 A. Årsopgørelsen – dvs.

skatteansættelsen – kan ændres, hvis betingelserne i skatteforvaltningslovens §§ 26 og 27 er opfyldt.

En ordinær genoptagelse efter § 26 forudsætter blot, at Skatteforvaltningens varsel om genoptagelse sendes senest den 1. maj i det fjerde år efter indkomstårets udløb, eller at den skattepligtige senest den 1. maj i det fjerde år efter indkomstårets udløb fremlægger oplysninger af faktisk eller retlig karakter, der kan begrunde ændringen, jf. henholdsvis stk. 1 og 2. Ifølge § 1, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 49 af 24. januar 2025 om en kort frist for skatteansættelse af personer med enkle økonomiske forhold skal Skatteforvaltningen dog uanset fristen i skatteforvaltningslovens § 26, stk. 1, 1. pkt., afsende varsel om foretagelse eller ændring af en ansættelse af indkomstskat, ejendomsværdiskat eller grundskyld for fysiske personer senest den 30. juni i det andet kalenderår efter indkomstårets udløb. En person har enkle økonomiske forhold, hvis vedkommende modtager en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 49 af 24. januar 2025 sammenholdt med bekendtgørelse nr. 1302 af 14. november 2018 om fysiske personers modtagelse af en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema.

Hvis de tidsmæssige betingelser efter skatteforvaltningslovens § 26 ikke længere er opfyldt, kan der eventuelt ske ekstraordinær genoptagelse af skatteansættelsen, jf. § 27. En forudsætning herfor er, at en af betingelserne i § 27, stk. 1, nr. 1-9, er opfyldt, f.eks. at der er indtrådt en ændring i det privatretlige eller offentligretlige grundlag for ansættelsen, jf. nr. 1. Ansættelsesændringen skal dog ifølge stk. 2, 1. pkt., varsles af Skatteforvaltningen eller genoptagelsesansmodning fremsættes af den skattepligtige, senest 6 måneder efter at Skatteforvaltningen henholdsvis den skattepligtige er kommet til kendskab om det forhold, der begrunder fravigelsen af fristerne i § 26. Lignende genoptagelsesregler om afgiftsfastsættelser findes i skatteforvaltningslovens §§ 31 og 32.

En ekstraordinær genoptagelse har en tidsmæssig bagkant på 10 år. Dette følger af skatteforvaltningslovens § 34 a, stk. 4, hvorefter forældelsesfristen er 10 år for bl.a. krav afledt af en ekstraordinær ansættelse af indkomstskat, ejendomsværdiskat, grundskyld eller dækningsafgift, jf. § 27, stk. 1, og ekstraordinær fastsættelse af afgiftstilsvaret eller godtgørelse af afgift, jf. § 32, stk. 1. Hvis det krav, som en ekstraordinær genoptagelse ville resultere i, er forældet, er der ingen retlig interesse i en genoptagelse.

I § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at udbetalinger fra det offentlige, der er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse eller med henblik på udbetaling til en rettighedshaver, der har krav på udbetalingen fra Skatteforvaltningen, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

I § 16, stk. 1, i lov om nemkonto er det bestemt, at udbetaling til betalingsmodtagerens nemkonto, ydelsesspecifikke konto eller anden konto finder ikke sted, hvis Skatteforvaltningen har anmodet om overførsel af udbetalingsbeløbet med henblik på modregning i udbetalingsbeløbet eller med henblik på udbetaling til en rettighedshaver, der har krav på udbetalingen fra Skatteforvaltningen.

Det fremgår således af bestemmelserne, at udbetalinger fra Skatteforvaltningen også sker via restanceinddrivelsesmyndigheden, selv om der ikke i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister er registreret fordringer, der er under inddrivelse eller opkrævning og derfor kan modregnes efter § 7, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden har således også opgaven med at foretage udbetalingen til en rettighedshaver, f.eks. en transporthaver eller udlægshaver, der har sørget for at give fordringsdebitor – det vil sige Skatteforvaltningen – underretning om sin ret til fordringen, jf. § 29 i lov om gældsbreve og retsplejelovens § 524.

Ifølge retsplejelovens § 524 frigøres fordringsdebitor ved betaling til den, hos hvem udlæg er gjort, under samme betingelser som ved betaling efter overdragelse af fordringen. Der sigtes hermed til reglen i § 29 i lov om gældsbreve, der bestemmer, at hvis et simpelt gældsbrev er overdraget til eje eller pant, kan fordringsdebitor dog, når andet ikke følger af gældsbrevets særlige beskaffenhed, med frigørende virkning betale til overdrageren, medmindre fordringsdebitor vidste, at overdrageren ikke længere havde ret til at modtage betalingen, eller fordringsdebitor ikke har udvist den agtpågivenhed, som forholdene krævede. § 29 anvendes analogt på simple fordringer som f.eks. et krav på udbetaling af overskydende skat.

Ved overdragelse af simple fordringer til eje eller sikkerhed gælder desuden, at underretning til fordringsdebitor er en egentlig sikringsakt, det vil sige en nødvendighed for at opnå omsætningsbeskyttelse. Efter § 31, stk. 1, i lov om gældsbreve har en sådan overdragelse således ikke gyldighed mod overdragerens kreditorer, medmindre fordringsdebitor fra overdrageren eller erhververen har fået underretning om overdragelsen. Af stk. 2 følger desuden, at hvis fordringshaveren har overdraget en simpel fordring til flere forskellige, går en senere erhverver forud, når fordringsdebitor først har fået underretning om overdragelsen til vedkommende, og erhververen var i god tro ved underretningen. Ifølge stk. 3 gøres dog den undtagelse i forhold til underretningskravene i stk. 1 og 2, at når en handelsvirksomhed eller en bogføringspligtig erhvervsvirksomhed af anden art overdrages sammen med virksomhedens udestående fordringer, anvendes reglerne i stk. 1 og 2 kun, hvis overdragelsen sker til sikkerhed. Hvis overdragelsen er til eje, skal der således ikke gives nogen underretning som sikringsakt.

Ved udlæg i en simpel fordring kræves ikke nogen sikringsakt, hvilket følger af retsplejelovens § 526, stk. 3. Udlægget i en fordring får prioritet fra det tidspunkt, der følger af stk.

1 om fogedrettens udlæg eller stk. 2 om udlæg foretaget af en pantefoged hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Et kreditorskifte kan også finde sted i forbindelse med såkaldt universalsuccession. Det kan f.eks. forekomme ved fusion, spaltning eller omdannelse af kapitalselskaber.

Efter selskabslovens § 236 kan et kapitalselskab efter bestemmelserne i selskabslovens kapitel 15 opløses uden likvidation ved overdragelse af kapitalselskabets aktiver og forpligtelser som helhed til et andet kapitalselskab mod vederlag til de ophørende kapitalselskabers kapitalejere, det vil sige egentlig fusion, og det samme gælder, når to eller flere kapitalselskaber sammensmeltes til et nyt kapitalselskab, det vil sige egentlig fusion. Fusionen anses ifølge § 250, stk. 1, for gennemført, og et ophørende kapitalselskab anses for opløst, og dets rettigheder og forpligtelser anses for overgået som helhed til det fortsættende kapitalselskab, jf. dog stk. 2, når bl.a. fusionen er besluttet i alle de bestående kapitalselskaber, der deltager i fusionen, jf. stk. 1, nr. 1.

Om spaltning bestemmer selskabslovens § 254, stk. 1, at generalforsamlingen i et kapitalselskab kan træffe beslutning om spaltning af kapitalselskabet. Ved spaltningen overdrages aktiver og forpligtelser som helhed til flere bestående eller nye aktie- eller anpartsselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse, mod vederlag til det indskydende kapitalselskabs kapitalejere. Generalforsamlingen kan med samme flertal træffe beslutning om en spaltning, hvorved kapitalselskabet overdrager en del af sine aktiver og forpligtelser til et eller flere bestående eller nye kapitalselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse. Overdragelserne kan gennemføres uden kreditorernes samtykke.

Omdannelse efter selskabslovens kapitel 17 kan ske i flere tilfælde. Efter selskabslovens § 319, stk. 1, 1. pkt., kan eksempelvis et anpartsselskab omdannes til et aktieselskab. Det kræver, at anpartshaverne med det flertal, der kræves til vedtægtsændring, vedtager en sådan omdannelse, der kan ske uden fordringshavernes samtykke, jf. 3. pkt. Tilsvarende kan et aktieselskab omdannes til et anpartsselskab. Det kræver ifølge § 321, stk. 1, at generalforsamlingen med det flertal, der kræves til ændring af et selskabs vedtægter, vedtager en sådan omdannelse, der kan gennemføres uden fordringshavernes samtykke. En omdannelse indebærer, at rettigheder og pligter, der knyttede sig til selskabet inden omdannelsen, efter omdannelsen vil knytte sig til det omdannede selskab.

Selskabsloven indeholder desuden i kapitel 16 regler om grænseoverskridende fusion, spaltning og omdannelse.

Regler om fusion og spaltning findes også i kapitel 6 a i erhvervsvirksomhedsloven, der ifølge § 1, stk. 2, jf. stk. 1, finder anvendelse på enkeltmandsvirksomheder, interessentskaber, kommanditselskaber, andelsselskaber (andelsforeninger) samt andre selskaber og foreninger med begrænset ansvar, som ikke er omfattet af selskabsloven, lov om erhvervsdrivende fonde eller §§ 133-154 i lov om forvaltere

af alternative investeringsfonde m.v. Filialer af tilsvarende udenlandske virksomheder er tillige omfattet af loven.

Efter erhvervsvirksomhedslovens § 21 a, stk. 1, kan en virksomhed med begrænset ansvar opløses uden likvidation ved overdragelse af virksomhedens aktiver og gæld som helhed til en anden virksomhed med begrænset ansvar, som er omfattet af loven. Det samme gælder, når to eller flere virksomheder med begrænset ansvar sammensmeltes til en ny virksomhed med begrænset ansvar. Beslutning om fusion træffes med den stemmeflerhed, der kræves til vedtægtsændring.

Efter § 21 b, stk. 1, kan virksomhedsdeltagerne med det flertal, der kræves til vedtægtsændring, træffe beslutning om spaltning af en virksomhed med begrænset ansvar. Ved spaltningen overdrages aktiver og forpligtelser som helhed til flere bestående eller nye virksomheder med begrænset ansvar omfattet af loven mod vederlag til den indskydende virksomheds virksomhedsdeltagere. Virksomhedsdeltagerne kan med samme flertal træffe beslutning om en spaltning, hvorved en virksomhed med begrænset ansvar overdrager en del af sine aktiver og forpligtelser til en eller flere bestående eller nye virksomheder med begrænset ansvar. Overdragelserne kan gennemføres uden kreditorernes samtykke.

Der findes i kapitel 6 b regler om grænseoverskridende fusion (§ 21 c) og spaltning (§ 21 d).

Endelig indeholder erhvervsvirksomhedsloven i kapitel 6 c regler om omdannelse af virksomheder med begrænset ansvar til anpartsselskaber eller aktieselskaber.

Selskabsloven indeholder i kapitel 14 regler om kapitalsselskabers opløsning. § 216 omhandler opløsning ved erklæring, mens §§ 217-224 indeholder regler om opløsning ved likvidation, og §§ 225-230 omhandler tvangsopløsning.

Regler om opløsning findes også i erhvervsvirksomhedslovens kapitel 6. I § 20 bestemmes, at for opløsning af virksomheder med begrænset ansvar gælder selskabslovens kapitel 14 med de fornødne afvigelser under hensyn til virksomhedernes særlige karakter, jf. dog § 20 a.

Lov om skattefri virksomhedsomdannelse indeholder regler, hvorefter en personligt ejet virksomhed kan indskydes i et selskab, uden at den tidligere ejer samtidig bliver beskattet. Loven bygger på et successionsprincip, hvorefter selskabet skattemæssigt indtræder i den tidligere ejers sted med hensyn til de overtagne aktiver og passivers anskaffelsestidspunkt, anskaffelsessum m.v. Beskatning af de fortjenester, der i princippet konstateres ved omdannelsen, finder først sted, når den oprindelige ejer af virksomheden afstår de aktier eller anpartar, der er ydet som vederlag for virksomheden, når skattepligten ophører på grund af fraflytning, når selskabet afhænder overtagne aktiver, når selskabet afhænder hele virksomheden, eller når selskabet likvideres. Det er bl.a. en betingelse for anvendelse af lovens regler, at alle aktiver og passiver i virksomheden overdrages til selskabet, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, 1. pkt.

2.1.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalen om »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«, der blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023, har til formål at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder ved at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal opkræves via systemet SAP38, og at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

»Flerårigt arbejdsprogram for staten« (det statslige arbejdsprogram), som den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) præsenterede i juni 2025, har til formål at sikre, at ressourcerne bliver brugt, hvor de gør størst gavn for borgerne og virksomhederne. Det skal ske gennem bedre ressourcudnyttelse, opgavebortfald og tværgående indsatser, som samlet skal bidrage til at begrænse statslig administration og bureaukrati.

Opgaven med transporter og private kreditorers udlæg er en uforholdsmæssigt ressourceetung opgave, eftersom restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen) anvender ca. 17 årsværk på opgaven. Gældsstyrelsen har noteret ca. 128.000 indkomne transporter i inddrivelsessystemet DMI i 2024. Antallet har siden 2015 været stigende. I perioden fra den 1. januar 2015 og frem til den 30. september 2025 har der været registreret ca. 1.070.000 transporter. Ud af de ca. 1.070.000 transporter, der er registreret siden 1. januar 2015, er der ca. 162.800 transporter, der er blevet honoreret helt eller delvist. I 2025 er den gennemsnitlige honorering pr. transport for borgere 4.300 kr. Der bliver primært givet transport i overskydende skat. Af det samlede antal noterede transporter i inddrivelsessystemet DMI er ca. tre fjerdedele givet til de samme ni virksomheder. Det er primært inkasso- og advokatvirksomheder, som inddriver på vegne af andre kreditorer. For virksomheder ses der bl.a. givet transport til pengeinstitutter og revisionsfirmaer, ligesom der også ses at blive givet transport uden beløbsbegrænsning. Den gennemsnitlige honorering pr. transport for virksomheder er i 2025 på 600.000 kr., men beløbet varierer meget pr. honoreret transport.

De fleste transporter givet af borgere bliver givet til inkassofirmaer og advokater, som inddriver gæld for private kreditorer. Omkring 75 pct. af alle honorerede transporter i Gældsstyrelsens systemer er udbetalt til ni virksomheder. Transporter givet af virksomheder er kendetegnet ved færre honoreringer, men større beløb, som bliver honoreret. Det er typisk banker og revisionsfirmaer, der modtager de fleste honoreringer i de tilfælde, hvor transporten er givet af virksomheder.

Tabel 1 og 2 nedenfor viser de samlede beløb, der er udbetalt i 2023-2025, og fordelt på henholdsvis borgere og virksomheder som transportgiver.

Tabel 1. Størrelsen på de beløb, der honoreres i forhold til borgere i 2023, 2024 og 2025 (1. januar til 30. september 2025)

År	Honoreret beløb (mio. kr.)	Antal honoreringer	Gennemsnit
2023	84,3	16.000	5.100
2024	101,0	23.000	4.300
2025	108,4	29.000	3.800
Samlet	293,7	68.000	4.300

Tabel 2. Størrelsen på de beløb, der honoreres i forhold til virksomheder i 2023, 2024 og 2025 (1. januar til 30. september 2025)

År	Honoreret beløb (mio. kr.)	Antal honoreringer	Gennemsnit
2023	152,0	160	1.000.000
2024	607,7	400	1.500.000
2025	55,9	90	600.000
Samlet	815,5	650	1.300.000

Anmærkning vedrørende tabel 1 og 2: Indeholder honorerede transportør i perioden 1. januar 2023 til 30. september 2025. Den samme transport kan honoreres mere end én gang. Alle honoreringer tælles med. Honoreret beløb er angivet i mio. kr., afrundet til én decimal. Antal honoreringer er afrundet til nærmeste tusinde. Gennemsnit er afrundet til nærmeste hundrede i tabel 1 og nærmeste hundrede tusinde i tabel 2. Sumafvigelse skyldes afrundinger.

I perioden fra og med den 1. januar 2023 til og med den 30. september 2025 (2 år og 9 måneder) er der honoreret transportør for 293,7 mio. kr. vedrørende borgere. For virksomheder er der i samme periode honoreret transportør for 815,5 mio. kr. Af de 607,7 mio. kr., som er honoreret i 2024 for virksomheder, vedrører 489 mio. kr. én transport, der er honoreret fuldt ud, og som er givet af et offentligt selskab til et andet offentligt selskab, hvor begge selskaber har samme ejerkreds.

Ca. 73 pct. af de borgere, der anvender transportør, har også gæld til det offentlige, og denne gæld modregnes, inden der kan ske udbetaling af et eventuelt overskydende udbetalingsbeløb. Nogle borgere har over for Gældsstyrelsen oplyst, at de ikke er klar over, at de har givet transport i deres overskydende skat. Ca. 27 pct. af de borgere, der har givet transport, har en skattepligtig indkomst i intervallet 0-175.000 kr. En stor del heraf har dog allerede gæld til det offentlige, hvilken vil blive modregnet, før et eventuelt overskydende udbetalingsbeløb kan udbetales. Det er kun få transportør, der honoreres. I alt honoreres ca. 15 pct., hvoraf ca. 5 pct. honoreres fuldt ud, mens ca. 10 pct. honoreres delvist.

Det bemærkes også, at udlæg dækker over, at en privat kreditor får fogedrettens hjælp til at tvangsinddrive gæld hos borgere og virksomheder. Tvangsinddrivelsen sker, ved at fogedretten foretager udlæg i skyldners formue, f.eks. ejendomme, en virksomheds aktiver, bankindestående og krav på aktuelle udbetalinger fra Skatteforvaltningen, typisk overskydende skat. Udlæg kan anvendes som alternativ til transportør, hvis skyldner ikke frivilligt giver transport i udbetalingen. Udlæg forudsætter, at der er et tvangsfuldbyrdesgrundlag for gælden, f.eks. en dom eller et forlig, og er forbundet med omkostninger til retsafgift til fogedretten.

Antallet af udlæg i krav på udbetalinger fra Skatteforvaltningen er i praksis begrænset. I perioden fra og med den 1. januar 2015 til og med den 30. september 2025 har der været registreret ca. 36.000 udlæg. Ud af de ca. 36.000 udlæg, der er registreret siden 1. januar 2015, er der ca. 10.000 udlæg, der er blevet honoreret helt eller delvist. I 2025 er den gennemsnitlige honorering pr. udlæg for borgere 5.200 kr. Der bliver primært foretaget udlæg i overskydende skat.

Tabel 3. Størrelsen på de beløb, der honoreres på udlæg i forhold til borgere i 2023, 2024 og 2025 (1. januar til 30. september 2025)

År	Honoreret beløb (mio. kr.)	Antal honoreringer	Gennemsnit
2023	5,0	900	5.400
2024	6,8	1.500	4.600
2025	7,7	1.500	5.200
Samlet	19,6	3.900	5.000

Tabel 4. Størrelsen på de beløb, der honoreres på udlæg i forhold til virksomheder i 2023, 2024 og 2025 (1. januar til 30. september 2025)

År	Honoreret beløb (mio. kr.)	Antal honoreringer	Gennemsnit
2023	0,2	Under 5	48.000
2024	0,3	10	64.000
2025	0,1	10	16.000
Samlet	0,6	20	39.000

Anmærkning vedrørende tabel 3 og 4: Indeholder honorerede udlæg i perioden 1. januar 2023 til 30. september 2025. Det samme udlæg kan honoreres mere end én gang. Alle honoreringer tælles med. Honoreret beløb er angivet i mio. kr., afrundet til én decimal. Antal honoreringer er afrundet til nærmeste tusinde. Gennemsnit er afrundet til nærmeste hundrede i tabel 3 og nærmeste hundrede tusinde i tabel 4. Sumafvigelse skyldes afrundinger.

I perioden fra og med den 1. januar 2023 til og med den 30. september 2025 er der honoreret udlæg for 19,6 mio. kr. for borgere. For virksomheder er der i samme periode honorerede udlæg for 0,6 mio. kr.

Det er kun få udlæg, der honoreres. I alt honoreres ca. 25 pct., hvoraf ca. 1 pct. honoreres fuldt ud, mens ca. 24 pct. honoreres delvist.

Opgaveløsningen hos Gældsstyrelsen forudsætter en høj grad af manuel sagsbehandling, idet dele af denne ikke er systemunderstøttet. Det gælder særligt for notering af transporter og udlæg. Der er ligeledes en del eksempler på, at private kreditorer ikke aflyser transporter og udlæg, selv om kravet sideløbende er inddrevet på anden vis, således at den gæld, som transporten eller udlægget skulle sikre, ikke længere består. Dette giver anledning til ekstra administration, når Gældsstyrelsen skal håndtere sådanne sager og sikre, at der sker korrekt udbetaling. Gældsstyrelsen oplever således i flere tilfælde, at transporthaver til Gældsstyrelsen returnerer det beløb, som Gældsstyrelsen har udbetalt. Dette skaber helt unødigt ekstra administration hos Gældsstyrelsen.

Uanset at borgere og virksomheder kan have en interesse i at give en kreditor transport i overskydende skatter eller afgifter for f.eks. at opnå bedre lånemuligheder, kan der derfor sættes spørgsmålstegn ved, om det er en proportionel ressourceanvendelse i Gældsstyrelsen. Ressourcetrækket er desuden ujævnt fordelt på året, hvilket navnlig skyldes, at transporter og udlæg primært sker i overskydende skat. Opgaven har således en højsæson, hvor Gældsstyrelsen er nødsaget til at ansætte vikarer og anvende ressourcer fra andre opgaver til at håndtere opgaven med transporter og udlæg. Endelig falder opgaven uden for Gældsstyrelsens kerneopgave, som er varetagelse af gældsinddrivelse på vegne af det offentlige.

Der er allerede med § 1, nr. 12, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 indført en regel – § 7 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – om det offentliges forrang i forhold til en transporthaver ved modregning i udbetalinger fra Skatteforvaltningen. Reglen er dog ikke sat i kraft, fordi Gældsstyrelsen har vurderet, at reglen ikke vil løse de ressourcemæssige udfordringer med håndtering af transporter.

Det bemærkes desuden, at i Norge og Sverige er muligheden for at give transport i udbetalinger vedrørende skatter og afgifter afskåret ved lov for at understøtte det offentliges modregningsadgang samt undgå praktiske udfordringer ved udbetalingen.

I den norske skattebetalingslov (lov om betaling og innkreving av skatte- og avgiftskrav) fremgår således af § 10-1 (2), at krav på tilbagebetaling af skat og afgift ikke kan pantsættes eller overdrages.

Af forarbejderne (Ot.prp. nr. 83 (2004–2005), side 180 f.) fremgår således, at forbuddet mod pantsætning og overdragelse af tilbagebetalingskravet bidrager til at effektivisere det offentliges modregningsret. Hvis skyldneren frit kan

afhænde eller pantsætte sådanne tilbagebetalingskrav, kan det vanskeliggøre og i visse tilfælde forspilde det offentliges modregningsadgang. Det vil desuden kunne skabe store praktiske problemer for inddrivelsesmyndighederne, når de skal udbetale tilgodehavender.

Af den svenske skatteproceslov (skatteförfarandelag (2011:1244)) fremgår det af kapitel 71, § 2, første afsnit, at et krav på tilbagebetaling af skat eller gebyr eller kompensation for omkostninger ved sikkerhedsstillelse ikke kan overdrages, før beløbet kan betales.

Af forarbejderne til bestemmelsen (prop. 2010/11:165, side 1187) fremgår, at den har til formål at forhindre, at en skatteyder, der har gæld hos inddrivelsesmyndigheden (Kronofogdemyndigheten), overdrager et krav og derved undgår udlæg.

Det foreslås derfor, at der i opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt., indsættes et forbud mod overdragelse af krav på udbetaling fra Skatteforvaltningen. Med forslaget vil restanceinddrivelsesmyndigheden i 2027 spare ca. 13 årsværk, som gradvist forøges til de ca. 17 årsværk, der nævnes ovenfor.

Der skal dog efter forslaget gælde enkelte undtagelser, dels en undtagelse med hensyn til en enkelt fordringstype, nemlig omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52, dels enkelte overdragelsessituationer, nemlig overdragelser, der sker som led i en virksomhedsoverdragelse, der ikke sker ved fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller efter reglerne i bl.a. lov om skattefri virksomhedsomdannelse, eller som led i en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation, jf. nedenfor om de foreslåede undtagelser i henholdsvis opkrævningslovens § 13, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 1. pkt.

Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., vil omfatte samtlige pengekrav mod Skatteforvaltningen, både allerede stiftede krav og fremtidige krav. Der foreslås dog som nævnt en undtagelse med hensyn til den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens regler i kapitel 19 om omkostningsgodtgørelse, således at der ikke ændres i ordningen med omkostningsgodtgørelse, jf. nedenfor.

Forbuddet mod overdragelse af krav mod Skatteforvaltningen vil samtidig indebære, at sådanne krav ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning – hverken udlæg, jf. retsplejelovens § 512, stk. 1, arrest, jf. § 631, stk. 2, eller beslaglæggelse efter § 802, stk. 2, jf. § 805, stk. 3. Det foreslås dog, at retsforfølgningsforbuddet skal fremgå udtrykkeligt af ordlyden i den foreslåede bestemmelse, men samtidig foreslås den undtagelse, at den retsforfølgning, der sker, når fordringshaveren erklæres konkurs, hvorved dennes bo tages under konkursbehandling, eller når fordringshaveren kommer under rekonstruktionsbehandling efter konkurslovens § 11 eller afgår ved døden og efterlader et insolvent dødsbo, jf. herom dødsboskiftelovens §§ 69-73, dog skal kunne ske.

Som følge af konkurslovens § 36, hvorefter et aktiv, hvori udlæg ikke kan foretages, kun indgår i konkursmassen, hvis dette er særligt bestemt, vil Skatteforvaltningen ikke kunne udbetale f.eks. negativ moms til en juridisk persons konkursbo, jf. f.eks. Københavns Byrets dom af 6. juni 2014 i sagen BS 38A-4780/2013, offentliggjort af Skatteforvaltningen som SKM2014.539.BR, hvorimod udbetaling vil kunne ske til indehaveren af en personligt drevet virksomhed, selv om dennes bo er taget under konkursbehandling. Det forekommer ikke rimeligt, at det skal have betydning for Skatteforvaltningens udbetalingspligt vedrørende f.eks. negativ moms, om fordringshaver er en fysisk eller juridisk person, der er taget under konkursbehandling.

Det foreslås, at udbetaling også skal kunne ske til fordringshavers insolvente bo i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller ved fordringshavers død.

Det foreslås, at forbuddet mod transporter alene skal gælde fremadrettet, så der fra og med ikrafttrædelsesdagen den 1. januar 2027 ikke længere vil kunne gives transport i krav på udbetaling fra Skatteforvaltningen. Det samme vil skulle gælde for retsforfølgningsforbuddet. Det foreslås dog, at en underretning om en transport eller anden overførsel af fordringen, der er sket inden ikrafttrædelsesdagen, også vil skulle være modtaget af Skatteforvaltningen inden ikrafttrædelsesdagen, for at transporten eller overførslen vil skulle respekteres af Skatteforvaltningen. Modtages underretningen først på ikrafttrædelsesdagen eller senere, vil transporten eller overførslen være ugyldig.

Det foreslås, at forbuddet mod transporter vedrørende krav mod Skatteforvaltningen og indskrænkningerne i det foreslåede retsforfølgningsforbud vedrørende disse krav dog ikke skal gælde for den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52. Det vil derfor stadig skulle være muligt for den godtgørelsesberettigede at overdrage sit krav på omkostningsgodtgørelse til den sagkyndige, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 2. pkt., hvorimod overdragelse ikke vil kunne ske til andre, jf. 1. pkt.

Derimod vil en sagkyndig, der af den godtgørelsesberettigede måtte have fået overdraget dennes krav på omkostningsgodtgørelse, ikke kunne videreoverdrage kravet, medmindre overdragelsen sker som led i en af de undtagelser, der nedenfor foreslås i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 2. pkt. Reglen i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 3. pkt., hvorefter den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning, vil fortsat skulle finde anvendelse. Det vil indebære, at hvis den godtgørelsesberettigede er en fysisk person, der tages under konkursbehandling, vil udbetaling skulle ske til selve den fysiske person, men ikke til konkursboet, jf. konkurslovens § 36, mens kravet på udbetaling bortfalder, hvis den godtgørelsesberettigede er en juridisk person, der tages under konkursbehandling, jf. herved den førnævnte dom fra Københavns Byret, gengivet som SKM2014.539.BR. Der-

med vil den mangeårige praksis på området for omkostningsgodtgørelse kunne fortsætte uændret i disse tilfælde.

Det foreslås også, at det i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 1. pkt., skal bestemmes, at stk. 1, 1. pkt., ikke omfatter den overførsel af et krav, der sker som led i fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller som led i skatteretlig succession efter de herom gældende regler.

Også uden den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 1. pkt., ville overførsler, der sker som led i en universalsuccession, f.eks. fusion eller spaltning, eller som led i skatteretlig succession efter de herom gældende regler, f.eks. lov om skattefri virksomhedsomdannelse, falde uden for det med stk. 1, 1. pkt., foreslåede overdragelsesforbud, da disse overførsler ikke er overdragelser, som omfattes af den analoge anvendelse af afsnit III i lov om gældsbreve om simple gældsbreve. De følger derimod af selve regelgrundlaget, f.eks. selskabslovens § 250, stk. 1, om fusion. Det foreslås dog, at det af opkrævningslovens § 13, stk. 2, 1. pkt., udtrykkeligt skal fremgå, at sådanne overførsler ikke omfattes af det foreslåede overdragelsesforbud i stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås dog, at enkelte af de overdragelser, der omfattes af den analoge anvendelse af afsnit III i lov om gældsbreve, skal være undtaget fra det foreslåede overdragelsesforbud.

Det foreslås således i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 2. pkt., at uanset stk. 1, 1. pkt., skal der kunne ske overdragelse af et krav mod Skatteforvaltningen i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke omfattes af stk. 2, 1. pkt., eller en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation.

Virksomhedsoverdragelse skal forstås på samme måde som i konkurslovens § 10 b om virksomhedsoverdragelse som led i en rekonstruktion. Det vil sige, at der vil skulle være tale om overdragelse til eje af den igangværende virksomhed eller en del heraf, og den skal bevare sin identitet og udgøre en økonomisk enhed, der er organiseret med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet. Af bemærkningerne til konkurslovens § 10 b, jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A, L 199 som fremsat, side 83, fremgår, at der navnlig vil skulle lægges vægt på, om virksomheden efter en helhedsvurdering har bevaret sin identitet. Ved vurderingen skal der tages hensyn til alle faktiske omstændigheder omkring overdragelsen, herunder hvilken form for virksomhed der er tale om, hvorvidt der er sket en overførsel af de materielle aktiver som f.eks. bygninger og løsøre, værdien af de immaterielle aktiver på tidspunktet for overførslen, hvorvidt den nye indehaver har overtaget størstedelen af arbejdsstyrken, om kundekredsen overføres, samt i hvor høj grad aktiviteterne før og efter overførslen er de samme, og hvor længe disse eventuelt har været indstillet. Derimod vil det være uden betydning, om den overdragne del af virksomheden kun er af sekundær eller accessorisk betydning for den overdragende virksomhed.

Forslaget til opkrævningslovens § 13, stk. 2, 2. pkt., indebæ-

rer også, at et kapitalselskab, der forbereder sin likvidation, vil kunne overdrage et krav på overskydende selskabsskat til f.eks. en af kapitalejerne, således at der vil kunne ske udlodning og likvidation, inden afgørelsen i en eventuel tvist om skattekravet foreligger, og erhververen af det eventuelle krav på overskydende selskabsskat vil herefter kunne videreføre sagen.

Som følge af forslaget om, at det foreslåede forbud mod retsforfølgning mod et krav mod Skatteforvaltningen dog ikke skal gælde i forhold til den retsforfølgning, der sker i forbindelse med konkurs, vil kurator i et kapitalselskabs konkursbo, hvis konkursmasse indeholder et krav mod Skatteforvaltningen, med forslaget til stk. 2, 2. pkt., kunne vælge at overdrage boets krav mod Skatteforvaltningen – frem for at sælge kravet på tvangsauktion eller inkassere det hos Skatteforvaltningen, jf. retsplejelovens § 558 – da overdragelsen vil ske i forbindelse med opløsningen af en juridisk person. Er kravet omfattet af en klagesag, vil kravet på tilsvarende vis som ved likvidation, jf. ovenfor, kunne overdrages til en kapitalejer, der herefter vil kunne indtræde i klagesagen, og konkursboet vil derfor efter omstændighederne kunne afsluttes hurtigere, idet afgørelsen i klagesagen ikke skal afventes.

Hvis der i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke sker ved fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller efter reglerne i f.eks. lov om skattefri virksomhedsomdannelse, eller en opløsning af en juridisk person gives underretning til Skatteforvaltningen om en overdragelse af et krav mod Skatteforvaltningen, f.eks. et krav på overskydende skat eller negativ moms, vil det over for Skatteforvaltningen skulle erklæres, at der er tale om en overdragelse i en sådan situation. I praksis vil der ved anmeldelse af overdragelsen skulle medsendes et originalt transportdokument eller en bekræftet kopi, der samtidig indeholder erklæring om virksomhedsoverdragelsen eller opløsningen af den juridiske person. I det omfang dokumentet ikke er udarbejdet af en advokat eller en godkendt revisor, vil Skatteforvaltningen kunne anmode om yderligere dokumentation for, at overdragelsen er undtaget fra overdragelsesforbuddet. Skatteforvaltningen skal kunne afvise overdragelsen, hvis det ikke i tilstrækkeligt omfang dokumenteres, at der er tale om en overdragelse, der ikke er omfattet af det foreslåede transportforbud.

Det bemærkes i den forbindelse, at efter straffelovens § 162 straffes den, som ellers for eller til en offentlig myndighed afgiver urigtig erklæring om forhold, angående hvilke vedkommende er pligtig at afgive forklaring, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Det foreslås også, at det af opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. pkt., skal fremgå, at overdragelse efter 2. pkt. ikke skal kunne ske, før kravet er stiftet, og at det af 4. pkt., skal fremgå, at aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige, hvis de er indgået, inden kravet er stiftet.

Der er med de foreslåede bestemmelser i opkrævningslo-

vens § 13, stk. 2, 3. og 4. pkt., tale om en videreførelse af de gældende bestemmelser i § 13, stk. 1, idet der dog foretages den ændring, at det af bestemmelsen skal fremgå, at kravet skal være stiftet, hvilket også er det krav, der reelt udtrykkes med den nuværende ordlyd i opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt., hvorefter afregningsperioden for kravet skal være udløbet, før en overdragelse kan ske.

Ifølge bemærkningerne til opkrævningslovens § 13, stk. 1, jf. Folketingstidende 1999-00, tillæg A, L 19 som fremsat, side 568 f., har reglen til formål at hindre tidsubegrænsede transporter, det vil sige også transport i fremtidige krav. En sådan transport ville kunne fjerne Skatteforvaltningens mulighed for at modregne med fremtidige krav mod overdrageren, jf. § 28 i lov om gældsbreve. Efter denne bestemmelse forudsætter en modregning i en overdraget fordring med en fordring mod overdrageren, at fordringen mod overdrageren var stiftet, da den overdragne fordrings skyldner fik kundskab eller formodning om overdragelsen. Var fordringen mod overdrageren uforfalden på dette kundskabs- eller formodningstidspunkt, forudsætter modregningen dog, at fordringen mod overdrageren forfalder senest samtidig med den overdragne fordring, jf. § 28, 2. pkt.

Et moms krav stiftes ved udløbet af afgiftsperioden – som er identisk med afregningsperioden, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 1, 2. pkt. – f.eks. den 1. april 2026, hvis moms kravet i forhold til en virksomhed, der er på kvartalsafregning, jf. momslovens § 57, stk. 3, vedrører 1. kvartal 2026.

Krav på overskydende skat stiftes ved indkomstårets udløb, jf. Højesterets dom af 31. maj 1985, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1985, side 619. Et krav på overskydende skat for indkomståret 2025 vil således være stiftet den 1. januar 2026.

Med den foreslåede ordlyd i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. pkt., vil også krav på overskydende skat efter selskabsskattelovens § 29 B, stk. 5, først kunne overdrages, når kravet er stiftet, det vil sige ved indkomstårets udløb.

Det foreslås samtidig, at kildeskattelovens § 62, stk. 5, og ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 5, ophæves som overflødige, idet det forbud mod tidsubegrænsede transporter, som de fastslår med kravet om, at henholdsvis kravet på overskydende skat og kravet på compensation skal være stiftet, før en overdragelse gyldigt kan ske, fremover vil følge af den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. pkt.

Den gældende regel i opkrævningslovens § 13, stk. 2, foreslås med de nødvendige ændringer videreført i § 13, stk. 3, således at overdragelser efter stk. 2, 3. pkt., ikke kan overstige det udbetalingsbeløb, der kan opgøres efter § 12, stk. 5.

Af § 12, stk. 5, fremgår, at negative tilsvare efter stk. 1, der indgår ved en samlet kontoopgørelse af virksomhedens tilsvare af skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningslovens kapitel 5, alene kan udbetales, hvis det negative

tilsvar modsvares af en kreditsaldo opgjort efter § 16 a, stk. 2, 2. pkt., der fastslår, at hvis den samlede sum af registrerede og forfaldne krav på indbetalinger fra virksomheden er mindre end de registrerede og forfaldne krav på udbetalinger til virksomheden, udgør forskellen (kreditsaldoen) virksomhedens samlede tilgodehavende fra Skatteforvaltningen.

Den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 13, stk. 3, har et uændret anvendelsesområde. Ifølge bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 13, stk. 2, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, L 205 som fremsat, side 6578 f., er bestemmelsen udtryk for, at alene en kreditsaldo på skattekontoen kan omfattes af en transport eller et udlæg. Det fremgår, at der vil skulle ske modregning med forfaldne krav, der indgår på skattekontoen, inden den overskydende kreditsaldo vil kunne udbetales til f.eks. en transporthaver.

2.2. Præcisering af visse betalingsfrister for motorafgifter m.v.

2.2.1. Gældende ret

Efter registreringsafgiftslovens § 1, stk. 1, svares der afgift til statskassen af motorkøretøjer, som skal registreres i Køretøjsregisteret efter lov om registrering af køretøjer (herefter køretøjsregistreringsloven), og af påhængs- og sættevogne til sådanne motorkøretøjer. Der svares dog ikke afgift af køretøjer, der registreres på grænse nummerplader eller prøvemærker. Afgiften svares i forbindelse med et køretøjs første registrering, medmindre andet følger af bestemmelserne i denne lov.

Det fremgår af registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 3, 1. pkt., at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan tillade, at afgiften af registreringspligtige motorkøretøjer, der er afgiftspligtige, jf. § 1, stk. 5, kan betales kvartalsvis forud.

I registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 4, er det bestemt, at ved betaling tillægges endvidere en forrentning af den del af den beregnede registreringsafgift, der refter efter betaling. Forrentningen sker med den af Danmarks Statistik på tidspunktet for afgiftsberegningen senest offentliggjorte gennemsnitlige udlånsrente fra pengeinstitutter til ikkefinansielle selskaber, der foreligger pr. 1. januar, henholdsvis pr. 1. juli. Ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift og rente til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Ved udtrædelse af ordningen kan der anmodes om værditabsberegning, idet registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 7, bestemmer, at på det tidspunkt, hvor køretøjet udgår af ordningen, jf. § 1, stk. 3, fastsætter Skatteforvaltningen efter ansøgning køretøjets aktuelle afgiftspligtige værdi efter § 10. Hvis den betalte afgift efter § 3 a, stk. 3, overstiger den beregnede afgift efter § 3 a, stk. 7, 1. pkt., tilbagebetales differencen. Hvis den betalte afgift efter § 3 a, stk. 3, er mindre end den beregnede afgift efter § 3 a, stk. 7, 1. pkt., opkræves differencen.

Skatteforvaltningen kan efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, give tilladelse til, at der betales forholdsmæssig registreringsafgift ved leasing af køretøjer, der er registreret med henblik på tidsbegrænset anvendelse i Danmark. Forholdsmæssig registreringsafgift betales efter § 3 b, stk. 2 og 3, når køretøjet tilhører en virksomhed, og når køretøjet i en tidsbegrænset periode i henhold til en skriftlig aftale leases til en fysisk eller juridisk person, der er bosiddende her i landet, jf. § 3 b, stk. 1.

Virksomheder, der både er selvanmeldere efter registreringsafgiftslovens § 14 og hertil har tilladelse til selvangivelse af leasing, jf. bekendtgørelse nr. 699 af 8. juni 2016 om SKATs behandling af ansøgninger om tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer og SKATs behandling af ansøgninger om tilladelse til angivelse af forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer efter registreringsafgiftslovens § 14 (leasingbekendtgørelsen), kan selv betale den forholdsmæssige afgift via deres månedsangivelse og herefter ibrugtage køretøjet. Almindelige selvanmeldere eller andre virksomheder, der er leasinggivere af køretøjer, skal anmode Skatteforvaltningen om betaling af forholdsmæssig registreringsafgift, jf. registreringsafgiftslovens § 3 b. Køretøjet kan dog tages i anvendelse, inden der er meddelt tilladelse, når en række betingelser er opfyldt, jf. § 3 b, stk. 4, nr. 1-4, herunder nr. 3, der angiver, at der skal være sket betaling af afgiften efter stk. 2 og af rentebeløbet efter stk. 3 beregnet på baggrund af en af leasinggiver oplyst afgiftspligtig værdi for køretøjet.

Hvis leasinggivers angivne afgiftspligtige værdi viser sig ikke at være korrekt efter anvendelsen af køretøjet, skal differencen betales efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 5, 1. pkt., der bestemmer, at hvis der for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af stk. 4, for køretøjet er oplyst en afgiftspligtig værdi, som afviger fra den afgiftspligtige værdi efter §§ 8 og 9 eller § 10, reguleres afgiftsbeløbet, og Skatteforvaltningen efteropkræver eller tilbagebetales differencen.

I registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, bestemmes, at på det tidspunkt, hvor leasingaftalen afbrydes, eller hvor køretøjet udgår af ordningen, jf. § 1, stk. 3, 5. og 6. pkt., fastsætter Skatteforvaltningen efter ansøgning køretøjets aktuelle afgiftspligtige værdi efter § 10. Ansøgning herom skal indgives til Skatteforvaltningen, senest 7 dage efter at leasingaftalen afbrydes, eller senest 7 dage efter at køretøjet udgår af ordningen. Hvis den betalte afgift efter § 3 b, stk. 2, overstiger den beregnede afgift efter § 3 b, stk. 9, 1. pkt., tilbagebetales differencen. Hvis den betalte afgift efter § 3 b, stk. 2, er mindre end den beregnede afgift efter § 3 b, stk. 9, 1. pkt., opkræves differencen.

Det fremgår af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, at ved afgiftsperiodens udløb skal køretøjets nummerplader afleveres, og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret. Hvis køretøjets nummerplader ved afgiftsperiodens udløb ikke afleveres rettidigt, skal køretøjets nummerplader efter anmodning fra Skatteforvaltningen snarest inddrages ved politiets

foranstaltning. I tilfælde heraf skal der efterfølgende betales afgift og rente for den periode, der forløber fra afgiftsperiodens udløb, til køretøjets nummerplader indleveres eller fjernes. Afgift og rente opkræves pr. påbegyndt måned, som fristen overskrides med, jf. stk. 2 og 3. § 3, b, stk. 10, 3. og 4. pkt., finder alene anvendelse i det tilfælde og i den periode, hvor leasingvirksomheden på grund af leasingtagers forhold ikke kan skaffe sig fysisk rådighed over køretøjets nummerplader ved afgiftsperiodens udløb. Skatte- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Det bestemmes i registreringsafgiftslovens § 3 c, stk. 2, at afgiften, der beregnes efter § 3 a, stk. 3, 2. pkt., betales kvartalsvis forud. § 3 a, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse. Ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift, rente og tillæg til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Af bemærkningerne til registreringsafgiftslovens § 3 a fra 1999, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, L 211 som fremsat, kan det udledes, at deposita, som opkræves efter registreringsafgiftslovens §§ 3 a og 3 c, er tiltænkt dækning af eventuelle restancer, efter at en manglende forudbetaling af afgiften har ført til ophør af tilladelsen. Dette svarer til brug af depositum ved andre kravtyper i Skatteforvaltningen. Tilladelsen til kvartalsvis betaling ophører dog ved manglende betaling, så der i stedet opkræves fuld registreringsafgift ved fortsat brug af køretøjet i landet, jf. registreringsafgiftslovens § 1, så der ikke er en sædvanlig inddrivelsesproces vedrørende det kvartal, for hvilket der ikke er sket betaling.

Endelig bestemmes det i registreringsafgiftslovens § 19, at et køretøj ikke kan registreres eller omregistreres i Køretøjsregisteret, før registreringsafgiften er betalt. Dette gælder dog ikke i tilfælde som nævnt i § 17, stk. 1.

Registreringsafgiftslovens § 19 giver anledning til to potentielle betalings-scenarier.

Det første scenarie omhandler almindelig betaling forud for registrering eller omregistrering.

Dette administreres i dag, ved at der ved henvendelse om registrering og oplysning om køretøjet oprettes et såkaldt skyggekrav med henblik på fastsættelse af værdien, så debitor kan betale dette forud for registrering eller omregistrering. Betales kravet ikke, bortfalder kravet, og køretøjet registreres eller omregistreres ikke.

I det andet scenarie er der angivet forkerte oplysninger om selve køretøjet (udgangspunktet for den betalte registreringsafgift).

§ 19 fastsætter ikke specifikke regler for betalingsfristen, såfremt Skatteforvaltningen konstaterer, at der for et køretøj ikke er betalt den korrekte afgift af en person eller virksomhed, der ikke er omfattet af registreringsafgiftslovens § 14, i forbindelse med en registrering eller omregistrering, herunder hvis et køretøj har mistet sin afgiftsmæssige identitet, uden at en eventuel nødvendig ny betaling af registreringsaf-

gift er blevet gennemført. I medfør af registreringsafgiftslovens § 1 betales der registreringsafgift på ny, hvis et køretøj efter reparation eller ombygning ikke i afgiftsmæssig henseende er identisk med et tidligere afgiftsberigtiget køretøj.

Sådanne tilfælde administreres i praksis i dag, ved at den manglende registreringsafgift opkræves via et påkrav med en 14-dages betalingsfrist, selv om der er tale om et tilfælde, hvor køretøjets ejer er ansvarlig for korrekt angivelse af oplysninger om køretøjet. Der administreres således ikke efter regler tilsvarende opkrævningslovens § 5, hvor rentevirkningen er tilbageført som følge af en fastholdelse af den oprindelige betalingsfrist.

Efter køretøjsregistreringslovens § 1, stk. 1, sker registrering af køretøjer i et for hele landet fælles register for køretøjer (Køretøjsregisteret), jf. dog stk. 4. I Køretøjsregisteret registreres oplysninger om hvert enkelt køretøj og om køretøjets tilhørsforhold, jf. stk. 2. Skatte- og vækstministeren fastsætter regler om registrering i Køretøjsregisteret, jf. stk. 3. Det er sket med bekendtgørelse nr. 663 af 10. juni 2025 om registrering af køretøjer. Kongehusets, forsvarrets og Beredskabsstyrelsens køretøjer skal ikke registreres i Køretøjsregisteret, og forsvarsministeren fastsætter regler om registrering af disse køretøjer, jf. stk. 4.

I medfør af køretøjsregistreringslovens § 7 a kan der udstedes et fast prøveskilt til erhvervsdrivende, som regelmæssigt har behov for at køre med køretøjer, der endnu ikke er registreret i Køretøjsregisteret, som f.eks. bilforhandlere. Skiltet fungerer som en midlertidig nummerplade, så der kan køres lovligt med uregistrerede køretøjer på offentlige veje.

For prøveskiltene betales et engangsbeløb i form af nummerpladeafgift efter køretøjsregistreringslovens § 8, stk. 1, samt et løbende gebyr for brug af pladerne.

Betalingsreglerne fremgår af køretøjsregistreringslovens § 10, stk. 1-3. I stk. 1 bestemmes, at for benyttelsen af prøveskilte betales ud over det beløb, der skal betales efter § 8, stk. 1, årligt forud: 1) 1.150 kr. for et sæt prøveskilte til biler. 2) 190 kr. for et prøveskilt til motorcykler.

Af stk. 2 fremgår, at der betales 100 kr. pr. døgn for et sæt prøvemærker til bil eller for et prøvemærke til motorcykel.

Af stk. 3 fremgår, at reglerne om fritagelse for og tilbagebetaling af vægtafgift af motorkøretøjer finder tilsvarende anvendelse på betaling for prøveskilte efter stk. 1.

Det fremgår af opkrævningslovens § 15 b, stk. 2, at for Skatteforvaltningens regreskrav beregnes renten efter stk. 1, 1. pkt., fra den dag, der følger af rentelovens § 3.

Efter skattestraffesagslovens § 1, stk. 1, kan en sigtet under Skatteforvaltningens behandling af en sag om strafansvar for overtrædelse af told-, skatte- eller afgiftslovgivningen beskikkes en forsvarer, når retten efter sagens beskaffenhed, den sigtedes person eller omstændighederne i øvrigt anser det for ønskeligt.

Det fremgår af skattestraffesagslovens § 5, at den sigtede skal erstatte det offentlige udgifterne til sagens behandling i samme omfang, som en sigtet har pligt til at erstatte det offentlige sådanne udgifter efter retsplejelovens regler.

I retsplejelovens § 1008, stk. 1, bestemmes det, at hvis den sigtede findes skyldig eller ved dom kendes uberettiget til oprejsning i anledning af strafferetlig forfølgning, er man forpligtet til at erstatte det offentlige de nødvendige udgifter, som er medgået til sagens behandling. Regreskravet vedrørende vederlaget opstår således, når Skatteforvaltningen har afholdt vederlaget til den sigtedes beskikkede forsvarer, og det efterfølgende konstateres, at den sigtede selv skal afholde udgiften, hvis den sigtede helt eller delvist ikke frifindes.

Regreskrav til Skatteforvaltningen omfattes ifølge opkrævningslovens § 15, stk. 1, af lovens kapitel 4 a. Regreskrav omfatter bl.a. vederlag til forsvarer, og i § 15 b, stk. 2, bestemmes, at for Skatteforvaltningens regreskrav beregnes renten efter stk. 1, 1. pkt., fra den dag, der følger af rentelovens § 3.

Rentelovens § 3, stk. 1, fastslår, at rente skal betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen.

I § 3, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at i andre tilfælde skal der betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Skyldneren skal ifølge 2. pkt. ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen.

I § 3, stk. 3, bestemmes, at uanset stk. 1 og 2 skal der tidligst betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

I § 3, stk. 4, bestemmes, at uanset stk. 2 og 3 skal der senest betales rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

I § 3, stk. 5, 1. pkt., bestemmes, at hvor særlige forhold begrunder det, kan retten bestemme, at rente skal betales fra et tidligere eller senere tidspunkt. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, kan retten dog ifølge 2. pkt. alene bestemme, at rente skal betales fra et tidligere tidspunkt.

2.2.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Opkrævningen af skatter og afgifter i Skatteforvaltningen tager udgangspunkt i et komplekst lovgrundlag. Dette gælder særligt opkrævning af motorkrav og en række øvrige person- og virksomhedsrettede krav, hvor opkrævningen heraf reguleres i en række særlove, der enten har regler, som i dag ikke har en lovhjemlet betalingsfrist eller har en betalingsfrist, som er vanskelig at administrere eller systemunderstøtte.

Motorkrav og en lang række øvrige krav opkræves i dag i Skatteforvaltningens system SAP38, der ikke understøtter opkrævningsopgaven tilstrækkeligt. Opkrævningen af disse krav vil derfor blive flyttet til en ny opkrævningsløsning.

Den nye opkrævningsløsning indgår som et centralt tiltag i Skatteforvaltningens langsigtede plan for en effektiv opkrævning og inddrivelse i skattevæsenet. Den langsigtede plan er et af elementerne i aftalerne »Nedbringelse af danskerne gæld til det offentlige«, som den daværende regering (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne indgik den 20. juni 2022, og aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«, som den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) samt Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet indgik den 1. juni 2023.

Der er konstateret en række uhensigtsmæssigheder i forhold til visse betalingsfrister i en række bestemmelser eller mangel på klare regler herfor med hensyn til motorkrav, der fremover skal opkræves via den nye opkrævningsløsning. Der er behov for at sikre et klart og tydeligt regelgrundlag samt mulighed for at tilrettelægge en mere hensigtsmæssig opkrævningsproces i den nye opkrævningsløsning for motorkrav.

Der foreslås derfor en række ændringer i visse betalingsfrister.

Ændringerne vedrører forskellige kravtyper, primært motor-krav, som opkræves efter opkrævningslovens kapitel 4 a, men hvor der ikke er nogen udtrykkelig betalingsfrist, eller hvor den nuværende betalingsfrist ikke er tydelig eller hensigtsmæssig. For disse kravtyper foreslås en række konkrete frister, der er målrettet de enkelte betalingsscenarier. I flere tilfælde foreslås en frist på 21 dage fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev. Denne frist svarer til bestemmelsen i opkrævningslovens § 15 d og har til formål så vidt muligt at ensrette fristerne for opkrævning af krav, der reguleres af kapitel 4 a i opkrævningsloven.

Enkelte kravtyper omhandler efterreguleringer, der minder om de tilfælde, som opkrævningslovens § 5 regulerer. Da der i dag generelt ikke administreres med tilbageført rentevirkning for efteropkrævninger på motorområdet, foreslås for disse tilfælde en fremadrettet frist på 21 dage.

Ifølge bemærkningerne til opkrævningslovens § 5, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 196 som fremsat, side 17 f., var det vurderingen, at det ikke i disse situationer er urimeligt, at kravene efter særreglerne i punktafgiftslovgivningen opkræves med en frist til betaling senest 14 dage efter påkrav, det vil sige en fremadrettet frist, og at renterne herefter beregnes fra 15.-dagen regnet fra påkravsdatoen, idet der i de situationer, der er omfattet af særbestemmelserne i punktafgiftslovgivningen, ikke er et objektivi konstater-

bart tidspunkt for, hvornår kravet opstår. Det skyldes blandt andet, at der for de krav, der opstår som følge af særbestemmelserne i punktafgiftslovgivningen, ikke er en angivelsesfrist. Det er således fortsat Skatte- og Vækstministeriets vurdering, at det ikke i disse situationer er urimeligt, at kravene efter særreglerne i punktafgiftslovgivningen opkræves med en fremadrettet frist.

Det skal bemærkes, at forslaget ikke indeholder en udtømmende præcisering eller ensretning af betalingsfrister på opkrævningsområdet, men alene omfatter de frister, der foreløbigt er vurderet som relevante at ændre.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 3, ændres således, at der ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra og med den 1. i kvartalet til og med afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet. Tilladelsen skal effektueres ved betaling. Hvis afgiften ikke betales forud for ibrugtagning, skal tilladelsen og betalingskravet bortfalde. Fører efterfølgende opkrævninger, herunder ved eventuel brug af depositum, ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, skal tilladelsen bortfalde. Da registreringsforholdet vedrørende § 3 a således ophører, bortfalder også opkrævningen af det beløb, der som følge af manglende betaling førte til bortfald af tilladelsen.

Såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, skal der opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i registreringsafgiftslovens § 19, stk. 3, jf. lovforslagets § 2, nr. 16.

Det foreslås også at ændre registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 4, således at det præciseres, at betaling af depositum i forbindelse med første opkrævning fortsat skal dække det fulde kvartal. Det foreslås desuden, at der ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet opkræves et nyt depositum forud for næstkommende kvartal. Hvis dette depositum ikke betales, skal tilladelsen bortfalde. Da registreringsforholdet vedrørende § 3 a således ophører, bortfalder også opkrævningen af det beløb, der som følge af manglende betaling førte til bortfald af tilladelsen.

Reglerne for brug af depositummet ønskes således tilpasset, så det opkrævede depositum kan bruges aktivt i umiddelbar forlængelse af en manglende forudbetaling til at dække restancen og herefter kan genopkræves sammen med næste kvartalsafgift. På denne måde fratages debitor ikke tilladelsen med øjeblikkelig virkning efter en manglende forudbetaling, såfremt der allerede er indbetalt et depositum, der kan dække restancen. Dette er en ændring af den nuværende praksis, hvor depositummet ikke anvendes aktivt ved manglende forudbetaling, men blot bruges til at dække eventuelle restancer, efter at en manglende forudbetaling har medført ophør af tilladelsen.

Ændringen skal ses, i forlængelse af at den kvartalsvise opkrævning er udtryk for en særlig tilladelse, hvor hvert kvar-

tal udgør sin egen betalingsperiode modsat eksempelvis ved leasing, hvor der forudbetales for hele leasingperioden. Da tilladelsen til kvartalsvis betaling bortfalder ved manglende betaling, og der i stedet opkræves fuld registreringsafgift, såfremt køretøjet fortsat anvendes, er der vedrørende kvartalet ikke noget udestående krav, som kan overgå til inddrivelse, og hvor depositummet kunne anvendes til dækning af restancen. Det er således i umiddelbar forlængelse af en ubetalt forhåndsbetaling, at depositummet har en brugbar anvendelse i relation til restancer vedrørende denne kravtype. Dette tilgodeser også tilfælde, hvor debitor glemmer at betale, idet depositum her kan anvendes til dækning i umiddelbar forlængelse af den manglende betaling, frem for at fuld registreringsafgift forfalder til betaling.

Det foreslås endvidere, at registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 7, ændres, således at differencebeløbet skal opkræves med en betalingsfrist på 21 dage, der skal regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev. Hvis den sidste rettidige betalingsdag er en banklukkedag, vil førstkommende bankdag herefter skulle være den sidste rettidige betalingsdag. Hvis den betalte afgift overstiger den beregnede afgift, således at der er betalt for meget i registreringsafgift, skal tilbagebetaling af differencebeløbet ske i overensstemmelse med de frister, der er fastsat i den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 15 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Det foreslås også, at registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 5, ændres, således at en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, skal finde anvendelse. Hvis den sidste rettidige betalingsdag er en banklukkedag, vil førstkommende bankdag skulle være den sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås desuden, at registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, ændres således, at såfremt afgiften for køretøjet ikke er angivet efter reglerne i § 14, skal der anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der skal regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev. Hvis den sidste rettidige betalingsdag er en banklukkedag, vil førstkommende bankdag skulle være den sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås også, at registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, ændres, således at en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, skal finde anvendelse. Hvis den sidste rettidige betalingsdag er en banklukkedag, vil førstkommende bankdag skulle være den sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 3 c, stk. 2, ændres, således at der ved første opkrævning af afgiften skal beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra og med den 1. i kvartalet til og med afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet. Tilladelsen skal effektueres ved betaling. Betales afgiften ikke forud for ibrugtagning, skal tilladelsen og betalingskravet bortfalde. Fører efterfølgende opkrævninger ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, herunder ved eventuel brug af depositum,

skal tilladelsen bortfalde. Da registreringsforholdet vedrørende § 3 c således ophører, bortfalder også opkrævningen af det beløb, der som følge af manglende betaling førte til bortfald af tilladelsen. Såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, skal der opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i registreringsafgiftslovens § 19, stk. 3, jf. lovforslagets § 2, nr. 16. Det foreslås hertil præciseret, at betaling af depositum i forbindelse med første opkrævning fortsat skal dække det fulde kvartal. Det foreslås desuden, at der ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet skal opkræves et nyt depositum forud for næstkommende kvartal. Hvis dette depositum ikke betales, skal tilladelsen bortfalde. Da registreringsforholdet vedrørende § 3 c således ophører, bortfalder også opkrævningen af det beløb, der som følge af manglende betaling førte til bortfald af tilladelsen.

Med hensyn til depositum efter § 3 c henvises til bemærkningerne ovenfor vedrørende depositum efter § 3 a, idet disse bemærkninger tilsvarende gælder for anvendelsestidspunktet for et depositum efter § 3 c.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 19 ændres, så det tydeligt fremgår, at hvis en person eller virksomhed ikke har afgivet korrekte oplysninger ved registrering eller omregistrering, så der er betalt for lidt i afgift, skal personen eller virksomheden betale det skyldige beløb. Såfremt debitor ikke er registreret efter § 14, skal der anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der skal regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af en opkrævning. Hvis den sidste rettidige betalingsdag er en banklukkedag, vil førstkommande bankdag skulle være den sidste rettidige betalingsdag. Såfremt en person eller en virksomhed ophører med at opfylde betingelserne i §§ 2 eller 3 a-3 c, skal den fulde registreringsafgift for køretøjet efter § 1, stk. 1, opgjort efter reglerne i §§ 4-5 c, kunne forfalde på tidspunktet, hvor betingelserne ikke længere er opfyldt. Kan dette tidspunkt ikke fastsættes, skal Skatteforvaltningen kunne fastsætte tidspunktet for afgiftspligtens indtræden skønsmæssigt.

Det foreslås endvidere, at køretøjsregistreringslovens § 10, stk. 1, ændres, således at betaling af det løbende gebyr for benyttelse af prøveskilte ikke skal ske forud. Dette gør det muligt via bekendtgørelse at fastsætte en betalingsfrist, der understøtter systemunderstøttet opkrævning og tilmelding til betalingsservice for virksomheder.

Det foreslås desuden, at skattestraffesagslovens § 5 ændres, således at der ved opkrævningen af regreskravet, det vil sige kravet på erstatning af det offentlige udgifter til sagens behandling, skal anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der skal regnes fra datoen for Skatteforvaltningens afsendelse af opkrævningen. Hvis den sidste rettidige betalingsdag er en banklukkedag, vil førstkommande bankdag skulle være den sidste rettidige betalingsdag.

Endelig foreslås det, at opkrævningslovens § 15 b, stk. 2, ændres, således at for regreskrav efter skattestraffesagslo-

vens § 5 skal renten efter § 15 b, stk. 1, 1. pkt., påløbe fra udløbet af den heri angivne betalingsfrist.

2.3. Præcisering af regler om udbetalinger i opkrævningsloven og af eksportgodtgørelse efter registreringsafgiftsloven

2.3.1. Gældende ret

Opkrævningslovens § 12 regulerer tilfælde, hvor en virksomhed i en afregningsperiode har et negativt tilsvarende skatter og afgifter, som virksomheden er registreret for hos Skatteforvaltningen. Afregningsperioden er ifølge lovens § 2, stk. 1, kalendermåneden, medmindre der i anden lovgivning henvises til afgiftsperioden, som i så fald vil være afregningsperioden. For hver afregningsperiode og for hver skat eller afgift m.v. skal der indgives en angivelse med de oplysninger, der følger af reglerne i den enkelte skatte- eller afgiftslov. For indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag foretages dog i stedet en indberetning til indkomstregisteret, mens indeholdt udbytteskat indberettes efter skatteindberetningslovens § 29.

Af opkrævningslovens § 12, stk. 1, fremgår, at hvis en virksomheds tilsvarende af skatter og afgifter m.v., der opkræves efter reglerne i opkrævningsloven, for en afregningsperiode er negativt, udbetales beløbet til virksomheden. Det samme gælder, når virksomheden ved en fejl har indbetalt for meget, eller når en godtgørelse eller lignende, som skal modregnes i virksomhedens tilsvarende, overstiger tilsvaret.

Af opkrævningslovens § 12, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at såfremt angivelsen henholdsvis indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., er modtaget rettidigt, sker udbetaling efter stk. 1, senest 3 uger efter modtagelsen af angivelsen henholdsvis indberetningen for den pågældende periode. Af § 12, stk. 2, 2. pkt., fremgår endvidere, at såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet, senest 3 uger efter at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Af § 12, stk. 3, fremgår, at hvis Skatteforvaltningen på grund af virksomhedens forhold ikke kan foretage kontrol af angivelsen eller indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., afbrydes udbetalingsfristen, indtil virksomhedens forhold ikke længere hindrer kontrol. Skønner Skatteforvaltningen, at udbetaling på det foreliggende grundlag vil indebære en nærliggende risiko for afgiftstab, kan Skatteforvaltningen ligeledes afbryde udbetalingsfristen eller stille krav om sikkerhedsstillelse, indtil virksomhedens forhold er undersøgt.

Af § 12, stk. 4, fremgår, at beløb, der skulle have været udbetalt efter stk. 1, kan tilbageholdes, såfremt angivelser eller indberetningen af beløb omfattet

af § 2, stk. 1, 4. pkt., vedrørende afsluttede afregningsperioder ikke er indgivet. Krav på tilsvarende og eventuelle renter for disse perioder modregnes ved udbetalingen af beløb efter

stk. 1, selv om kravet ikke er forfaldent. Beløb efter stk. 1 kan ligeledes tilbageholdes, såfremt virksomheden ikke rettidigt har afgivet oplysninger til Skatteforvaltningen efter skattekontrollovens § 2.

Opkrævningslovens § 12 regulerer ikke retsvirkningen af, at Skatteforvaltningen ikke foretager udbetaling inden for den i bestemmelsen fastsatte frist på 3 uger. Det fremgår dog af de specielle lovbemærkninger til § 12, jf. Folketingstidende 1999-00, tillæg A, L 19 som fremsat, side 568, at såfremt tilbageholdelse er sket uberettiget, tilskrives renter ved udbetaling efter de almindelige regler i rentecirkulæret, jf. cirkulære nr. 157 af 14. oktober 1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb. I dag findes reglerne om rentegodtgørelse i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3.

For virksomheder, der ikke har krav omfattet opkrævningslovens § 12, er der aktuelt ingen lovbestemte regler om frister for udbetalinger fra Skatteforvaltningen vedrørende krav omfattet af opkrævningslovens kapitel 4 a (§§ 15-15 d), der vedrører den nye opkrævningsløsning.

Opkrævningslovens § 12 finder ligeledes ikke anvendelse for fysiske personer, der ikke driver virksomhed, og der er derfor aktuelt ikke nogen lovbestemte udbetalingsfrister i forhold til fysiske personer for beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a.

Det fremgår af opkrævningslovens § 15, stk. 1, hvilke kravtyper der er omfattet af de særlige opkrævningsregler i kapitel 4 a. Det gælder Skatteforvaltningens krav på skatter og afgifter m.v., medmindre kravet omfattes af opkrævningslovens kapitel 5, det vil sige om opkrævning via en skattekonto, kildeskatteloven, lov om spil, pensionsafkastbeskatningsloven, pensionsbeskatningsloven, ejendomsskattelovens kapitel 8 og §§ 77-81, aktieavancebeskatningslovens §§ 39-40, boafgiftslovens § 21 a, stk. 3, og § 26 a, stk. 3, dødsboskattelovens §§ 14, 30, 87 og 89, ligningslovens § 12 B, stk. 10, § 6 d, stk. 10-12 og 14 og § 12 i lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom, § 11, stk. 2, 10. pkt., og stk. 3, 5. pkt., i lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto, for så vidt angår beskatning af etableringskonto, eller virksomhedsskattelovens §§ 17 og 18, jf. dog stk. 2 og 3.

§ 15, stk. 2, indeholder en opstilling af konkrete kravtyper, der uanset stk. 1 omfattes af kapitel 4 a, f.eks. enkelte motorkrav. Det fremgår således af § 15, stk. 2, at krav på registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. for virksomheder registreret efter registreringsafgiftslovens §§ 14 og 15, krav på afgift efter § 4, stk. 2, ved en foreløbig fastsættelse af et sådant krav på registreringsafgift, krav på nummerpladeafgift for virksomheder autoriseret efter § 15 i lov om registrering af køretøjer og krav, der opkræves efter kildeskattelovens § 52, stk. 5, § 66, stk. 2, § 66 A, stk. 1, § 66 B, stk. 1, § 79, § 84, stk. 2, § 85, stk. 4 og 5, § 86, stk. 3, og § 87 og § 63 i lov om spil, er omfattet af reglerne i kapitel 4 a uanset § 15, stk. 1, 1. pkt., jf. dog § 15, stk. 3.

§ 15, stk. 3, indeholder en bemyndigelse til skatte- og vækstministeren til at bestemme, at yderligere krav enten omfattes eller undtages fra reglerne i kapitel 4 a. Bemyndigelsen er endnu ikke udnyttet.

Opkrævningslovens § 15 a indeholder reglerne for udsendelse af rykkerbreve og pålæg af rykkergebyr ved skyldners manglende overholdelse af en betalingsfrist vedrørende et krav omfattet af kapitel 4 a. § 15 a, stk. 2, regulerer, hvornår et misligholdt krav kan sendes til inddrivelse.

Opkrævningslovens § 15 b indeholder de nærmere regler om forrentning af de forskellige typer krav omfattet af kapitel 4 a.

Opkrævningslovens § 15 c indeholder særlige regler om virkningstidspunkt, underretning og klagefrister ved modregning med krav omfattet af kapitel 4 a. § 15 c, stk. 2, indeholder regler om fremsendelse af meddelelser og afgørelser vedrørende modregning til skyldnere, der ikke modtager Digital Post.

Opkrævningslovens § 15 d indeholder regler om tilbagebetalingskrav i tilfælde, hvor en uberettiget udbetaling er sket som led i opkrævning eller inddrivelse og alene skyldes Skatteforvaltningens fejl. Efter § 15 d, stk. 2, opkræves sådanne tilbagebetalingskrav med en betalingsfrist på 21 dage fra Skatteforvaltningens afsendelse af opkrævningsbrev.

Registreringsafgiftslovens § 7 b indeholder regler om den såkaldte eksportgodtgørelse. Af stk. 1 fremgår, at afgiften af et brugt motorkøretøj, der er afgiftsberigtiget efter §§ 4-5 e, 29 eller 29 a, godtgøres, såfremt køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret og udføres fra landet.

I § 7 c, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at afgiften, den såkaldte eksportgodtgørelse, udbetales til køretøjets ejer. Er ejeren omfattet af opkrævningsloven, udbetales afgiften efter denne lov, jf. § 7 c, stk. 2, 2. pkt.

2.3.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalen om »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«, der blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023, har til formål at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder ved at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal opkræves via systemet SAP38, og at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

Skatteforvaltningen oplever, at virksomheder indsender flere angivelser eller indberetninger inden udløbet af angivelses- eller indberetningsfristen for en afregningsperiode. Dette gør det vanskeligere for Skatteforvaltningen at overholde den gældende 3-ugers frist for udbetaling.

På baggrund heraf foreslås opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt., ophævet, idet indholdet vil blive omfattet af den foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, dog med en frist på 30 dage og ikke 3 uger, jf. pkt. 2.7. I stedet foreslås der indsat et nyt 2. pkt., hvori det bestemmes, at hvis Skatteforvaltningen inden udløbet af angivelses- eller indberetningsfristen modtager en angivelse eller indberetning, der ændrer det beløb, der tidligere er angivet eller indberettet for perioden, er fristen dog 30 dage efter modtagelsen af den senest modtagne angivelse eller indberetning. Det vil derfor alene være den første – og endelige (fordi der inden for fristen ikke modtages en yderligere angivelse eller indberetning) – angivelse eller indberetning, der vil være omfattet af udbetalingsfristen på 3 uger, jf. stk. 2, 1. pkt. Enhver angivelse eller indberetning, der modtages, efter at den første angivelse eller indberetning er registreret, anses som en anmodning om genoptagelse af den første angivelse eller indberetning, jf. f.eks. skatteforvaltningslovens § 31 om genoptagelse af afgiftsfastsættelser, og den vil med forslaget derfor ikke være omfattet af udbetalingsfristen på 3 uger, men derimod af den foreslåede 30-dages udbetalingsfrist. Skatteforvaltningen vil således typisk have brug for mere tid til sin sagsbehandling, når man ved en genoptagelse reelt skal forholde sig til to angivelser eller indberetninger – den seneste, der skal holdes op imod den forudgående, der som følge af anmodningen om genoptagelse hævdes at være urigtig.

Hvis der samme dag indgives to angivelser eller indberetninger, inden angivelserne eller indberetningerne er blevet registreret via den kørsel, som systemet dagligt gennemfører, vil der i praksis alene blive registreret én angivelse eller indberetning, nemlig den senest modtagne, der erstatter den, der først blev indgivet. Den foreslåede regel vil derfor omfatte de tilfælde, hvor der allerede er sket registrering af den angivelse eller indberetning, hvis beløb skal ændres med den nye angivelse eller indberetning.

En ny angivelse eller indberetning vil have til formål at ændre det beløb, der blev angivet eller indberettet med den tidligere angivelse eller indberetning som enten et positivt beløb (virksomheden skal betale beløbet til Skatteforvaltningen) eller et negativt beløb (virksomheden skal have beløbet udbetalt fra Skatteforvaltningen). Ændringen kan gå ud på, at der til virksomheden skal udbetales et beløb, selv om der ifølge den forudgående angivelse eller indberetning ikke skulle udbetales noget beløb (fordi den lød på et positivt beløb eller var en »nulangivelse«). Ændringen kan også gå ud på, at der til virksomheden skal udbetales et beløb, der enten er større eller mindre end det beløb, der ifølge den forudgående angivelse eller indberetning skulle være udbetalt.

Den foreslåede regel vil betyde, at i tilfælde, hvor virksomheden indsender to eller flere angivelser eller indberetninger inden for angivelses- eller indberetningsfristen for en afgivelsesperiode, vil det være den senest modtagne angivelse eller indberetning, der er afgørende for udbetalingsfristen. Enhver efterfølgende angivelse eller indberetning afbryder og nulstiller dermed udbetalingsfristen fra den tidligere angivelse eller indberetning, hvad enten der er tale om 3-ugers fristen, der er fastsat i § 12, stk. 2, 1. pkt., eller den foreslåede 30-dages frist ved en senere angivelse eller indberetning inden for fristen. Dette vil også få betydning for eventuelle renter, som måtte være påløbet, hvis udbetalingsfristen ikke er blevet overholdt. Hvis den tidligere negative angivelse eller indberetning har ført til udbetaling efter udbetalingsfristen, hvorved der også er udbetalt påløbne renter, vil disse renter blive nulstillet, således at rentebeløbet skal tilbagebetales, hvilket typisk vil ske ved modregning, hvis den efterfølgende angivelse eller indberetning giver anledning til udbetaling af et yderligere beløb. Hvis den efterfølgende angivelse eller indberetning er positiv og dermed ikke giver anledning til yderligere udbetaling, vil det for meget udbetalte beløb blive opkrævet inklusive eventuelle renter, der måtte være påløbet.

Den foreslåede 30-dages frist vil også kunne afbrydes efter § 12, stk. 3.

Som beskrevet ovenfor fremgår det alene af de specielle bemærkninger til opkrævningslovens § 12, hvad retsvirkningen af forsinkede udbetalinger fra Skatteforvaltningen til virksomheder er. Det foreslås derfor, at retsvirkningen af dette i form af betaling af en rentegodtgørelse skal fremgå direkte af opkrævningslovens § 12, stk. 2. Det er allerede en fast praksis, at udbetalingskrav forrentes efter retningslinjerne i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3, hvis beløbet udbetales efter 3-ugers fristen.

Med lovforslagets § 3, nr. 4, foreslås en lovfæstelse og justering af retningslinjerne for rentegodtgørelse i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3. Dette sker med et nyt kapitel 19 a i skatteforvaltningsloven om forrentning af krav på tilbagebetaling efter uberettiget opkrævning af skatter og afgifter. Heri skal ifølge forslaget indgå en ny bestemmelse i § 61 a om forrentning af tilbagebetalingskrav i forskellige situationer med tilfælde af betalingsfejl.

Den gældende formulering i § 12, stk. 2, 2. pkt., indebærer, at såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet, senest 3 uger efter at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Det foreslås, at der samtidig med den foreslåede ophævelse af opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt., indsættes et nyt 3. pkt., der bestemmer, at hvis udbetaling foretages efter udløbet af fristen i 1. og 2. pkt., forrentes kravet efter opkrævningslovens § 7, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4. Dermed vil der fremover være en lovregel om forrentning i tilfælde, hvor udbetalingsfristen på 3 uger ikke overholdes, og den foreslåede regel vil også omfatte udbetaling, der sker efter udløbet af den foreslåede 30-dages frist i de tilfælde, hvor der modtages flere angivelser eller indberetninger inden udløbet af angivelses- eller indberetningsfristen, jf. ovenfor om det foreslåede 2. pkt.

Der blev med lov nr. 1694 af 30. december 2024 fastsat nye

regler i opkrævningslovens §§ 15-15 d om selve opkrævningsen i form af indbetalinger m.v. vedrørende krav, som er omfattet af det nye kapitel 4 a i opkrævningsloven.

Der er dog ikke – hverken i loven eller bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 80 som fremsat – taget konkret stilling til, hvilke regler der skal gælde, når et beløb, der vedrører fordringstyper, der omfattes af kapitel 4 a, skal udbetales fra Skatteforvaltningen til fysiske personer og virksomheder. Der er derfor behov for at fastsætte nærmere regler om, hvordan sådanne udbetalinger af beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a skal ske, herunder om udbetalingsfrister, forrentning og udbetalingsmåde.

En udbetaling vil f.eks. kunne være aktuel, hvis den fysiske person eller virksomheden ved en fejl har indbetalt et beløb, der er større end det beløb, der skulle være betalt, eller er kommet til at betale det samme beløb to gange.

En udbetaling kan også være aktuel, hvis der sker en afmeldelse af et motorkøretøj, hvorved der skal ske refusion af det for meget betalte beløb vedrørende motorkravet.

I forhold til udbetalinger fra Skatteforvaltningen vedrørende krav, der er omfattet af kapitel 4 a, og som fremadrettet opkræves via Skatteforvaltningens nye opkrævningssystem til motorkrav m.v., kan der overvejes to muligheder for disse udbetalinger, enten at det sker i form af direkte udbetaling til borgerens/virksomhedens nemkonto, eller at det sker via skattekontoens saldossystem. Sidstnævnte gælder dog kun for virksomheder, der er eller skulle være registreret hos eller anmeldt til Skatteforvaltningen, jf. opkrævningslovens § 1, stk. 1, eller som i øvrigt er omfattet af reglerne i opkrævningslovens § 16, nr. 2-9, om andre krav, der omfattes af skattekontoen. Virksomheder omfattet af opkrævningslovens kapitel 5 om skattekontoen skal efter lovens § 16 have udbetalt overskydende beløb til skattekontoen. Det fremgår således af opkrævningslovens § 16, nr. 1, sammenholdt med lovens § 1, stk. 1, at ind- og udbetalinger fra virksomheder skal ske via skattekontoen, for så vidt angår skatter og afgifter omfattet af opkrævningsloven.

Som nævnt ovenfor er der ikke taget stilling til beløb, som disse virksomheder måtte have til gode vedrørende krav, der omfattes af opkrævningslovens kapitel 4 a. Det er aktuelt for de virksomheder, for hvilke der uagtet afgrænsningen i § 15, stk. 1, 1. pkt., af anvendelsesområdet for kapitel 4 a er krav, der omfattes af kapitel 4 a. Det drejer sig om virksomheder, der er registreret efter registreringsafgiftslovens §§ 14 og 15 eller er autoriseret efter køretøjsregistreringslovens § 15, jf. opkrævningslovens § 15, stk. 2.

Udbetalingsmåden reguleres derfor med hensyn til udbetalinger vedrørende disse krav fortsat efter opkrævningslovens kapitel 5, og det vil sige via skattekontoen, idet der ikke er sket særskilt regulering af spørgsmålet om udbetalinger i forhold til disse virksomheder.

Hvis overskydende beløb ønskes udbetalt direkte til virk-

somhedens nemkonto eller en anden konto anvist af virksomheden, skal dette derfor reguleres særskilt i kapitel 4 a.

Der foreslås derfor en præcisering af reglerne i opkrævningslovens kapitel 4 a, så de også vil indeholde nærmere regler om, hvordan udbetalinger fra Skatteforvaltningen til fysiske personer og virksomheder af beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a skal ske, herunder om hvilke udbetalingsfrister, renteregler og udbetalingsmåder, der skal være gældende.

Det foreslås således i forhold til selve udbetalingsreglerne at indsætte en ny bestemmelse i opkrævningslovens § 15 e, som skal regulere disse ting.

I § 15 e, stk. 1, foreslås at indføre en udbetalingsfrist på 3 uger ved udbetaling fra Skatteforvaltningen til virksomheder af beløb, som ikke er omfattet af opkrævningslovens § 12 eller skatteforvaltningslovens § 61 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 4. Udbetalingsfristen skal regnes fra Skatteforvaltningens konstatering af kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat andre regler.

Opkrævningslovens § 12 omhandler både udbetaling af negative tilsvær, f.eks. negativ moms, og beløb, der er indbetalt af en virksomhed ved en fejltagelse. Negative tilsvær vil derfor fortsat være omfattet af den gældende 3-ugers frist i § 12, stk. 2, mens udbetalingskrav, der skyldes en fejlindbetaling, foreslås at skulle være omfattet af den foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, jf. herom lovforslagets § 3, nr. 4. Udbetalingskrav, der skyldes en uberettiget opkrævning, foreslås at skulle være omfattet af skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 1. Udbetalingskrav, der består af negative tilsvær, skyldes en uberettiget opkrævning fra Skatteforvaltningen eller en virksomheds fejlagtige indbetaling af for stort et beløb, vil derfor ikke være omfattet af anvendelsesområdet for den foreslåede bestemmelse i § 15 e, stk. 1.

Eksportgodtgørelse skal ifølge registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 3. pkt., udbetales senest 9 uger efter modtagelsen af dokumentation i henhold til stk. 1, og udbetaling af eksportgodtgørelse til virksomheder vil således eksempelvis ikke være omfattet af den foreslåede regel i opkrævningslovens § 15 e, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil i stedet eksempelvis omfatte refusion af motorkrav i forbindelse med afmeldelse af køretøjet.

I § 15 e, stk. 2, foreslås det at indføre en udbetalingsfrist på 3 uger ved udbetaling fra Skatteforvaltningen til fysiske personer af beløb, som ikke er omfattet af skatteforvaltningslovens § 61 a. Udbetalingsfristen skal regnes fra Skatteforvaltningens konstatering af kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat andre regler.

I § 15 e, stk. 3, foreslås det, at hvis udbetaling foretages efter udløbet af 3- ugers fristen i stk. 1 og 2, skal der ske forrentning efter § 7, stk. 1. Kan Skatteforvaltningen på grund

af modtagerens forhold ikke foretage kontrol af udbetalingsbeløbet, afbrydes udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold ikke længere hindrer kontrol. Skønner Skatteforvaltningen, at udbetaling på det foreliggende grundlag vil indebære en nærliggende risiko for tab, kan forvaltningen ligeledes afbryde udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold er undersøgt.

I de foreslåede nye regler i skatteforvaltningslovens § 61 a om forrentning af tilbagebetalingskrav, der skyldes enten en uberettiget opkrævning eller en fysisk eller juridisk persons fejlbetaling af for stort et beløb, foreslås ligeledes en forrentning, der på sigt skal ske efter opkrævningslovens § 7, stk. 1, hvorfor denne bestemmelse foreslås også at skulle anvendes i de udbetalingssituationer, som foreslås at skulle være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 15 e, stk. 3.

De foreslåede bestemmelser i § 15 e, stk. 3, 2. og 3. pkt., om afbrydelse af udbetalingsfristen ved henholdsvis manglende mulighed for Skatteforvaltningen for at kontrollere berettigelsen af udbetalingskravet og risiko for tab svarer til bestemmelserne i § 12, stk. 3. Der bør således tilsvarende i de udbetalingssituationer, der omfattes af de foreslåede regler i § 15 e, stk. 1 og 2, være en mulighed for at afbryde udbetalingsfristen.

I § 15 e, stk. 4, foreslås det, at Skatteforvaltningen kan udbetale beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a efter reglerne i lov om en nemkonto. Udbetalinger til virksomheder skal således som hovedregel ikke ske til skattekontoen, men til virksomhedernes nemkonto efter reglerne i lov om nemkonto. Den fakultative ordlyd skal sikre den nødvendige fleksibilitet i forhold til den systemmæssige understøttelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 15 e, stk. 4, om, at udbetalinger af beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a skal kunne ske efter reglerne i lov om nemkonto, skal sikre et regelgrundlag, der er enkelt at systemunderstøtte i den nye opkrævningsløsning for motorkrav m.v. samt systemet SAP38, der i dag bl.a. anvendes til opkrævningen af en række virksomhedskrav omfattet af kapitel 4 a. Reglerne i kapitel 4 a kan dermed understøtte udbetalinger uden behov for yderligere systemudvikling og systemkompleksitet eller omlægning af Skatteforvaltningens forretningspraksis.

Det bemærkes, at en direkte udbetaling til virksomhedens nemkonto betyder, at der ikke modregnes i en eventuel debetsaldo på skattekontoen. Eventuel modregning vil ske internt mellem krav omfattet af opkrævningslovens kapitel 4 a og i det såkaldte M-modul, hvor krav fra andre myndigheder også indgår i dækningsrækkefølgen ved modregning, jf. § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det bemærkes også, at udbetalinger til fysiske personer vedrørende krav omfattet af opkrævningslovens kapitel 4 a altid vil skulle ske via nemkonto, fordi disse ikke er omfattet af skattekontoen.

Eksportgodtgørelsen efter registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 1, har tidligere kunnet udbetales via selvanmelderes må-

nedsangivelse for registreringsafgift. Denne mulighed blev afskaffet med lov nr. 1126 af 19. november 2019, jf. nærmere Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 24 som fremsat, side 8 (pkt. 2.1.2).

Det fremgår som nævnt ovenfor af registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 2. pkt., at hvis ejeren er omfattet af opkrævningsloven, udbetales eksportgodtgørelsen efter opkrævningsloven. Bestemmelsen blev indsat i registreringsafgiftsloven med § 4, nr. 14, i lov nr. 1338 af 19. december 2008 som en præcisering af retstilstanden, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 24 som fremsat, side 615.

Det må som følge af ovenstående formodes, at bestemmelsen i 2. pkt. burde være ophævet med lov nr. 1126 af 19. november 2019. Ordlyden i registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 2. pkt., sikrer, at der ikke kan ske transporter i eksportgodtgørelse udbetalt til virksomheder, før kravet er stiftet, selv om sådanne krav ikke har en afregningsperiode på samme måde som virksomhedskrav, der betales via en almindelig månedsangivelse. Ordlydens nuværende henvisning til, at udbetaling sker efter opkrævningslovens regler, sikrer således, at disse er omfattet af opkrævningslovens § 13, som det også beskrives i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A. D. 12.4.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

Opkrævningslovens kapitel 4 a foreslås fremadrettet at skulle regulere både opkrævning og udbetaling af eksportgodtgørelse for både virksomheder og fysiske personer, hvorfor registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 2. pkt., anses for overflødig for så vidt angår udbetalingsregler.

2.4. Afstemning af angivelses- og opkrævningsregler for registreringsafgift m.v.

2.4.1. Gældende ret

Af registreringsafgiftslovens § 15 fremgår, at en virksomhed, der opfylder følgende betingelser, kan registreres: 1) Virksomheden skal være hjemmehørende her i landet, i et andet EU-land eller i et EØS-land, med hvilket Danmark har en aftale om gensidig bistand til inddrivelse, der svarer til reglerne inden for EU. 2) Virksomheden skal erhvervmæssigt handle med motorkøretøjer eller påhængsvogne eller sættevogne til motorkøretøjer eller erhvervmæssigt udleje sådanne køretøjer. 3) Virksomheden må ikke have forfalden gæld til det offentlige. 4) Virksomheden må ikke være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller likvidation. 5) Virksomheden skal stille sikkerhed på mindst 500.000 kr. for betaling af afgifter efter denne lov, herunder tilbagebetaling af for meget udbetalt godtgørelse, samt renter og gebyrer vedrørende disse afgifter og godtgørelser.

Registreringsafgiftslovens § 16, stk. 1, fastslår, at en registreret virksomhed til Skatteforvaltningen skal angive afgiften af de køretøjer, som virksomheden anmelder til registre-

ring i Køretøjsregisteret mod forevisning af bevis for virksomhedens registrering, jf. § 15, stk. 5.

Efter § 16, stk. 2, skal en angivelse indeholde de oplysninger, der er nødvendige til kontrol af den angivne afgift.

I § 16, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at en angivelse af afgiften af et køretøj skal ske senest samtidig med registrering af køretøjet i Køretøjsregisteret. En registreret virksomhed kan ikke ændre angivelsen efter registrering af køretøjet, jf. 2. pkt.

Registreringsafgiftslovens § 16, stk. 3, blev indsat ved § 1, nr. 13, i lov nr. 1796 af 28. december 2023. Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 4 som fremsat, pkt. 2.6.2, side 11, fremhæves som begrundelse for reglen risikoen for, at det afgiftsbeløb, der angives, ikke stemmer overens med den endelige afgift, der betales. I praksis kan der således ændres i angivelsen indtil betalingsdatoen, dvs. den 15. i måneden efter den måned, hvor køretøjet blev registreret. Det kan betyde, at der sker fejl, og det kan heller ikke udelukkes, at der kan forekomme svig.

Det blev derfor foreslået, at afgiften af et køretøj skal angives senest samtidig med indregistrering af køretøjet i Køretøjsregisteret, og at det desuden ikke skal være muligt at ændre den afgiftspligtige værdi efter indregistrering af køretøjet. Formålet er at sikre korrekt og endelig angivelse af den afgiftspligtige værdi, og at virksomheder, der efter registreringsafgiftsloven selv kan angive afgift, ikke har mulighed for at ændre afgiftsbeløbet efterfølgende, når f.eks. køretøjet er solgt eller efter udløbet af fristen for Skatteforvaltningens indkaldelse af et køretøj til besigtigelse.

I tilfælde af fejl ved angivelsen af afgiftsbeløb m.v. vil en ændring kun kunne ske ved anmodning om genoptagelse til Skatteforvaltningen.

Reglen indebærer, at hver registrering på køretøjsniveau i Køretøjsregisteret kræver en angivelse i modsætning til opkrævningslovens § 2, stk. 1, om en månedsangivelse.

I registreringsafgiftslovens § 17, stk. 1, bestemmes, at en registreret virksomhed hæfter for afgiften af de køretøjer, virksomheden angiver afgiften af efter § 16.

Ifølge § 17, stk. 2, betales afgiften for en afregningsperiode efter reglerne i opkrævningsloven.

Efter § 17, stk. 3, henføres afgiften af et køretøj til den afregningsperiode, hvor køretøjet anmeldes til registrering i Køretøjsregisteret.

2.4.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalen om »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«, der blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative

Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023, har til formål at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder ved at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal opkræves via systemet SAP38, og at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

Der er i forbindelse med udviklingen af den nye opkrævningsløsning identificeret en problemstilling vedrørende registreringsafgiftslovens § 16, stk. 3, hvorefter hver registrering på køretøjsniveau i Køretøjsregisteret udløser et krav om en selvstændig angivelse. Dette har dog konsekvenser for opkrævningsområdet, da enkeltvis angivelser umiddelbart bryder med opkrævningslovens regler om én månedsangivelse og kan gøre det forretnings- og systemmæssigt vanskeligt at understøtte reglerne.

Der foreslås derfor en række regelændringer for at forbedre understøttelsen af den nye opkrævningsløsning for registreringsafgift. Dermed løses også en udfordring i den nuværende drift i forhold til den nævnte uoverensstemmelse mellem det nye § 16, stk. 3, i registreringsafgiftsloven og opkrævningslovens regler.

Det foreslås således, at den gældende regel i registreringsafgiftslovens § 17, stk. 2, hvorefter afgiften for en afregningsperiode betales efter reglerne i opkrævningsloven, udgår og erstattes af et nyt stk. 2, der i 1. pkt. skal fastslå, at den registrerede virksomhed efter udløbet af afregningsperioden skal godkende, at der for afregningsperioden ikke udestår registreringer i Køretøjsregisteret.

Det skal af 2. pkt. fremgå, at fristen i opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 3, skal finde anvendelse for godkendelsen og i forhold til skatteforvaltningslovens § 31, stk. 1, 1. pkt.

Fristen i opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., der omhandler de i bilag 1, liste A, nævnte love, er den 15. i den første måned efter udløbet af afregningsperioden.

Ved anvendelsen af det foreslåede 1. pkt. i registreringsafgiftslovens § 17, stk. 2, skal den registrerede virksomhed således senest den 15. i den første måned efter afregningsperioden, dvs. måneden, godkende, at der for afregningsperioden ikke udestår registreringer i Køretøjsregisteret.

Skatteforvaltningslovens § 31, stk. 1, 1. pkt., om ordinær genoptagelse af afgiftsfastsættelser fastslår, at Skatteforvaltningen ikke kan afsende varsel om fastsættelse eller ændring af afgiftstilsvaret senere end 3 år efter angivelsesfristens udløb.

Reglerne om enkeltvis angivelse og dermed angivelsesfrist pr. køretøj betyder, at det ikke er tydeligt, hvordan de gældende regler om frister for genoptagelse skal administreres, da de som udgangspunkt vedrører en samlet periode med én angivelsesfrist. Med forslaget vil det blive fastslået, at fristen i opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 3, skal

finde anvendelse i forhold til skatteforvaltningslovens § 31, stk. 1, 1. pkt., om ordinær genoptagelse.

Det foreslås, at det i registreringsafgiftslovens § 17, stk. 2, 3. pkt., skal fastsættes, at hvis der ikke sker godkendelse efter 1. pkt., skal Skatteforvaltningen kunne lægge til grund, at der ikke udestår registreringer, jf. 1. pkt., og på det foreliggende grundlag opkræve afgiften for perioden.

Der skal ikke foretages en prøvelse af angivelserne. Der opkræves alene, hvad der af en selvanmelder er angivet for de enkelte køretøjer. Skatteforvaltningen vil derfor efterfølgende ikke være begrænset af reglerne om tilbagekaldelse af afgørelser og vil kunne genoptage angivelserne for de enkelte køretøjer.

Det foreslås i 4 pkt., at der i så fald opkræves afgift efter opkrævningslovens § 4, stk. 2, der bestemmer, at der ved foretagelsen af en foreløbig fastsættelse betales en afgift på 1.400 kr.

Der foreslås med registreringsafgiftslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., en ny bestemmelse, hvorefter afgiften af et køretøj skal henføres til den afregningsperiode, hvor køretøjet anmeldes til registrering i Køretøjsregisteret.

Afgiften fra de enkelte angivelser i en afregningsperiode skal betales som et samlet beløb efter reglerne i opkrævningsloven, jf. det foreslåede 2. pkt.

Den samlede afgift fra de enkelte angivelser skal anses som et selvstændigt hovedkrav, som kan oversendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, jf. det foreslåede 3. pkt.

Det vil indebære, at den samlede afgift vil være indeholdt i én fordring, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.

Det foreslås i § 17, stk. 4, at ved delvis betaling af den samlede afgift for perioden fordeles det betalte beløb forholds-mæssigt på de angivne afgiftsbeløb for de enkelte køretøjer, jf. § 16, stk. 3.

Endelig foreslås i § 17, stk. 5, at en efterfølgende ændring af afgiften for en afregningsperiode skal foretages med et nyt krav for det køretøj, der omfattes af ændringen.

Det foreslås også, at rykkergebyrer ikke længere skal indgå i den sikkerhed, der skal stilles efter registreringsafgiftslovens § 15, stk. 1, nr. 5.

Forslaget skyldes, at det er vanskeligt i alle tilfælde at koble et rykkergebyr til det krav, der rykkes for. Af samme grund blev der med § 1, nr. 4, i lov nr. 1694 af 30. december 2024 gennemført en nyaffattelse af opkrævningslovens § 6 og i den forbindelse indsat et stk. 2 om ophævelse af den accessoriske forældelse af rykkergebyrer, idet det af stk. 2 fremgår, at gebyrer efter stk. 1, 3. pkt., med hensyn til forældelse skal behandles som selvstændige hovedkrav. Den accessoriske forældelse skyldes forældelseslovens § 23, stk.

2, der bestemmer, at ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignende ydelse. Med »lignende ydelse« tænkes der på krav på provisioner og gebyrer, men ikke omkostninger i forbindelse med forsøg på at inddrive kravet.

Af bemærkningerne til forslaget om at ophæve accessorisk forældelse af rykkergebyrer, jf. Folketingstidende 2024-25, tillæg A, L 80 som fremsat, side 72, fremgår, at i den nuværende systemtekniske håndtering af rykkergebyrer i systemet SAP38 anses et rykkergebyr og hovedkrav systemteknisk som to selvstændige hovedkrav. Det betyder, at der manuelt skal oprettes en relation mellem hovedkrav og gebyr i SAP38. Hvis der rykkes for flere krav på samme rykker-skrivelse, er det fast praksis, at gebyret relateres til det yngste krav. Det fremgår endvidere, at selv om motorkrav og de øvrige krav, som omfattes af anvendelsesområdet for opkrævningslovens kapitel 4 a, på sigt skal opkræves via en række særskilte konti i Skattestyrelsens opkrævningsplatform, DMO, vil det være komplekst via systemudvikling at opnå en automatiseret relatering af et rykkergebyr til et specifikt hovedkrav, herunder særligt når der rykkes for flere krav på samme rykkerbrev.

Som følge af udfordringen med at relatere rykkergebyret til krav efter registreringsafgiftsloven bør der ikke tillige stilles sikkerhed for rykkergebyrer.

2.5. Samtidig nummerpladeinddragelse og inddrivelse

2.5.1. Gældende ret

Det fremgår af § 12, stk. 1, 1. pkt., i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., at hvis afgiften ikke betales rettidigt, skal køretøjets nummerplader snarest inddrages. Det sker ved politiets foranstaltning efter anmodning fra Skatteforvaltningen, jf. 2. pkt. Den, der helt eller delvis hæfter for afgiften, kan herefter ikke få køretøjet registreret, før den afgift, der påhviler ham, er betalt, jf. 3. pkt.

Brændstofforbrugsafgiftslovens § 11, stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at hvis afgiften ikke betales rettidigt, skal køretøjets nummerplader snarest inddrages. Det sker ved politiets foranstaltning efter anmodning fra Skatteforvaltningen, jf. 2. pkt. Den, der helt eller delvis hæfter for afgiften, kan herefter ikke få bilen registreret, før den afgift, der påhviler vedkommende, er betalt, jf. 3. pkt.

2.5.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalen om »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«, der blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023, har til formål at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder ved at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal

opkræves via systemet SAP38, og at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

I forbindelse med arbejdet med etablering af en ny opkrævningsløsning er der konstateret behov for ændring af reglerne vedrørende nummerpladeinddragelse.

Afgifterne på motorområdet retter sig generelt mod brugen af vejnettet og skal ses som en form for betaling af slitage på vejnettet. Der skal derfor forud for benyttelsen af vejnettet betales for retten til brug heraf. Nummerpladernes funktion er for det første at identificere køretøjet og for det andet let at kunne konstatere, at der er betalt afgift af køretøjet. I dag har afgifterne på bilområdet dog også et mere fiskalt formål.

I både den oprindelige lov om afgift af motorkøretøjer m.v. fra 1927 og den første vægtafgiftslov fra 1962 har der været bestemmelser svarende til de ovennævnte gældende bestemmelser i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. og brændstofforbrugsafgiftsloven, hvorefter politiet skal inddrage nummerplader snarest, hvis afgiften ikke betales rettidigt.

Ved § 1, nr. 10, i lov nr. 100 af 17. marts 1976 blev § 12, stk. 1, i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. nyaffattet, så det fremgik, at hvis afgiften ikke blev erlagt rettidigt, skulle køretøjets nummerplader snarest fjernes ved politiets foranstaltning. Den, der helt eller delvis hæfter for afgiften, kunne herefter ikke få køretøjet registreret, før den afgift, der påhvilede ham, var betalt. Af lovforslaget til denne ændringslov, jf. Folketingstidende 1975-76, tillæg A, L 66 som fremsat, spalte 1353 f., fremgår, at det er hensigten at administrere inddrivelsen af vægtafgiftsrestancer således, at der indledes med at fjerne nummerpladerne fra køretøjet. Såfremt dette ikke bevirker, at afgiften betales, foretages der udpantning hos den, der var ejer (bruger) af køretøjet, da nummerpladerne blev fjernet. Hvis der ikke herved opnås dækning for afgiften, vil der blive foretaget udpantning hos den, der på afgiftens forfaldstid var registreret som ejer (bruger). Opnås der ikke gennem denne udpantning dækning for afgiften, vil der normalt ikke blive foretaget yderligere til inddrivelse af afgiften.

I 1975, hvor L 66 blev fremsat, var der ikke den sondring mellem opkrævning og inddrivelse, der blev indført med virkning fra den 1. november 2005, hvor staten overtog inddrivelsesopgaven vedrørende gæld til det offentlige, jf. lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, og det fremgår ikke tydeligt, om bemærkningerne kan læses således, at processen med nummerpladeinddragelse forudsættes afsluttet, inden gælden kan inddrives, og at der derfor ikke kan ske inddrivelse, samtidig med at kravet er underlagt nummerpladeinddragelse. I bemærkningerne til lov nr. 429 af 6. juni 2005, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, L 112 som fremsat, side 4636, anføres om bestemmelsen i lovens § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorefter fordringer overdrages til inddrivelse, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure herefter forgæves er gennemført, at restanceinddrivelsesmyndig-

heden først kommer ind i billedet, når fordringshaveren har udtømt mulighederne for at opkræve fordringen. Det vil sige, når en skyldner ikke overholder betalingsfristen eller misligholder en aftale om betaling i rater på trods af en eller flere rykkerskrivelser. Først på dette tidspunkt har fordringen udviklet sig til en restance, som fordringshaveren overdrager til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afvikling.

Betingelsen i § 2, stk. 3, 1. pkt., der er videreført i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan derfor læses således, at fordringen først sendes til inddrivelse, når fordringshaveren har gennemført sit sædvanlige opkrævningsforløb, og at dette ved bilafgifter indebærer, at Skatteforvaltningen afventer, om en nummerpladeinddragelse (eller anmodning til politiet herom) har givet det ønskede resultat i form af en betaling.

Skatteforvaltningen anmoder i dag altid politiet om nummerpladeinddragelse, hvis en periodisk afgift fortsat ikke er betalt efter udsendelse af en rykker og efterfølgende varslingsbrev. Politiet kan herefter inddrage nummerpladen, hvilket sker i ca. 10 pct. af tilfældene.

Loven forholder sig dog ikke til situationen, hvor politiet ikke kan inddrage nummerpladerne »snarest«. Herudover fremstår de inddrivelsesskridt, der nævnes i bemærkningerne til loven, som værende utidssvarende, idet man i dag navnlig anvender lønindeholdelse for skatte- og afgiftskrav. I bemærkningerne i L 66, jf. ovenfor, nævnes udelukkende muligheden for at foretage »udpantning« for sådanne krav, hvormed forstås udlæg.

Lov nr. 100 af 17. marts 1976 trådte i kraft på et tidspunkt, hvor der var væsentligt færre køretøjer i Danmark, hvorfor politiets muligheder for at observere og eventuelt underlægge køretøjerne nummerpladeinddragelse var større. Mulighederne for at inddrage nummerplader ved politiets foranstaltning var således også noget, der kunne ske inden for en mere rimelig tidshorison. Der er siden dengang sket en kraftig tilvækst i antallet af køretøjer i det danske samfund, hvilket også har gjort politiets opgave med at inddrage nummerplader til en væsentligt større opgave.

Der er i samme periode sket en væsentlig forandring af den offentlige restanceinddrivelse. I dag anvendes over for borgere med gæld til det offentlige snarere lønindeholdelse end udlæg, der er en noget dyrere inddrivelsesform.

Samtidig er muligheden for at inddrage nummerpladerne på køretøjer, hvor der ikke er sket korrekt betaling efter gældende regler, et særdeles effektivt instrument til at højne betalingsfrekvensen for disse krav. Dette gælder både i forebyggelsesmæssig henseende, hvor risikoen for at få inddraget nummerpladerne på et køretøj vil give et incitament til at betale, og når der rent faktisk er sket inddragelse af nummerplader. Varslingsbrevet om nummerpladeinddragelse, som sendes efter opkrævning og rykkerbrevet, har således p.t. den højeste betalingsgrad blandt de udsendelser,

som Skatteforvaltningen foretager efter den oprindelige opkrævning. Ca. 70 pct. af de opkrævede beløb, som der gives mulighed for at betale via varslingsbrevene, betales således.

En manglende mulighed for samtidig nummerpladeinddragelse og inddrivelse medfører flere u hensigtsmæssigheder.

Opkrævningsprocessen ved manglende betaling for periodiske bilafgifter strækker sig i dag over ca. 12-14 måneder og er dermed typisk længere sammenlignet med opkrævningsprocessen vedrørende andre skatter og afgifter. Det skyldes, at Skatteforvaltningen som led i opkrævningen skal have gennemført en proces for nummerpladeinddragelse. Perioden, som anmodningen til politiet om nummerpladeinddragelse vedrører, skal være udløbet, før Skatteforvaltningen hos politiet tilbagekalder anmodningen, således at det periodiske krav kan oversendes til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. For at sikre kontinuerlig nummerpladeinddragelse ved flere på hinanden følgende perioder med ubetalte krav tilbagekaldes anmodningen om nummerpladeinddragelse for periode A, først når der for periode B ligeledes er sendt en anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse. Det betyder også, at en forkortelse af opkrævningsprocessen i en fremtidig opkrævningsløsning ikke vil være mulig, før der er samtidighed mellem nummerpladeinddragelse og inddrivelse.

Den lange opkrævningsproces bevirker, at oversendelsen til inddrivelse, hvor der ellers ville kunne opnås dækning for kravet via f.eks. lønindeholdelse, forsinkes. Der påløber således også antalsmæssigt flere renter under opkrævningen, jo længere tid kravet er omfattet af en anmodning om nummerpladeinddragelse, hvilket eventuelt kan resultere i små rentebeløb, der efterfølgende skal opkræves.

Den nuværende opkrævningsproces medfører også et behov for kommunikation til skyldneren inden eventuel oversendelse til inddrivelse. Det gøres via brev, hvori der informeres om, at manglende betaling vil føre til en tilbagekaldelse af anmodningen om nummerpladeinddragelse og oversendelse af kravet til inddrivelse via restanceinndrivelsesmyndigheden.

Ved samtidighed mellem nummerpladeinddragelse og inddrivelse vil opkrævningsprocessen kunne strømlines, og den vil muliggøre en tidsramme på forventeligt ned til 3 måneder, fra kravet skal betales, til det er sendt til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse og omfattes af en anmodning om nummerpladeinddragelse.

De ovennævnte u hensigtsmæssigheder er identificeret i den nuværende drift i systemet SAP38, hvor motorkrav i dag opkræves. Skatteforvaltningen er dog i gang med at flytte opkrævningen af motorkrav til en ny opkrævningsløsning, og det foreslås at lette den fremtidige opkrævning i den nye opkrævningsløsning ved at skabe hjemmel til samtidig nummerpladeinddragelse og inddrivelse for samme krav på periodisk bilafgift.

Som følge af ovenstående foreslås derfor, at der i brændstof-

forbrugsafgiftslovens § 11, stk. 1, og § 12, stk. 1, i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. indsættes en bestemmelse om, at anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse ikke er til hinder for, at kravet samtidig kan overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden. Samtidig foreslås der indsat en bestemmelse, hvorefter renter af afgiften ikke indgår i grundlaget for nummerpladeinddragelsen, og at afgiften i sig selv skal udgøre mindst 100 kr.

Den foreslåede ordning vil medføre, at Skatteforvaltningen for en og samme periodes bilafgift vil kunne foretage overdragelse til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, selv om der samtidig hos politiet ligger en anmodning om nummerpladeinddragelse på baggrund af denne bilafgift. Med de foreslåede ændringer i brændstofforbrugsafgiftslovens § 11, stk. 1, og § 12, stk. 1, i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. vil Skatteforvaltningen kunne overdrage et krav på periodisk afgift efter de to love til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, når betalingsfristen er udløbet, og sædvanlig rykkerprocedure tillige forgæves er gennemført, og samtidig eller efterfølgende kunne anmode politiet om at foretage en nummerpladeinddragelse med hensyn til det køretøj, som den ubetalte afgift vedrører. Tilsvarende vil Skatteforvaltningen efter overskridelsen af betalingsfristen kunne anmode politiet om at foretage en nummerpladeinddragelse med hensyn til det køretøj, som afgiften vedrører, og samtidig – hvis den sædvanlige rykkerprocedure forgæves er gennemført – eller efterfølgende overdrage kravet til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse.

Forslag vil desuden indebære, at der vil blive indført en bagatelgrænse for anvendelse af nummerpladeinddragelse, således at hovedkravet skal udgøre mindst 100 kr. for et køretøj. Skatteforvaltningen praktiserer i dag en nummerpladeinddragelsesproces, hvor hovedkravet ud fra et proportionalitetsprincip som minimum skal udgøre netop 100 kr. Bagatelgrænsen anvendes i praksis på tidspunktet for udsendelse af varslingsbrevet, og dette vil også skulle være afgørende i den foreslåede lovfæstelse af denne praksis.

Hvis en afgift efterfølgende ved f.eks. modregning eller delvis indbetaling kommer under 100 kr., vil nummerpladeinddragelsen være gældende, indtil hele afgiften er betalt.

2.6. Ingen solidarisk hæftelse for Skatteforvaltningens rykkergebyrer

2.6.1. Gældende ret

Ved solidarisk hæftelse forstås, at flere personer hæfter for samme skyld, således at hver enkelt er forpligtet til at erlægge hele den skyldige ydelse, og således at den enes erlæggelse frigør de andre. Grundsætningen om solidarisk hæftelse kommer til udtryk i § 2, stk. 1, i lov om gældsbreve, der fastslår, at når et gældsbrev er udstedt af flere, er udstederne forpligtet én for alle og alle for én, medmindre andet er aftalt. Stk. 2 indeholder desuden regler om det indbyrdes forhold mellem de enkelte skyldnere.

En solidarisk hæftelse kan enten hvile på aftale eller følge af lovregulering. Et eksempel på lovregulering af solidarisk hæftelse finder man i erhvervsvirksomhedslovens § 2, stk. 1, omhandler interessentskaber, hvorved forstås virksomheder, hvor alle deltagerne hæfter personligt, uden begrænsning og solidarisk for virksomhedens forpligtelser.

§ 2, stk. 2, omhandler kommanditselskaber, hvorved forstås virksomheder, hvor en eller flere deltagere, komplementarnerne, hæfter personligt, uden begrænsning og, hvis der er flere, solidarisk for virksomhedens forpligtelser, mens en eller flere deltagere, kommanditisterne, hæfter begrænset for virksomhedens forpligtelser.

En mere udførlig beskrivelse findes i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A. D. 4.2, om virksomhedsformer og deres hæftelsesforhold.

Det fremgår af opkrævningslovens § 6, stk. 1, at er et krav endnu ikke betalt efter udløbet af betalingsfristen, udsendes et rykkerbrev til skyldneren. Betales kravet ikke inden udløbet af den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan kravet overdrages til inddrivelse. Der pålægges et gebyr på 65 kr. ved udsendelse af rykkerbrevet. Det fremgår af stk. 2, at gebyret efter stk. 1, 3. pkt., med hensyn til forældelse skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Det fremgår af registreringsafgiftslovens § 20, stk. 1, at for betaling af afgiften hæfter den, der ejer køretøjet på det tidspunkt, hvor afgiftspligten indtræder. Registreres køretøjet i forbindelse med afgiftspligtens indtræden, er det den registrerede ejer, der som ejer hæfter for betaling af afgiften. Ejeren eller den registrerede ejer hæfter dog ikke, hvis køretøjet er taget i brug på færdselslovens område, uden at den pågældende vidste eller burde have vidst dette.

Efter stk. 2 hæfter for betaling af afgiften tillige en virksomhed, der erhvervsmæssigt handler med motorkøretøjer eller påhængs- eller sættevogne til motorkøretøjer, hvis virksomheden har solgt køretøjet i forbindelse med afgiftspligtens indtræden.

Efter stk. 3 hæfter for betaling af afgiften af et importeret køretøj tillige importøren, hvis denne har bevirket eller medvirket til, at afgiftsgrundlaget er fastsat for lavt.

Efter stk. 4 hæfter for betaling af afgiften tillige en efterfølgende ejer af køretøjet, hvis den pågældende ved køretøjets erhvervelse vidste eller burde have vidst, at der ikke var betalt den afgift af køretøjet, som kræves efter denne lov.

Efter stk. 5 hæfter for betaling af afgiften tillige en fører eller bruger af køretøjet, hvis den pågældende bruger køretøjet med viden om, at der ikke er betalt den afgift af køretøjet, som kræves efter denne lov.

I stk. 6 bestemmes, at hvis et køretøj er repareret eller ombygget på en sådan måde, at køretøjet i afgiftsmæssig henseende ikke er identisk med et tidligere afgiftsberigtiget køretøj, således at køretøjet skal afgiftsberigtiges på ny, og

er køretøjet blevet registreret i Køretøjsregisteret med en ny ejer, kan krav om betaling af afgiften tillige gøres gældende mod reparatøren.

I stk. 7 bestemmes, at hvis et køretøj, der er indført brugt her til landet, er blevet registreret i Køretøjsregisteret, uden at afgiften er betalt, kan krav om betaling af afgiften tillige gøres gældende mod den, der med henblik på køretøjets første registrering i Køretøjsregisteret har afsat køretøjet til den, i hvis navn køretøjet er registreret første gang i dette register efter indførelsen. Dette gælder tilsvarende for køretøjer, som har været omfattet af en af ordningerne i §§ 3 a-3 c, eller som har været omfattet af en afgiftsfritagelse efter denne lov, og som efterfølgende registreres med henblik på varig anvendelse i Danmark.

Reglerne i stk. 1-7 er udtryk for, at der gælder en solidarisk hæftelse for registreringsafgiften.

Endelig bestemmes i stk. 8, at hæftelsen efter stk. 1-7 også gælder eventuel rente eller gebyr for manglende rettidig betaling af afgiften.

Bortset fra tilfælde med lovreguleret eller aftalebaseret solidarisk hæftelse for rykkergebyrer ses der ikke i den juridiske litteratur at være nogen klar støtte for et generelt princip om solidarisk hæftelse for rykkergebyrer.

2.6.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalen om »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«, der blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023, har til formål at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder ved at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal opkræves via systemet SAP38, og at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

I forbindelse med arbejdet med etablering af en ny opkrævningsløsning er der konstateret behov for regler, hvorefter der som udgangspunkt ikke skal solidarisk hæftelse for rykkergebyrer.

Solidarisk hæftelse på rykkergebyrer er vanskelig at system-understøtte, idet rykkergebyrer som udgangspunkt system-mæssigt oprettes som selvstændige hovedkrav uden relation til eventuelle medhæftere på de hovedkrav, der indgår på rykkeren.

Sammenhængen mellem rykker og det hovedkrav, der rykkes for, hvorved den hæftende skyldner kan påføres rykkergebyrer, er ikke standardfunktionalitet i den systemløsning, der skal anvendes i forbindelse med den nye opkrævningsløsning for motorkrav m.v. At relatere hæftelsesforhold til rykkergebyret ville således forudsætte fordyrende udvikling

eller en betydelig manuel opgave med tilhørende risiko for fejl i den nye løsning.

Den samme systemmæssige udfordring gør sig ikke gældende i samme grad for solidarisk hæftelse for renter på hovedkravet. Dette skyldes, at renterne ikke udgør selvstændige krav, men som standard dannes i relation til hovedkravet i opkrævningssystemerne, hvorfor tilknytning af medhæftere forventes at være en mindre kompleks udviklingsopgave.

Det foreslås derfor, at der ikke skal være en solidarisk hæftelse for Skatteforvaltningens rykkergebyrer.

Det foreslås, at der i opkrævningslovens § 6 indsættes et stk. 3, der bestemmer, at der ikke er solidarisk hæftelse for rykkergebyrer, medmindre hæftelsen udspringer af en virksomhedsform, hvor deltageren hæfter solidarisk.

Det foreslås også, at i registreringsafgiftslovens § 20, stk. 8, der bestemmer, at hæftelsen efter stk. 1-7 også gælder eventuel rente for manglende rettidig betaling af afgiften, at gebyrer udgår.

Med lovforslaget foreslås dermed en lovregulering af spørgsmålet om solidarisk hæftelse for rykkergebyrer, så der ikke er tvivl om gældende ret. Klare og entydige regler vil således gøre lovgivningen juridisk konsistent og transparent for administration og skatteydere.

Hertil skal lovforslaget sikre, at de nye regler er mere digitaliseringsklare, så de bedre kan systemunderstøttes i den nye opkrævningsløsning, som Skatteforvaltningen er i gang med at etablere for motorkrav m.v.

2.7. Lovfæstelse og justering af Skatteforvaltningens praksis med udbetaling af rentegodtgørelse ved tilbagebetalinger

2.7.1. Gældende ret

Renteloven gælder ifølge § 1, stk. 1, for rente af pengekrav på formuerettens område, jf. dog §§ 8 og 8 a. § 8 a omhandler sagsomkostninger tilkendt ved dom eller anden retsafgørelse i en borgerlig sag, mens § 8, stk. 1, bestemmer, at hvis pengekrav uden for formuerettens område – dvs. bl.a. offentligretlige krav – ikke betales i rette tid, skal rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, betales fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden. I § 5, stk. 1, 1. pkt., bestemmes, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Ifølge 2. pkt. anses som referencesats i renteloven den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år. I stk. 2 bestemmes, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Økonomi- og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten efter § 5, stk. 1, udgør for 2. halvår af 2026 10 pct.

Rentelovens § 8, stk. 2, bestemmer, at § 3, stk. 5, § 4, stk. 1, § 5, stk. 3, og § 6 også gælder for pengekrav uden for formuerettens område. § 3, stk. 5, 1. pkt., bestemmer, at hvor særlige forhold begrunder det, kan retten bestemme, at rente skal betales fra et tidligere eller senere tidspunkt (hvilket med hensyn til de pengekrav, der forrentes efter § 8, stk. 1, indebærer, at renter kan tillægges fra et tidspunkt, der ligger før eller efter den dag, hvor fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden), mens § 4, stk. 1, hjemler en rentefritagelse ved fordringshavermora, det vil sige tilfælde, hvor fordringshavers forhold hindrer betaling. § 5, stk. 3, 1. pkt., bestemmer, at hvor særlige forhold begrunder det, kan retten bestemme, at der skal betales en højere eller lavere rente. Endelig bestemmer § 6, at hvis fordringshaveren på andet grundlag kunne kræve højere rente, bevarer fordringshaveren retten hertil.

Som krav uden for formuerettens område anses krav på tilbagebetaling af skatter og afgifter, der er betalt med urette, jf. Højesterets dom af 8. januar 2004, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2004, side 977. Dommen omtales mere udførligt nedenfor.

I Højesterets dom af 11. oktober 1984, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1984, side 1061, afgjorde Højesteret, at kommanditselskab, der med urette var blevet afkrævet betaling af en stempelafgift efter den tidligere lov om stempelafgift, som følge af almindelige retsgrundsætninger var berettiget til at få sit tilbagebetalingskrav forrentet fra indbetalingsdagen og ikke først – efter rentelovens § 8, stk. 1 – fra dagen, hvor retsforfølgningen blev indledt.

Denne og andre domme lå til grund for det såkaldte »rente-cirkulære«, jf. cirkulære nr. 157 af 14. oktober 1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb. Det blev afløst af cirkulære nr. 24 af 26. februar 2004 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb. Dette cirkulære blev med virkning fra den 2. januar 2007 ophævet, jf. skrivelse nr. 9001 af 2. januar 2007 om ophævelse af TSS-cirkulærer og SD-cirkulærer, og afløst af SKATs Ligningsvejledning, der senere blev afløst af Den juridiske vejledning. I vejledningen, der har cirkulærestatus, giver Skatteforvaltningen udtryk for sin opfattelse af gældende praksis. Afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2 har titlen »Forrentning af tilbagebetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen«. Det fremgår af afsnittet, at det på baggrund af retspraksis er besluttet, at Skatte- og Vækstministeriet skal forrente tilbagebetalte skatter, afgifter, gebyrer m.v., når tilbagebetaling finder sted på statens vegne. De krav, der skal forrentes ved tilbagebetaling, er skatter, afgifter, gebyrer, morarenter m.v. Følgende krav er ikke omfattet af retningslinjerne om rentegodtgørelse:

- Tilfælde, hvor Skatteforvaltningen tilbagebetaler afgifter, der er opkrævet på vegne af danske kommuner m.v.
- Tilfælde, hvor kravet er begrundet i en formueretlig aftale med Skatteforvaltningen, f.eks. løn til ansatte eller en entreprenørs krav på vederlag.
- Bøder, uanset om bøden er pålagt efter skatte- og afgiftslovene. Forrentning i forbindelse med tilbagebetaling af bødebeløb, der er opkrævet ved bødefor-

læg, henhører ved uenighed under strafferetsplejen. Se SKM2013.583.LSR.

Kravet skal være opkrævet uden tilstrækkelig lovhjemmel og dermed med urette.

Forrentning skal finde sted, uanset om indbetaleren har et retskrav på tilbagebetaling, eller om tilbagebetalingen beror på en bevillingsmæssig afgørelse. Det er således unødvendigt at sondre mellem, hvorvidt tilbagebetalingen sker, fordi indbetaleren har krav herpå, eller fordi tilbagebetaling sker efter Skatteforvaltningens egen beslutning.

Rentesatsen for beregningen af rentegodtgørelse er den sats, der for den pågældende periode gælder efter rentelovens § 5, stk. 1. Hvor særlige regler om forrentning fremgår af lovgivningen, sker forrentningen efter de særlige regler. Eksempelvis er der særregler om forrentning ved tilbagebetaling af skat for både personer og selskaber.

Efter kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 1. pkt., udbetales det beløb, som restskatten efter en ændret årsopgørelse er nedsat med, med tillæg efter § 61, stk. 2, til den skattepligtige inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen, og ifølge 2. pkt. tilkommer der den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret.

Kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, 1. pkt., bestemmer, at hvis en ændret årsopgørelse medfører, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 62, stk. 2, og eventuelle renter efter § 62, stk. 3, 2. pkt., inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter udskrivningsdatoen. Efter § 62, stk. 3, 2. pkt., tilkommer der den skattepligtige en rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september at regne, hvis tilbagebetaling sker efter denne dato.

I selskabsskattelovens § 30, stk. 5, 1. pkt., bestemmes, at hvis en nedsat skatteansættelse for et selskab eller en forening m.v. medfører, at en tidligere beregnet restskat nedsættes eller bortfalder, tilbagebetales beløbet og tillæg efter § 29 B, stk. 4, senest den 20. i den måned, der følger efter nedsættelsen. I § 30, stk. 5, 2. pkt., bestemmes, at hvis en nedsat skatteansættelse for et selskab eller en forening m.v. medfører, at der fremkommer overskydende skat eller yderligere overskydende skat, tilbagebetales beløbet med godtgørelse efter § 29 B, stk. 5, senest den 20. i den måned, der følger efter nedsættelsen. I § 30, stk. 5, 3. pkt., bestemmes, at der af de i 1. og 2. pkt. nævnte beløb tilkommer selskabet eller foreningen m.v. en rente i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 1, jf. stk. 2, pr. påbegyndt måned fra den 1. november i kalenderåret efter indkomståret eller ved forskudt indkomstår fra den 1. november i kalenderåret efter

det kalenderår, som det forskudte indkomstår træder i stedet for.

Der kan med hensyn til rentespørgsmålet vedrørende kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, om udbetaling af overskydende skat eller yderligere overskydende skat som følge af en ændret årsopgørelse henvises til Østre Landsrets dom af 18. februar 2013, offentliggjort af Skatteforvaltningen som SKM2013. 186. ØLR, og med hensyn til selskabsskattelovens § 30, stk. 5, om bl.a. tilbagebetaling af tidligere beregnet restskat efter en nedsat skatteansættelse for et selskab kan henvises til Vestre Landsrets dom af 26. november 2010, offentliggjort af Skatteforvaltningen som SKM2011.22.VLR.

En anden regel er § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke reguleres af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

For så vidt angår forrentningens starttidspunkt, skal der sondres mellem tilfælde, hvor den indbetaling, der skete med urette, er sket efter påkrav fra Skatteforvaltningen, og tilfælde, hvor indbetalingen ikke er sket ved påkrav.

Hvis tilbagebetalingen vedrører et beløb, som er indbetalt efter påkrav fra Skatteforvaltningen, forrentes beløbet fra indbetalingsdagen til udbetalingsdagen.

I disse tilfælde er indbetaling sket, efter at Skatteforvaltningen har tilkendegivet over for indbetaleren, at der efter Skatteforvaltningens opfattelse foreligger indbetalingspligt. Det er ikke nødvendigt, at der er stillet krav om indbetaling af et bestemt beløb.

Hvis der ikke er stillet krav om indbetaling af et bestemt beløb, og der er indbetalt et beløb, der overstiger, hvad der følger af Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt, f.eks. på grund af en beregningsfejl, forrentes det overskydende beløb dog, som om beløbet ikke er betalt efter påkrav, jf. nedenfor om denne situation. Hvis Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt hviler på indbetalerens egne oplysninger om de faktiske forhold, og disse senere viser sig at være urigtige, forrentes tilbagebetalingskravet ligeledes, som om det er betalt uden påkrav.

Det er uden betydning, om der er begået fejl af Skatteforvaltningen. Det er ligeledes uden betydning, om tilbagebetalingskravet følger af en dom eller af en administrativ afgørelse.

Hvis tilbagebetalingen vedrører et beløb, som ikke er indbetalt efter påkrav fra Skatteforvaltningen, forrentes beløbet, når der er gået 30 dage fra Skatteforvaltningens modtagelse af borgerens eller virksomhedens anmodning om tilbagebe-

taling af et allerede indbetalt beløb, og forrentningen sker indtil udbetalingsdagen.

Der skal således først betales renter, når der er gået 30 dage fra den dag, hvor Skatteforvaltningen modtager anmodning om tilbagebetaling.

Dette gælder også, hvis der indbetales et beløb, der overstiger, hvad der følger af et eventuelt påkrav fra Skatteforvaltningen om indbetaling. Det overskydende beløb forrentes først, når der er gået 30 dage fra Skatteforvaltningens modtagelse af anmodningen om tilbagebetaling.

Hvis Skatteforvaltningen stiller krav om indbetaling på grundlag af indbetalerens oplysninger om de faktiske forhold, og disse senere viser sig at være urigtige, skal et eventuelt tilbagebetalingskrav ikke forrentes fra indbetalingsdagen, men først når der er gået 30 dage fra modtagelsen af indbetalerens anmodning om tilbagebetaling.

For udbetalinger, der finder sted efter den 1. juli 2011, udbetales det opgjorte beløb ikke, hvis det er mindre end 50 kr.

Er der gentagne udbetalinger til samme borger eller virksomhed, vil Skatteforvaltningen ud fra en rimelighedsvurdering og i overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger vurdere, om ikkeudbetalte akkumulerede rentebeløb skal udbetales.

Til og med den 30. juni 2011 blev beløb opgjort til under 200 kr. ikke udbetalt.

Renteberegning og udbetaling sker på egen foranledning af Skatteforvaltningen. Beregning og udbetaling skal derfor ske uden særlig anmodning fra borgeren eller virksomheden.

Det anføres i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2 ligeledes, at rentelovens § 4, stk. 1, om rentefritagelse ved fordringshaveremora, det vil sige, at fordringshaverens forhold hindrer betaling, ligeledes finder anvendelse på krav uden for formuerettens område, jf. § 8, stk. 2, således at der ikke skal betales rentegodtgørelse for den periode, hvor hindringen for tilbagebetaling foreligger.

Når Skatteforvaltningen foretager beregning af rentegodtgørelsen og foretager udbetaling af rentegodtgørelsen, har det karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed.

Klager borgeren eller virksomheden over såvel tilbagebetalingen som rentegodtgørelsen, skal sagen behandles således, at der både tages stilling til klagen over tilbagebetalingen og klagen over rentegodtgørelsen, herunder om den er beregnet på korrekt grundlag og med korrekt starttidspunkt.

Det skal fremgå tydeligt af afgørelsen, at klagen over rentegodtgørelsen også er behandlet. Endvidere skal der træffes skriftlig afgørelse med begrundelse, hvis klagen imødekommes. Klagevejledning skal i disse tilfælde undlades.

Hvis borgeren eller virksomheden alene klager over rentegodtgørelsen, skal klagen behandles skriftligt, og Skattefor-

valtningen skal træffe en afgørelse med begrundelse og klagevejledning. Det er dog kun i tilfælde, hvor der er tale om en egentlig klage, at det kræves, at der træffes en afgørelse.

Klageadgangen vedrørende Skatteforvaltningens afgørelse er helt tilsvarende klageadgangen i øvrigt, dvs. til Landskatteretten, jf. afsnit A.A.10.1 i Den juridiske vejledning 2026-2.

Et krav på tilbagebetaling stiftes normalt i det øjeblik, hvor den uberettigede betaling skete, og forfalder straks til betaling. Morarenter kan ikke kræves for selve forfaldsdagen, jf. lovforslaget til renteloven, L 38, jf. Folketingstidende 1977-78, tillæg A, spalte 798. Det skyldes, at en betaling på forfaldsdagen vil være rettidig, og en morarente er en rente, der skyldes, at betalingen ikke sker rettidigt.

Højesteret har i sin ovennævnte dom af 8. januar 2004, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2004, side 977, afgjort, at et tilbagebetalingskrav, der tilkom en andelskasse, efter at den ved en fejl havde overført et beløb på 7.540.531 kr. til Told- og Skattestyrelsen den 21. maj 2001, i forbindelse med at den for en kunde skulle betale en B-skattebetalt på 1.118 kr., uanset fejls karakter – og uanset at det overførte beløb langt oversteg den omhandlede B-skattebetalt – ligesom skattekravet måtte anses for et krav af offentligretlig karakter, det vil sige et krav uden for formuerettens område. Spørgsmålet var herefter, om andelskassen havde krav på renter af det tilbagebetalte beløb efter cirkulære nr. 157 af 14. oktober 1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb eller efter rentelovens § 8, stk. 2, jf. § 3, stk. 5. I det foreliggende tilfælde skete andelskassens indbetaling af beløbet på 7.540.531 kr. ikke efter påkrav fra en myndighed, og beløbet blev tilbagebetalt til andelskassen, inden der var forløbet en måned efter myndighedernes modtagelse af andelskassens anmodning om tilbagebetaling, hvilken blev fremsat den 22. maj 2001. Højesteret fandt, at andelskassen herefter ikke efter cirkulæret havde krav på forrentning af det tilbagebetalte beløb. Der fandtes heller i den foreliggende situation, hvor betalingen alene skyldtes en fejl fra andelskassens side, og hvor andelskassen hurtigt blev opmærksom på fejlen, at være grundlag for i medfør af rentelovens § 8, stk. 2, jf. § 3, stk. 5, at tilkende andelskassen renter af det tilbagebetalte beløb fra indbetalingstidspunktet. Højesteret tog ved denne vurdering også hensyn til almindelige retsgrundsætninger, herunder berigelsesgrundsætningen.

Af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, fremgår, at klage over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder, og som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3, skal indgives til skatteankeforvaltningen, medmindre skatte- og vækstministeren har bestemt andet efter § 14, stk. 2.

Skatte- og afgiftslovgivningen indeholder flere bestemmelser om oplysninger, som skatte- og afgiftspligtige personer skal give Skatteforvaltningen. Det gælder bl.a. skattekon-

trollovens § 2, stk. 1, 1. pkt., hvorefter enhver, der er skattepligtig her til landet, jf. dog §§ 3 og 4, årligt skal oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst, hvad enten den er positiv eller negativ, og give oplysninger om sin ejendom. En oplysningspligt følger også af opkrævningslovens § 2, stk. 1, 3. pkt., hvorefter der for hver afregningsperiode skal indgives en angivelse med de oplysninger, som følger af reglerne i den enkelte skatte- og afgiftslov, f.eks. efter momslovens § 56, stk. 1, 1. pkt., hvorefter virksomheder registreret efter §§ 47, 49, 51 eller 51 a for hver afgiftsperiode skal opgøre den udgående og den indgående afgift. Forskellen mellem den udgående og den indgående afgift er virksomhedens afgiftstilsvær, jf. 2. pkt.

Skatteforvaltningen har som følge af officialprincippet også en pligt til selv at få oplyst den sag, hvori der skal træffes afgørelse. Af Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.7.4.3, fremgår således, at Skatteforvaltningen skal sikre, at en sag er tilstrækkeligt oplyst, så der kan træffes en afgørelse på et korrekt og fyldestgørende grundlag. Skatteforvaltningen skal derfor sørge for, at alle relevante oplysninger fremskaffes og inddrages i sagen. Dette gælder både vedrørende de faktiske og de retlige forhold.

Det er f.eks. en forudsætning for at varsle en ansættelsesændring, at sagen forinden er fuldt oplyst, og at Skatteforvaltningen har løftet bevisbyrden for ændringen. Det skal tydeligt fremgå af varslingen, hvad der skal ændres, ligesom der skal være en klar og tilstrækkelig begrundelse for ændringen. Endelig skal virkningen af ændringen tydeligt fremgå. Det er en konkret vurdering, hvornår der foreligger et tilstrækkeligt grundlag, til at Skatteforvaltningen kan varsle en ansættelsesændring. Oplysningerne kan eventuelt skaffes ved at bede skatteyder om at fremskaffe oplysningerne, hvis skatteyder har mulighed herfor. Skatteforvaltningen skal dog efterfølgende kontrollere, om skatteydernes oplysninger er korrekte. Oplysningerne kan eventuelt også fremskaffes fra andre myndigheder eller tredjemand i henhold til bestemmelserne i skattekontrolloven m.v. Hvis indhentelse af oplysninger sker elektronisk, finder databeskyttelsesloven tillige anvendelse, jf. herom afsnit A.A.6.4.2 i Den juridiske vejledning 2026-2.

Skatteforvaltningen har ifølge officialprincippet også pligt til, at sagerne behandles enkelt, hurtigt og mest økonomisk.

Hvis Skatteforvaltningen ikke har overholdt officialprincippet, kan det medføre, at afgørelsen er ugyldig, da officialprincippet er en garantiforskrift.

Efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke reguleres af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Bestemmelsen fastsætter således rentesatsen i de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden skal tilbagebetale et beløb, som følge af at inddrivelsen har været uretmæssig. Bestemmelsen fastsætter ikke renteperioden. Den følger i stedet af retningslinjerne i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3, der også indeholder en bagatelgrænse på 50 kr. for udbetalingen af rentegodtgørelsesbeløb.

2.7.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet indgik den 1. juni 2023 aftalen »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«. Af aftalen fremgår bl.a., at aftalepartierne er enige om, at der er behov for at forenkle reglerne på opkrævningsområdet, f.eks. ved at harmonisere rentereglerne. Potentialet for regelforenklinger skal blandt andet vurderes i forbindelse med moderniseringen af it-systemer.

En i Skatteforvaltningen nedsat arbejdsgruppe har i en rapport anbefalet en række ændringer i de gældende regler om forrentning af krav på Skatte- og Vækstministeriets område med henblik på at opnå en sådan harmonisering.

Blandt anbefalingerne er, at der sker en lovfæstelse og justering af de retningslinjer, der anføres i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2. Skatte- og Vækstministeriet kan tilslutte sig disse anbefalinger.

Det foreslås derfor, at der i skatteforvaltningsloven efter kapitel 19 indsættes et nyt kapitel, kapitel 19 a, med overskriften »Forrentning af krav på tilbagebetaling efter uberettiget opkrævning af skatter og afgifter m.v.«.

Det foreslås, at der som skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 1, 1. pkt., indsættes en bestemmelse, der fastslår, at krav mod Skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v. forrentes efter rentelovens § 5, hvis kravet på tilbagebetaling skyldes en opkrævning, som Skatteforvaltningen har foretaget med urette, idet det herfra dog skal gøres de undtagelser, der fastsættes i stk. 2 og 3. Forrentningen skal ifølge § 61 a, stk. 1, 2. pkt., ske fra og med dagen efter betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen.

Det foreslås dog, at forrentningen – efter gennemførelsen af nødvendige systemtilpasninger, der først vil kunne foretages efter den foreslåede ikrafttrædelse, det vil sige den 1. januar 2027, jf. lovforslagets § 14, stk. 1 – ikke som anført i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2 skal ske med renten efter rentelovens § 5, men med renten efter opkrævningslovens § 7. Renten efter rentelovens § 5 udgør i 2. halvår af 2026 10 pct. pro anno, mens renten efter opkrævningslovens § 7 i 2026 udgør 11,4 pct. pro anno. Den foreslåede ændring i rentesatsen skyldes hensynet til systemunderstøttelsen, og den vil indebære, at borgere

og virksomheder rentemæssigt stilles bedre, forudsat at den aktuelle renteforskel fortsat vil være til stede.

Forrentningen vil skulle ske på Skatteforvaltningens eget initiativ, hvilket følger af den foreslåede ordlyd.

At betalingen er sket med urette, vil f.eks. kunne blive fastslået i en klagesag eller ved en domstolsprøvelse, hvor borgeren eller virksomheden har fået helt eller delvist medhold.

Det foreslås, at det i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 2, skal bestemmes, at stk. 1 ikke omfatter følgende krav og situationer: 1) Krav på tilbagebetaling af afgifter, som Skatteforvaltningen har opkrævet på vegne af kommuner m.v. 2) Krav på tilbagebetaling, hvor kravet støttes på en formueretlig aftale med Skatteforvaltningen. 3) Krav på tilbagebetaling af bøder. 4) Krav på tilbagebetaling, hvor forrentningen som følge af anden lovgivning ikke skal ske efter rentelovens § 5. 5) Betalingen skyldes en fejl hos den, der foretog betalingen.

Der er med nr. 1-5 tale om en lovfæstelse af den afgrænsning, der beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, men som anført ovenfor foreslås forrentningen på sigt at skulle ske med renten efter opkrævningslovens § 7 frem for renten efter rentelovens § 5, hvorfor ordlyden i nr. 4 til den tid vil få en ny affattelse, hvor der i stedet henvises til opkrævningslovens § 7.

Om nr. 1 bemærkes, at Skatteforvaltningen ikke er fordringshaver for krav, der opkræves på vegne af kommuner m.v., hvorfor det vil være urimeligt, hvis Skatteforvaltningen skal yde en rentegodtgørelse, hvis det viser sig, at kravet er opkrævet med urette, fordi det helt eller delvist ikke bestod.

Om nr. 2 bemærkes, at der vil være tale om formueretlige aftaler om f.eks. løn eller aftaler med en entreprenør om honorar.

Om nr. 3 bemærkes, at reglen vil gælde, uanset om bøden er pålagt efter skatte- og afgiftslovgivningen. Forrentning af tilbagebetalingskrav vedrørende bøder, der hviler på et bødeforelæg, henhører under strafferetsplejen.

Om nr. 4 bemærkes, at der er tale om bestemmelserne i bl.a. kildeskattelovens § 62 A, stk. 3 og 4, selskabsskattelovens § 30, stk. 5, og § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der er beskrevet ovenfor i pkt. 2.7.1.

Om nr. 5 bemærkes, at der er tale om de situationer, hvor der er sket en opkrævning, men hvor borgeren eller virksomheden selv har begået den fejl, der fører til den uberettigede indbetaling. Det gælder f.eks. tilfælde, hvor Skatteforvaltningen ikke har stillet krav om indbetaling af et bestemt beløb, og der er herefter indbetalt et beløb, der overstiger, hvad der følger af Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt, f.eks. på grund af en beregningsfejl. Det gælder også, hvor Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt hviler på borgerens eller virksomhedens egne

oplysninger om de faktiske forhold, og disse senere viser sig at være urigtige. Dette gælder også, hvis der indbetales et beløb, der overstiger, hvad der følger af et eventuelt påkrav fra Skatteforvaltningen om indbetaling.

Tilbagebetalingskrav forrentes i disse tilfælde først, når der er gået 30 dage fra Skatteforvaltningens modtagelse af anmodningen om tilbagebetaling.

Det foreslås, at det i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 3, skal bestemmes, at et tilbagebetalingskrav alene forrentes efter stk. 1, hvis det samlede rentebeløb for tilbagebetalingskravet for den i stk. 1, 2. pkt., anførte renteperiode udgør mindst 50 kr.

Den gældende bagatelgrænse for ydelse af rentegodtgørelse, jf. afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, foreslås således videreført. Bagatelgrænsen vurderes fortsat at være relevant, idet beregning af rentegodtgørelse er en manuelt understøttet opgave hos Skatteforvaltningen.

Det foreslås, at det i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, 1. pkt., skal bestemmes, at krav mod Skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v., der er betalt som følge af en fejl begået af den, der foretog betalingen, jf. stk. 2, nr. 5, forrentes med renten efter rentelovens § 5, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor Skatteforvaltningen fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl.

Som anført ovenfor foreslås forrentningen på sigt at skulle ske med renten efter opkrævningslovens § 7, og ordlyden vil da få en ny affattelse, hvor der i stedet henvises til opkrævningslovens § 7.

Når en borger eller virksomhed som følge af en faktisk vildfarelse eller retsvildfarelse har foretaget en betaling af en gæld, der ikke består, er det obligationsretlige udgangspunkt, at der er krav på tilbagebetaling, jf. grundsætningen om *condictio indebiti*. Sådanne tilbagebetalingskrav vil derfor være omfattet af den foreslåede regel om betalinger, der skyldes en fejl hos den, der foretog betalingen.

Skatteforvaltningen skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen, jf. det foreslåede 2. pkt.

Det foreslås også, at hvis udbetalingsfristen falder på en banklukkedag, skal fristen udskydes til førstkommande bankdag. Dette fremgår ikke af afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, men det foreslås, at denne regel, der også findes i en række andre bestemmelser, f.eks. opkrævningslovens § 2, stk. 3, indføres.

Den foreslåede bestemmelse har samme rentestarttidspunkt som rentelovens § 3, stk. 2, der i 1. pkt. bestemmer, at der for formueretlige krav, for hvilke forfaldsdagen ikke er fastsat i forvejen, jf. stk. 1, skal betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller

fremsat anmodning om betaling. Skyldneren skal ifølge 2. pkt. ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl. Modsat rentelovens § 3, stk. 2, 1. pkt., skal renter efter den foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, 1. pkt., dog først betales, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor Skatteforvaltningen fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl. Afgørende er således modtagelsesdagen eller dagen, hvor det blev konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl, og ikke dagen for afsendelsen eller fremsættelsen af betalingsanmodningen. Den foreslåede regel er i overensstemmelse med praksis hos Skatteforvaltningen, jf. ovenfor i pkt. 2.6.1 om afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, idet tilfælde, hvor Skatteforvaltningen selv har konstateret, at indbetalingen beroede på en fejl begået af den borger eller virksomhed, der foretog indbetalingen, dog også er inkluderet i bestemmelsen. Udvidelsen med denne situation skyldes, at Skatteforvaltningen selv bør tage initiativ til at foretage en tilbagebetaling, når det kan konstateres, at borgeren eller virksomheden begik en fejl ved sin indbetaling. Bestemmelsen omfatter alene tilfælde, hvor Skatteforvaltningen rent faktisk har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejltagelse hos den, der foretog indbetalingen. Tilfælde, hvor Skatteforvaltningen burde have indset, at der var tale om en fejltagelse, omfattes ikke.

Den foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, vil ikke omfatte tilfælde, hvor en virksomhed ved en fejl indbetaler et beløb til skattekontoen, f.eks. et beløb, der overstiger det beløb, som virksomheden har indberettet som A-skat. Sådanne tilfælde vil i stedet blive reguleret af reglerne i opkrævningslovens § 16 c, stk. 5 og 6, om udbetaling af en kreditsaldo. Indbetalinger til skattekontoen sker ifølge opkrævningslovens § 16 b, stk. 1, uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog stk. 2 om frivillig indbetaling af acontoskat. Hvis en virksomhed ved en fejl har indbetalt for meget, vil det for meget indbetalte beløb udgøre en kreditsaldo, der efter § 16 c, stk. 5, 1. pkt., udbetales til virksomhedens nemkonto, medmindre der inden for 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen skal ske betaling af et krav, jf. stk. 6, 1. pkt. En undtagelse gøres også, hvis virksomheden har ønsket en beløbsgrænse (på højst 200.000 kr.) for udbetaling af en kreditsaldo, eller hvis virksomheden mangler at indsende angivelser for afsluttede perioder eller at give Skatteforvaltningen oplysninger efter skattekontrollovens § 2, jf. § 12, stk. 4.

Ved rentegodtgørelse efter de foreslåede regler i skatteforvaltningslovens § 61 a skal der anvendes et rentear på 365 dage og 366 dage i skudår. Det betyder, at der for hver enkelt måned skal anvendes det antal dage, som måneden består af. Med andre ord skal det faktiske antal kalenderdage i renteperioden anvendes.

Da lovforslaget til renteloven blev fremsat den 13. oktober 1977, var det en fast sædvane, at alle måneder – uanset det faktiske antal dage i den pågældende måned – blev

sat til 30 dage ved renteberegning, og at rentearret derfor bestod af 360 dage, jf. lovforslaget til renteloven, L 38, jf. Folketingstidende 1977-78, tillæg A, spalte 800.

Det foreslås, at det i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 5, skal bestemmes, at hvis Skatteforvaltningen ikke kan frigøre sig for betaling på grund af modtagerens forhold, skal beløbet ikke forrentes i denne periode. Bestemmelsen, der omhandler fordringshavermora og ikke beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, svarer til, hvad der allerede gælder ifølge rentelovens § 4, stk. 1, der ikke kun gælder for formueretlige krav, men også krav uden for formuerettens område, jf. § 8, stk. 2.

Det foreslås endvidere, at det i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 6, skal bestemmes, at hvis Skatteforvaltningen på grund af modtagerens forhold ikke kan foretage kontrol af tilbagebetalingskravet efter stk. 4, skal udbetalingsfristen afbrydes, indtil Skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Den foreslåede regel, der ikke beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, svarer til reglen i opkrævningslovens § 12, stk. 3, 1. pkt., om tilfælde, hvor Skatteforvaltningen på grund af virksomhedens forhold ikke kan foretage kontrol af en angivelse eller indberetning, hvorved udbetalingsfristen på 3 uger, jf. stk. 2, afbrydes, indtil virksomhedens forhold ikke længere hindrer en kontrol.

Det vil være uden betydning for afbrydelsen, hvornår der anmodes om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af betalingsforpligtelsen. Udelukkende indkaldelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger vil kunne afbryde udbetalingsfristen. Oplysningerne skal have væsentlig betydning for opgørelsen af udbetalingskravet. Det betyder, at fristen ikke afbrydes, hvis der anmodes om oplysninger, som ikke kan antages at være relevante for vurderingen af tilbagebetalingskravet.

Udbetalingsfristen forlænges ikke ved indkaldelse af oplysninger, men afbrydes, hvilket indebærer, at der starter en ny frist. Udbetalingsfristen afbrydes ligeledes, hvis Skatteforvaltningen anmoder om yderligere oplysninger.

Det foreslås også, at det i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 7, skal bestemmes, at hvis Skatteforvaltningen efter udbetalingsfristens udløb har anmodet om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af tilbagebetalingskravet efter stk. 4, vil der ikke skulle ske forrentning af tilbagebetalingskravet fra og med dagen for fremsættelsen af anmodningen om yderligere oplysninger til og med dagen, hvor Skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Den foreslåede regel, der ikke beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, omhandler de tilfælde, hvor udbetalingsfristen på de 30 dage er udløbet, således at en forrentning af tilbagebetalingskravet er påbegyndt, og

efter reglen vil forrentningen blive suspenderet i perioden fra og med fremsættelsen af anmodningen om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af tilbagebetalingskravets berettigelse til og med dagen, hvor Skatteforvaltningen har modtaget de oplysninger, der er nødvendige for Skatteforvaltningens stillingtagen til kravet. Hvis der ad flere omgange er brug for yderligere oplysninger, vil der med den foreslåede regel kunne være flere perioder med suspension af forrentningen. Suspensionen vil i sagens natur alene have praktisk betydning, hvis det viser sig, at der består et tilbagebetalingskrav.

Oplysningerne skal have væsentlig betydning for opgørelsen af tilbagebetalingskravet. Det skal således ikke være muligt for borger eller virksomhed at opnå en yderligere forrentning ved at forsinke sagen. I de perioder, hvor Skatteforvaltningen er i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger, vil tilbagebetalingskravet blive forrentet.

Det foreslås endelig med skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 8, at hvis der i medfør af § 35 a indgives klage over et af Skatteforvaltningen fastsat krav, der er blevet betalt, og hjemvises klagen til fornyet behandling hos Skatteforvaltningen, fordi klageren under sagen fremkommer med nye oplysninger, som Skatteforvaltningen ikke selv kunne have indhentet, og som ændrer grundlaget for kravet, skal tilbagebetalingskravet forrentes, når der er gået 30 dage efter dagen, hvor hjemvisningen sker. Bestemmelsen vil omfatte alle tilfælde, hvor Skatteforvaltningen i medfør af officialprincippet har oplyst sagen så godt, som det var muligt, og hvor klageren selv har forsømt at fremkomme med de oplysninger, der ville have ført til en anden afgørelse.

Det foreslås, at i øvrige tilfælde, hvor klagen hjemvises til fornyet behandling hos Skatteforvaltningen, skal tilbagebetalingskravet forrentes fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales. Det vil sige efter den regel, der foreslås i § 61 a, stk. 1.

Disse øvrige tilfælde vil både omfatte tilfælde, hvor Skatteforvaltningen i medfør af officialprincippet selv skulle og kunne have oplyst sagen tilstrækkeligt, inden afgørelsen om skatte- eller afgiftskravet m.v. blev truffet, men ikke gjorde det, og tilfælde, hvor både Skatteforvaltningen og klageren har forsømt at få belyst sagen tilstrækkeligt, inden afgørelsen blev truffet.

Det foreslås, at ovenstående renteregler også skal gælde ved hjemvisning i forbindelse med en domstolsprøvelse af Skatteforvaltningens krav. Der bør således ikke sondres mellem, om hjemvisningen foretages af en administrativ klageinstans eller af en domstol.

Den foreslåede bestemmelse, der er ny i forhold til beskrivelsen i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, skal omfatte alle tilfælde, hvor et skatte- eller afgiftskrav m.v., som borgeren eller virksomheden klager over i medfør af skatteforvaltningslovens § 35 a, er blevet betalt – f.eks. fordi der ikke er søgt om henstand efter skatteforvaltningslo-

vens § 51 eller er givet afslag på en sådan ansøgning – og hvor den fornyede behandling resulterer i, at beløbet helt eller delvist skal tilbagebetales. En hjemvisning skyldes typisk, at borgeren eller virksomheden selv under klagesagens behandling kommer med nye oplysninger, der indebærer, at opkrævningen af det pågældende krav var uberettiget, således at sagen hjemvises til fornyet behandling hos Skatteforvaltningen.

Renterne af tilbagebetalingskravet skal beregnes til og med dagen for tilbagebetaling til borgeren eller virksomheden.

Det bemærkes, at den foreslåede § 61 a ikke omfatter situationer, hvor der skal tilbagebetales beløb som følge af en godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgiftsbeløb. Det fremgår af artikel 116, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen, at med forbehold for de betingelser, der er fastsat i forordningens afdeling 3, skal der ydes godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgiftsbeløb på grundlag af følgende: a) for meget opkrævede import- eller eksportafgiftsbeløb, b) defekte eller ikkebestillingssvarende varer, c) fejl begået af de kompetente myndigheder, d) rimelighed. Disse import- eller eksportafgiftsbeløb godtgøres, hvis de er blevet betalt, og den pågældende toldangivelse erklæres ugyldig i medfør af artikel 174.

I artikel 116, stk. 6, er det bestemt, at godtgørelse ikke giver anledning til, at de pågældende toldmyndigheder skal betale rente. Der betales dog rente, når en afgørelse om at indrømme godtgørelse ikke er gennemført senest 3 måneder efter den dato, hvor denne afgørelse blev truffet, medmindre den manglende overholdelse af tidsfristen skyldes forhold, som toldmyndighederne ikke havde kontrol over. I så fald betales der rente fra datoen for 3-månedersperiodens udløb indtil datoen for godtgørelsen. Rentesatsen fastsættes i overensstemmelse med artikel 112. Se i øvrigt Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit F.A.13.2.

Der foreslås også en udvidelse af § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at der indsættes en række nye bestemmelser, 2.-6. pkt., der med hensyn til renteperiode m.v. svarer til de bestemmelser, der foreslås indsat i skatteforvaltningslovens § 61 a, jf. ovenfor. Dog skal rentesatsen stadig være den, der fremgår af § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Af § 8 c, 2. pkt., skal det fremgå, at forrentningen sker fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen.

Bestemmelsen indeholder samme renteperiode som den ovenfor foreslåede bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 1, 2. pkt.

Det foreslås i § 8 c, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden på tilbagebetaling i tilfælde, hvor betalingen skyldes en fejl begået af den, der foretog betalingen, forrentes efter

1. pkt. dog først, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl.

Bestemmelsen svarer, for så vidt angår renteperioden, til den ovenfor foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4.

Det foreslås i § 8 c, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl.

Bestemmelsen svarer til den ovenfor foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, 2. pkt.

Det foreslås med § 8 c, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at såfremt udbetalingsfristen falder på en banklukkedag, udskydes fristen til førstkommande bankdag.

Bestemmelsen svarer til den ovenfor foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, 3. pkt.

Endelig foreslås i § 8 c, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis beregning af rentegodtgørelse efter § 8 c forudsætter manuel sagsbehandling, udbetales rentebeløbet dog ikke, hvis det udgør under 50 kr.

Bestemmelsen indeholder samme bagatelgrænse som den ovenfor foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 3, men forudsætter dog, at en manuel sagsbehandling er nødvendig for at beregne rentebeløbet.

2.8. Renteberegning ved tilbagekaldelse af krav på skatter og afgifter fra restanceinddrivelsesmyndigheden, når der er meddelt henstand i forbindelse med en klage eller domstolsprøvelse

2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 1, 1. pkt., at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget. Det gælder ifølge 2. pkt. dog ikke afgørelser efter toldlovgivningen, jf. artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 1. pkt., er det en betingelse for henstand, at det beløb, der søges henstand for, opkræves særskilt. Der gives efter 2. pkt. ikke henstand med beløb, der efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, overføres som tilsvær for et efterfølgende år (indregnet restskat). Der gives heller ikke henstand med betaling af registreringsafgift, i det omfang der efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. skal stilles depositum for registreringsafgiftens betaling, jf. skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 3. pkt.

Indgår det beløb, der er søgt om henstand med, i en restskat,

der opkræves til betaling i rater, anses beløbet at være omfattet af den eller de rater, der er nødvendige for at rumme beløbet, begyndende med den første rate, jf. § 51, stk. 2, 4. pkt. Gives der henstand, vil henstanden efter 4. pkt. omfatte hele raten, selv om den indeholder et beløb, der ikke er søgt om henstand med, jf. 5. pkt.

Henstand kan ifølge skatteforvaltningslovens § 51, stk. 3, 1. pkt., ikke gives for et tidsrum over 4 år. Henstand kan ifølge 2. pkt. forlænges efter fornyet ansøgning. Henstand gives ifølge 3. pkt. i øvrigt for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem eller hos domstolene. Indbringes en administrativ afgørelse for domstolene, eller ankes en dom, skal der indgives ny ansøgning om henstand, jf. 4. pkt.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 4, 1. pkt., kan henstand gøres betinget af sikkerhedsstillelse for henstandsbeløbet, hvis det skønnes, at meddelelse af henstand vil indebære, at muligheden for senere at inddrive kravet forringes.

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 5, fremgår, at der i henstandsbevillingen kan tages forbehold for modregning i henstandsbeløbet for krav, som klageren måtte få mod det offentlige. Af § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår dog, at tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen ikke afskærer det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Forud for modregning skal der således ikke foretages en konkret undersøgelse af, om der er taget forbehold for modregning, og en gennemført modregning kan opretholdes, uanset at der undtagelsesvis ikke er taget et konkret modregningsforbehold over for skyldner, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 278.

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Henstand omfatter ifølge 2. pkt. også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.

Af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført.

Hvis Skatteforvaltningen imødekommer en anmodning om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51, udskydes betalingsfristen til udløbet af henstandsperioden. Dette bevirker, at forældelsesfristens starttidspunkt udskydes tilsvarende, jf. Højesterets domme optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1930, side 68, og 1989, side 1046. Og denne udskydelse af betalingsfristen bevirker, at den fordring, hvis betaling der er meddelt henstand med, ikke længere kan være under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. forudsætningsvist § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, reguleres forrentningen af § 5 i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af stk. 1, 1. pkt., at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten efter § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan ifølge 2. pkt. ikke blive mindre end 0 pct. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 3. pkt. Til og med sidste dag i den måned, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtog fordringen til inddrivelse, påløber der således eventuelt opkrævningsrenter.

For skatter og afgifter findes der flere bestemmelser om opkrævningsrenter, der påløber, hvis betalingsfristen overskrides.

For skatter og afgifter, der ifølge opkrævningslovens § 16 skal betales til skattekontoen, dvs. bl.a. moms, A-skat, lønsumsafgift og selskabsskatter, sker der ifølge § 16 c, stk. 1, 1. pkt., fra og med dagen efter betalingsfristen forrentning af debetsaldoen med den rente, der er fastsat i § 7, stk. 1, jf. stk. 2. Renten påløber dagligt og tilskrives månedligt, jf. § 16 c, stk. 1, 2. pkt. Toldskyld forrentes dog ifølge stk. 2 med renten fastsat i EU-toldkodeksens artikel 114.

For personskatter fremgår det af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., at hvis et beløb, som en skattepligtig efter kildeskatteloven skal indbetale til det offentlige, ikke er betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne.

2.8.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalen om »Initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet«, der blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet den 1. juni 2023, har til formål at styrke opkrævningen på nogle udfordrede områder ved at understøtte en ny opkrævningsløsning for de skatter og afgifter m.v., der ikke længere skal opkræves via systemet SAP38, og at skabe et bedre samspil mellem opkrævningen og inddrivelsen af ubetalt gæld.

Der er konstateret behov for ændring af reglerne vedrørende henstand i forbindelse med klagesager og domstolsprøvelse med henblik på at skabe et bedre samspil mellem opkrævning og inddrivelse

Hvis en skatte- eller afgiftspligtig person efter ansøgning får bevilget henstand efter skatteforvaltningslovens § 51, vil afgørelsen få virkning ved sin fremkomst. Henstanden bevirker, at betaling først skal ske, når henstandsperioden er udløbet, forudsat at Skatteforvaltningen i klagesagen el-

ler ved domstolsprøvelsen får medhold i, at skatte- eller afgiftskravet består. Hvis skatte- eller afgiftskravet inden henstandsbevillingen er blevet oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, vil den bevilgede henstand indebære, at Skatteforvaltningen som forringshaver skal tilbagekalde kravet.

Der opleves en stigning i antallet af ansøgninger om henstand. Fra 1. halvår af 2024 til 2. halvår af 2024 sås en stigning på 17,3 pct.

Det tager i gennemsnit 6,9 dage for Skatteforvaltningen at tilbagekalde en fordring fra inddrivelsessystemet DMI fra det tidspunkt, hvor der er truffet afgørelse om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51. De 6,9 dage bruges til at sagsbehandle de fordringer, der omfattes af henstanden, herunder

- foretage omposterings og afvente, at ændringerne registreres korrekt i inddrivelsessystemet
- genberegne inddrivelsesrenter tilbage til afgørelsestidspunktet
- uploade dokumentation
- udføre og registrere tilbagekaldelse

Indtil december 2024, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden idriftsatte den nye systemkomponent NyMF (= Ny Modtag Fordring), kunne Skatteforvaltningen systemmæssigt tilbagekalde krav med tilbagevirkende kraft, og dermed blev der ikke pålagt inddrivelsesrenter, efter at der blev bevilget henstand. Dette er ikke længere en mulighed.

I de i gennemsnit 6,9 dage, der går, fra Skatteforvaltningen træffer afgørelse om bevilling af henstand, indtil et krav tilbagekalder, vil der derfor påløbe inddrivelsesrenter på de krav, der er omfattet af henstanden. Hvis det ikke tillades, at kravet kan være under inddrivelse fra tidspunktet for afgørelsen om henstand, og indtil kravet er blevet tilbagekaldt, ville der i stedet for inddrivelsesrenter skulle tilskrives opkrævningsrenter. Dette er p.t. ikke muligt at systemunderstøtte. Et krav kan ikke tilbagekaldes samme dag eller med virkning fra samme dag, hvor der træffes afgørelse om bevilling af henstand.

Siden den 1. januar 2026 har inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udgjort 5,75 pct. pro anno. Til sammenligning udgør renten efter opkrævningslovens § 7, stk. 1, jf. stk. 2, som anvendes for krav omfattet af skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16 c, stk. 1, og motorkrav m.v., der omfattes af opkrævningslovens kapitel 4 a og forrentes efter §15 b, stk. 1, i 2026 11,4 pct. pro anno, mens renten efter kildeskattelovens § 63 for 2026 udgør 6,0 pct. pro anno. Som det fremgår, er inddrivelsesrenten således p.t. lavere end opkrævningsrenterne.

For at løse den nævnte problemstilling med manglende systemunderstøttelse foreslås det, at der indføres en hjemmel til beregning af inddrivelsesrenter af det skatte- eller afgiftskrav, for hvilket der bevilges henstand efter skattefor-

valtningslovens § 51, i perioden fra og med datoen for bevillingen af henstand til og med datoen, hvor skatte- eller afgiftskravet er tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden.

Baseret på renteniveauet for 2026 vil inddrivelsesrenterne være lavere end opkrævningsrenterne, hvorfor det for den skatte- eller afgiftspligtige vil være en fordel med forrentning med inddrivelsesrenter frem for opkrævningsrenter.

Med forslaget vil det krav, der er omfattet af en afgørelse om henstand, fortsat kunne være registreret som værende under inddrivelse i en vis, kortere periode, indtil kravet effektivt er tilbagekaldt af Skatteforvaltningen, og dermed udløse inddrivelsesrenter i denne periode. Kravet vil dog ikke kunne inddrives, efter at afgørelsen om henstand er kommet frem til den skatte- eller afgiftspligtige. Det er hensigten, at denne periode højst skal kunne være ca. 14 dage.

Det foreslås, at der foretages ændringer i både lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og i skatteforvaltningsloven.

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås der i § 2 indsat et nyt stykke, der bestemmer, at Skatteforvaltningen tilbagekalder en fordring fra inddrivelse, hvis der i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 er meddelt skyldneren henstand med betalingen af fordringen. Det skal endvidere fremgå, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke kan inddrive fordringen, efter at der er meddelt skyldneren henstand, men fordringens forrentning sker efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes af Skatteforvaltningen.

Det vil dog fortsat være muligt at modregne med skatte- eller afgiftskravet i en udbetaling fra staten, jf. § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Modregningen vil ikke kunne foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 7, stk. 1, nr. 2, om fordringer modtaget til inddrivelse, men efter § 7, stk. 1, nr. 1, om intern modregning eller efter § 7, stk. 1, nr. 3, om modregning med fordringer under opkrævning.

Det foreslås, at der tillige foretages en ændring i skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, hvor der efter 1. pkt. indsættes et nyt punktum, der bestemmer, at hvis henstandsbeløbet i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes henstandsbeløbet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes af Skatteforvaltningen i medfør af den foreslåede nye bestemmelse i § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

2.9. Genopfyldning af en stillet sikkerhed, hvis virksomheden anvender en tidligere stillet sikkerhed til betaling af restancer vedrørende skatter og afgifter inden for 12 måneder

2.9.1. Gældende ret

Skatteforvaltningen kan ifølge opkrævningslovens § 11, stk. 1, kræve sikkerhedsstillelse af en virksomhed, der allerede er blevet registreret for sine pligtforhold vedrørende f.eks. moms, A-skat m.v., når både nogle objektive og subjektive betingelser er opfyldt. De objektive betingelser er fastsat i nr. 1-4. Disse betingelser er, at

- 1) virksomheden for de seneste 12 afregningsperioder fire gange ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v. omfattet af denne lov og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat der vedrører virksomhedens drift, og
 - a) virksomheden er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 50.000 kr., og virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringsskrivelse fra Skatteforvaltningen, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller
 - b) virksomheden ikke rettidigt har afgivet oplysninger til Skatteforvaltningen efter skattekontrollovens § 2, eller
- 2) virksomhedens kapitalgrundlag, herunder den lovpligtige kapital i selskaber, er trukket ud af virksomheden, eller
- 3) der efter virksomhedens registrering opstår eller konstateres forhold, som efter stk. 2, jf. stk. 4, kan begrunde pålæg om sikkerhedsstillelse, eller
- 4) virksomheden leverer varer eller ydelser med leveringssted her i landet, jf. momslovens kapitel 4, og de skatter og afgifter m.v., der opstår i forbindelse med virksomhedens levering af varerne eller ydelserne, antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen.

I forhold til virksomheder, der skal registreres for moms, A-skat m.v., gælder ifølge opkrævningslovens § 11, stk. 2, at Skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering m.v. efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter opkrævningsloven, at stille sikkerhed i følgende tilfælde:

- 1) Hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.
- 2) Hvis virksomheden inden for de seneste 5 år har fået registreringen, for så vidt angår det samme registre-

ringsforhold, inddraget efter § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

- 3) Hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, er eller har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der inden for de seneste 5 år, og efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har fået sin registrering, for så vidt angår samme type registreringsforhold, inddraget efter § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

Det følger af § 5 i bekendtgørelse nr. 848 af 26. juni 2024 om opkrævning af skatter og afgifter m.v., at den sikkerhed, som er omhandlet i opkrævningslovens § 11, kan stilles i form af børsnoterede obligationer, bankgarantier, kontante indskud eller i form af anden betryggende sikkerhed efter Skatteforvaltningens bestemmelse. Det er Skatteforvaltningen, der vurderer, om den tilbudte sikkerhed kan anses for betryggende, hvis der ikke er tale om en af de opregnede sikkerhedsformer. Sikkerhedsstillelse i form af kontante indskud forrentes ikke.

I forhold til både opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, kræves der ud over opfyldelsen af de objektive betingelser, at den subjektive betingelse i § 11, stk. 3, 1. pkt., er opfyldt. Der skal kun stilles sikkerhed, når det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten. Når en virksomhed pålægges at stille sikkerhed efter stk. 2, kan virksomheden ikke registreres, før dette pålæg er opfyldt, jf. 2. pkt. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis den person, der er baggrunden for overvejelserne, på utilbørlig måde har begunstiget andre kreditorer på Skatteforvaltningens bekostning, så disse kreditorer er blevet favoriseret. Det vil også være tilfældet, hvis den virksomhed, der har påført statskassen tabet eller den usikrede restance på over 50.000 kr., har fjernet aktiver for at bringe disse i ly for kreditorerne. Det kan også indgå i vurderingen, om tabet eller den usikrede restance er opbygget over en længere periode i modsætning til en kortere periode umiddelbart forud for en konkurs. Hvis restancen er oparbejdet over længere tid, vil det tale for, at personen ikke har vilje til at opfylde sine forpligtelser over for Skatteforvaltningen eller orden på disse og dermed udgør en risiko for fremtidige tab for det offentlige. Det betyder, at en virksomhed, der gik konkurs på grund af udefrakommende omstændigheder, som virksomheden ikke kunne lastes for, ikke skal indgå i den subjektive vurdering af tabsrisikoen. Den subjektive betingelse vil også være opfyldt, hvis en virksomhedsejer eller den person, der har bestemmende indflydelse i virksomheden, flere gange har ladet virksomheder gå konkurs eller har ladet dem gå til tvangsopløsning ved skifteretten, og statskassen har lidt tab i den forbindelse. Tilstedeværelsen af en konkursrytter i den virksomhed, der er anmeldt til registrering for moms, A-skat m.v., vil således udgøre en sådan risiko efter § 11, stk. 3, at registreringen vil blive betinget af sikkerhedsstillelse.

Opkrævningslovens § 11, stk. 5, 1. pkt., bestemmer, at sikkerhed efter § 11, stk. 1 og 2, skal stilles for et beløb,

der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, og det forventede gennemsnitlige tilsvarende i en 3-måneders periode samt det skønnede eller opgjorte tilsvarende fra den eventuelle periode, hvor virksomheden har været drevet uregistreret. For enkeltmandsvirksomheder gælder dette ifølge 2. pkt. tillige indehaverens personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift, og restancer vedrørende de i dette stykke omhandlede skatter og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet afmeldt fra registreringen. Det gennemsnitlige tilsvarende beregnes for igangværende virksomheder på baggrund af det senest afleverede årsregnskab, jf. 3. pkt. Sikkerhedsstillelsen for selskabsskatter beregnes med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med eventuelle acontobetaling, jf. 4. pkt. Sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag beregnes ud fra skattebilletten, jf. 5. pkt.

Det følger af opkrævningslovens § 11, stk. 6, 1. pkt., at sikkerhed efter stk. 1 og 2 skal stilles, senest 8 dage efter at virksomheden har modtaget meddelelse herom, idet fristen dog i særlige tilfælde kan forlænges efter anmodning herom. Pålæg om sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 1, meddeles virksomheden ved Digital Post eller rekommanderet brev, jf. § 11, stk. 6, 2. pkt. Pålæg om sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 2, meddeles virksomheden, dog den eller de personlige ejere af virksomheden, for så vidt angår en personligt drevet virksomhed, ved Digital Post eller rekommanderet brev, jf. § 11, stk. 6, 3. pkt.

Det fremgår af opkrævningslovens § 11, stk. 7, at meddelelse om pålæg om sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 1, skal indeholde oplysning om, at undladelse af at stille den krævede sikkerhed indebærer, at virksomhedens registrering vil blive inddraget, og at en fortsættelse af virksomheden efter en inddragelse vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og kan medføre pålæg af daglige bøder efter § 11, stk. 11, og hæftelse for virksomhedens skatter og afgifter m.v. efter § 10 b.

Af opkrævningslovens § 11, stk. 8, 1. pkt., fremgår, at pålæg om sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 2, skal meddeles virksomheden, senest 14 hverdage efter at virksomheden anmeldes til registrering. Meddelelse om pålæg om sikkerhedsstillelse skal indeholde oplysning om, at undladelse af at stille den krævede sikkerhed indebærer, at virksomheden ikke kan registreres, og at en fortsættelse af virksomheden vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og kan medføre pålæg af daglige bøder efter stk. 11 og hæftelse for virksomhedens skatter og afgifter m.v. efter § 10 b, jf. § 11, stk. 8, 2. pkt. Stilles sikkerheden efter § 11, stk. 1, ikke rettidigt, inddrages virksomhedens registrering, jf. § 11, stk. 9, 1. pkt. Stilles sikkerheden efter § 11, stk. 2, ikke rettidigt, nægtes virksomhedens registrering, jf. § 11, stk. 9, 2. pkt.

Af opkrævningslovens § 11, stk. 10, 1. pkt., fremgår det, at en meddelelse om, at registreringen er inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, skal tilsendes virksomheden ved Digital

Post eller rekommanderet brev, der tillige skal oplyse, at en fortsættelse af virksomheden efter registreringsinddragelsen eller registreringsnægtelse vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og kan medføre pålæg af daglige bøder efter § 11, stk. 11, og hæftelse for virksomhedens skatter og afgifter m.v. efter § 10 b. En meddelelse om, at registreringen er inddraget, skal, for så vidt angår en personligt drevet virksomhed, tillige sendes til den eller de personlige ejere af virksomheden ved Digital Post eller rekommanderet brev, jf. § 11, stk. 10, 2. pkt. En meddelelse om, at registreringen er nægtet, skal, for så vidt angår en personligt drevet virksomhed, sendes til den eller de personlige ejere af virksomheden ved Digital Post eller rekommanderet brev, jf. 3. pkt.

Sikkerhed stillet efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, frigives ifølge § 11, stk. 12, 1. pkt., når tidligere restancer er betalt og virksomheden i de seneste 12 måneder rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift. Dog kan Skatteforvaltningen undlade at frigive sikkerheden, hvis der på frigivelsestidspunktet efter § 11, stk. 12, 1. pkt., er indledt en kontrol af virksomheden, jf. 2. pkt. Resultater kontrollen i, at Skatteforvaltningen træffer afgørelse om forhøjelse af de tilsvarende, som sikkerheden skal dække, frigives på afgørelsestidspunktet den del af sikkerheden, der måtte overstige det beløb, der som følge af kontrollen træffes afgørelse om at forhøje virksomhedens tilsvarende med, mens den resterende del af sikkerheden frigives, når tilsvarende er betalt, jf. 3. pkt. Træffes der derimod ikke afgørelse om en sådan forhøjelse, sker frigivelsen ved kontrollens afslutning, jf. 4. pkt.

Hvis virksomheden overskrider blot en enkelt betalingsfrist vedrørende et enkelt registreringsforhold, vil der starte en ny 12-måneders frist fra dette tidspunkt. Skatteforvaltningen kan dog vælge at frigive sikkerheden på trods af en enkeltstående, ganske kort fristoverskridelse vedrørende et enkelt registreringsforhold, når der foreligger ganske særlige omstændigheder. Skatteforvaltningen skal dog kunne undlade at frigive sikkerheden, hvis der på frigivelsestidspunktet efter § 11, stk. 12, 1. pkt., er indledt en kontrol af virksomheden. En kontrol anses for indledt, når der er planlagt eller foretaget kontrolskridt med henblik på at afklare de omstændigheder, der har givet anledning til at undersøge virksomheden. Det kan f.eks. være, når Skatteforvaltningen har modtaget informationer, der giver anledning til at påbegynde en kontrol, når Skatteforvaltningen har udsendt en materialeindkaldelse med henblik på at få oplysninger om virksomheden, eller når der på baggrund af en maskinel udvælgelse af virksomheder er igangsat et kontrolprojekt, hvori den pågældende virksomhed indgår.

Det følger af opkrævningslovens § 16 d, stk. 1, at sikkerhed efter § 11 kan anvendes til dækning af en debetsaldo efter § 16 c, stk. 4, uanset hvilke krav der indgår i debetsalden. Sikkerhed stillet efter andre love end opkrævningsloven kan alene anvendes til dækning af en debetsaldo efter

§ 16 c, stk. 4, for det eller de krav, som den stillede sikkerhed vedrører, jf. stk. 2.

2.9.2. Skatte- og Vækstministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Betaler en virksomhed ikke rettidigt sine skatter og afgifter, og har virksomheden stillet en sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 eller 2, vil sikkerheden blive anvendt til at dække den restance, der er opstået som følge af den manglende betaling. Den omstændighed, at en virksomhed har stillet en sikkerhed, fritager ikke virksomheden fra pligten til rettidigt at angive og betale sine skatter og afgifter, f.eks. moms og A-skat.

Når Skatteforvaltningen i dag pålægger virksomheder at stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 eller 2, findes der ingen sanktionsmuligheder, hvis virksomheden vælger af anvende sikkerheden til fuldt ud at betale virksomhedens skatter og afgifter. Konsekvensen heraf bliver, at de risikofyldte virksomheder opnår registrering ved blot – via den stillede sikkerhed – at lave en forudbetaling for skatter og afgifter. Herefter har Skatteforvaltningen kun de almindelige adgange til at sanktionere virksomheden, f.eks. nægtelse eller inddragelse af virksomhedens registrering efter opkrævningslovens § 11, stk. 9, eller ved at begære virksomheden konkurs efter konkurslovens § 17, såfremt betingelserne er opfyldt. På den måde omgår virksomheden det præventive formål, som kravet om sikkerhedsstillelse er tiltænkt at have.

Skatteforvaltningen har erfaret, at en høj andel af virksomheder, der bliver pålagt at stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 eller 2, i dag inden for 12 måneder anvender den stillede sikkerhed til at betale virksomhedens restancer af skatter og afgifter. I perioden 2018-2022 anvendte 67 pct. af virksomhederne inden for 12 måneder den stillede sikkerhed til at dække deres restancer. Heraf anvendte 40 pct. af virksomhederne hele den stillede sikkerhed, mens 27 pct. anvendte dele af den stillede sikkerhed. Andelen af virksomheder, som inden for 12 måneder anvendte den stillede sikkerhed til at dække deres restancer af skatter og afgifter, var i 2023 73 pct. En stor del af virksomhederne anvender således den stillede sikkerhed som en kassekredit. Da det i dag er uden konsekvenser for virksomhederne at anvende den stillede sikkerhed til at indfri virksomhedens restancer af skatter og afgifter, er det Skatteforvaltningens forventning, at denne udvikling vil fortsætte.

På baggrund af ovenstående udvikling foreslås en ny bestemmelse indført i opkrævningslovens § 11, stk. 1, som nr. 5. Hensigten med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at Skatteforvaltningen får mulighed for at pålægge virksomheden at stille yderligere sikkerhed, når virksomheden har valgt at anvende den tidligere stillede sikkerhed til at betale virksomhedens restancer af skatter og afgifter inden for 12 måneder. Sikkerheden vil skulle beregnes efter § 11, stk. 5, som det i øvrigt er tilfældet, når der kræves sikkerhed efter § 11, stk. 1 og 2. Forslaget skal sikre, at virksomheder,

som på baggrund af en risikovurdering er blevet pålagt at stille sikkerhed af Skatteforvaltningen, vil blive forhindret i at oparbejde en betydelig gæld til staten. Samtidig forventes forslaget at have en præventiv virkning, idet det må formodes, at de berørte virksomheder ikke ønsker uventet at skulle indfri hele virksomhedens resterende gæld efter at have anvendt sikkerheden samt stille fornyet sikkerhed for det forventede tilsvær i en 3-måneders periode for at kunne fortsætte virksomheden.

Endelig foreslås det, at eftersom en virksomhed allerede er blevet risikovurderet én gang af Skatteforvaltningen efter opkrævningslovens § 11, stk. 3, skal en ny risikovurdering efter stk. 3 ikke foretages, idet det må anses for tilstrækkeligt, at virksomheden tidligere har anvendt en stillet sikkerhed til at betale virksomhedens restancer af skatter og afgifter.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes samlet set ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for staten.

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre administrative besparelser for Skatteforvaltningen på 8,6 mio. kr. i 2027, 9,3 mio. kr. i 2028, 10,4 mio. kr. i 2029, 10,5 mio. kr. i 2030, 10,6 mio. kr. i 2031, 11,0 mio. kr. i 2032, 11,2 mio. kr. i 2033, 11,3 mio. kr. i 2034, 11,5 mio. kr. i 2035 og 11,6 mio. kr. varigt fra og med 2036, primært som følge af at opgaven med transporter og udlæg i Gældsstyrelsen bortfalder.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller implementeringsmæssige konsekvenser for kommuner og regioner.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget har de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning været overvejet.

I forhold til princip nr. 1 om enkle og klare regler bemærkes det, at bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet, så de er så enkle og klare som muligt. Der foreslås bl.a. en præcisering af visse betalingsfrister for motorafgifter m.v. og af regler om visse udbetalinger efter bl.a. opkrævningsloven, ligesom det foreslås, at reglerne om rentegodtgørelse ved Skatteforvaltningens tilbagebetaling af skatter og afgifter, der er betalt med urette, lovfæstes.

Princip nr. 2 om digital kommunikation er iagttaget, idet lovforslaget bl.a. skal understøtte den digitale systemunderstøttelse af opkrævning og tilbagebetaling af beløb.

Det vurderes, at princip nr. 3 om muliggørelse af automatisk sagsbehandling generelt ligger til grund for alle elementer i lovforslaget, hvis overordnede formål netop er at muliggøre en højere grad af automatisk it-understøttelse af administrationen af reglerne på Skatte- og Vækstministeriets område.

Det vurderes, at princip 4 om ensartede begreber og genbrug af data ikke er relevant for lovforslaget. Der anvendes i for-

vejen data i forbindelse med opkrævningen, og dette ændres ikke med lovforslaget.

Det vurderes, at princip nr. 5 om tryk og sikker databehandling er iagttaget, idet lovforslaget muliggør forenklet håndtering af data, og at flere processer kan understøttes maskinelt, bl.a. ved at præcisere, hvilke betalingsfrister der skal anvendes.

Det vurderes, at baggrunden for princip nr. 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur er iagttaget i lovforslaget, da det muliggør anvendelse af kernen af allerede eksisterende it-systemer og opkrævningsprocesser. Lovforslaget medfører ikke ændringer i anvendelsen af den fællesoffentlige it-infrastruktur, men løsninger vil gøre brug af f.eks. Digital Post.

Endelig vurderes det, at princip nr. 7 om forebyggelse af snyd og fejl er efterlevet, da lovforslaget i sin helhed tager udgangspunkt i håndteringen af de store udfordringer, der har været på opkrævningsområdet med henblik på at sikre en fremtidig mere effektiv opkrævning og gældsinddrivelse frem mod 2030. Lovforslaget understøtter eksempelvis styrket brug af automatiserede processer og præcisering af visse betalingsfrister, hvilket forventes at nedbringe antallet af fejl.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes at have visse negative økonomiske konsekvenser for den del af erhvervslivet, som anvender transporter og udlæg i krav på udbetalinger fra Skatteforvaltningen, idet der ikke længere via en transport eller et udlæg vil kunne opnås sikkerhed for dækningen af et tilgodehavende. Dermed øges også risikoen for ikke at kunne få indfriet tilgodehavendet. Det er dog ikke muligt at kvantificere disse økonomiske konsekvenser, fordi tilgodehavendet måske vil kunne blive indfriet på anden vis.

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 23. januar 2026 til den 20. februar 2026 (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Cepos, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Vandværker, DANVA, Den Danske Dommerforening, DI, DI Byggeri, Domstolsstyrelsen, EjendomDanmark, Ejerlejligheder-

nes Landsforening, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), FDM, FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Green Power Denmark, HOFOR, HORESTA, ISOBRO, IT-Branchen, Justitia, Kapitalmarked Danmark, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Mellemfolkeligt Samvirke, Nationalbanken, Oxfam IBIS, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES Innovation P/S, Skatteankeforvaltningen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening og Ældre Sagen.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget skønnes samlet set ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre administrative besparelser for Skatteforvaltningen på 8,6 mio. kr. i 2027, 9,3 mio. kr. i 2028, 10,4 mio. kr. i 2029, 10,5 mio. kr. i 2030, 10,6 mio. kr. i 2031, 11,0 mio. kr. i 2032, 11,2 mio. kr. i 2033, 11,3 mio. kr. i 2034, 11,5 mio. kr. i 2035 og 11,6 mio. kr. varigt fra og med 2036, primært som følge af at opgaven med transporter og udlæg i Gældsstyrelsen bortfalder. Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller implementeringsmæssige konsekvenser for kommuner og regioner.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Lovforslaget vurderes at have visse negative konsekvenser for den del af erhvervslivet, som anvender transporter og udlæg i krav på udbetalinger fra Skatteforvaltningen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	

Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej
		X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ved solidarisk hæftelse forstås, at flere personer hæfter for samme skyld, således at hver enkelt er forpligtet til at erlægge hele den skyldige ydelse, og således at den enes erlæggelse frigør de andre. Grundsætningen om solidarisk hæftelse kommer til udtryk i § 2, stk. 1, i lov om gældsbreve, der fastslår, at når et gældsbrev er udstedt af flere, er udstederne forpligtet én for alle og alle for én, medmindre andet er aftalt. Stk. 2 indeholder desuden regler om det indbyrdes forhold mellem de enkelte skyldnere.

Det fremgår af opkrævningslovens § 6, stk. 1, at er et krav endnu ikke betalt efter udløbet af betalingsfristen, udsendes et rykkerbrev til skyldneren. Betales kravet ikke inden udløbet af den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan kravet overdrages til inddrivelse. Der pålægges et gebyr på 65 kr. ved udsendelse af rykkerbrevet. Det fremgår af stk. 2, at gebyret efter stk. 1, 3. pkt., med hensyn til forældelse skal behandles som selvstændige hovedkrav.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.6.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i opkrævningslovens § 6 indsættes et stk. 3, der bestemmer, at der ikke er solidarisk hæftelse for rykkergebyrer, medmindre hæftelsen udspringer af en virksomhedsform, hvor deltagerne hæfter solidarisk.

Det foreslåede stk. 3 indebærer, at hæftelsen for rykkergebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, alene vil påhvile den blandt eventuelt flere skyldnere, som rykkergebyret er blevet pålagt som følge af skyldnerens manglende betaling. Der vil dog skulle gøres en undtagelse for virksomhedsformer, hvor der er en solidarisk hæftelse for virksomhedens gældsforpligtelser. Det vil bl.a. gælde interessentskaber. Et rykkergebyr, der pålægges interessentskabet, vil derfor også kunne gøres gældende mod samtlige interessenter i overensstemmelse med erhvervsvirksomhedslovens § 2, stk. 1. Hvis en enkelt interessent rykkes for betaling som følge sin hæftelse for interessentskabets gældsforpligtelse og pålægges et rykkergebyr, vil den eller de øvrige interessenter i interessentskabet dog ikke hæfte for dette rykkergebyr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 og 3

Opkrævningslovens § 11, stk. 1, bestemmer, at Skatteforvaltningen kan kræve sikkerhedsstillelse af en virksomhed, der allerede er blevet registreret for sine pligtforhold vedrørende f.eks. moms, A-skat m.v., når både nogle objektive og subjektive betingelser er opfyldt.

De objektive betingelser fremgår af § 11, stk. 1, nr. 1-4, hvoraf mindst én skal være opfyldt. Disse betingelser er bl.a., at virksomheden leverer varer eller ydelser med leveringssted her i landet, jf. momslovens kapitel 4, og de skatter og afgifter m.v., der opstår i forbindelse med virksomhedens levering af varerne eller ydelserne, antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen, jf. nr. 4.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.9.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i nr. 2, at i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 4, ændres »told- og skatteforvaltningen.« til »told- og skatteforvaltningen, eller«.

Forslaget skal ses, på baggrund af at det samtidig i nr. 3 foreslås i opkrævningslovens § 11, stk. 1, som nr. 5 at indsætte, at virksomheden har stillet sikkerhed efter stk. 1 eller 2, og sikkerheden inden for 12 måneder fra modtagelsestidspunktet er blevet fuldt anvendt til at dække de restancer, som sikkerheden skal dække.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Skatteforvaltningen får mulighed for at pålægge en virksomhed at stille yderligere sikkerhed, når virksomheden tidligere har stillet sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 eller 2, og virksomheden herefter har valgt at anvende sikkerheden til fuldt ud at betale virksomhedens restancer af skatter og afgifter inden for 12 måneder.

Sikkerheden vil skulle beregnes efter § 11, stk. 5, som det er tilfældet i øvrige situationer, hvor der kræves sikkerhed i medfør af § 11, stk. 1 og 2. Sikkerheden vil derfor blive fastsat til det beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og det forventede gennemsnitlige tilsvær i en 3-måneders periode samt det skønnede eller opgjorte tilsvær fra den eventuelle periode, hvor virksomheden har været drevet uregistreret. For enkeltmandsvirksomheder gælder dette tillige indehaverens personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift, og restancer vedrørende de i stk. 5 omhandlede skatter og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet afmeldt fra registreringen. Det gennemsnitlige tilsvær beregnes for igangværende virksomheder på baggrund af

det senest afleverede årsregnskab. Sikkerhedsstillelsen for selskabsskatter beregnes med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med eventuelle acontobetalinger. Sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag beregnes ud fra skattebilletten.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at virksomheder, der på baggrund af en risikovurdering foretaget af Skatteforvaltningen er blevet pålagt at stille sikkerhed, vil blive forhindret i at oparbejde betydelig gæld til staten. Bestemmelsen forventes at ville have en præventiv virkning, idet det må formodes, at de berørte virksomheder ikke ønsker pludselig at skulle indfri hele deres resterende gæld efter anvendelsen af sikkerheden samt stille en ny sikkerhed for 3 måneders virksomhedsdrift for at kunne fortsætte virksomheden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Af opkrævningslovens § 11, stk. 3, fremgår, at der kun skal stilles sikkerhed efter stk. 1 eller 2, når det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten. Når en virksomhed pålægges at stille sikkerhed efter stk. 2, kan virksomheden ikke registreres, før dette pålæg er opfyldt.

Det foreslås, at i opkrævningslovens § 11, stk. 3, 1. pkt., ændres »stk. 1 eller 2« til »stk. 1, nr. 1-4, eller stk. 2«.

Ændringen indebærer, at en virksomhed, der allerede er blevet risikovurderet én gang af Skatteforvaltningen efter opkrævningslovens § 11, stk. 3, ikke skal underlægges en ny risikovurdering, idet det må anses for tilstrækkeligt, at virksomheden tidligere har anvendt sikkerheden til at dække virksomhedens skatter og afgifter og dermed vist sig som en virksomhed, der ikke har overholdt sin forpligtelse til at betale skatter og afgifter rettidigt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Opkrævningslovens § 12 regulerer tilfælde, hvor en virksomhed i en afregningsperiode har et negativt tilsvarende skatter og afgifter, som virksomheden er registreret for hos Skatteforvaltningen. Afregningsperioden er ifølge lovens § 2, stk. 1, kalendermåneden, medmindre der i anden lovgivning henvises til afgiftsperioden, som i så fald vil være afregningsperioden. For hver afregningsperiode og for hver skat eller afgift m.v. skal der indgives en angivelse med de oplysninger, der følger af reglerne i den enkelte skatte- eller afgiftslov. For indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag foretages dog i stedet en indberetning til indkomstregeret, mens indeholdt udbytteskat indberettes efter skatteindberetningslovens § 29.

Af opkrævningslovens § 12, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at såfremt angivelsen henholdsvis indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., er modtaget rettidigt, sker udbetaling efter stk. 1 senest 3 uger efter modtagelsen af angivelsen henholdsvis indberetningen for den pågældende periode. Af § 12, stk. 2, 2. pkt., fremgår endvidere, at såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet, senest 3 uger efter at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Af § 12, stk. 3, fremgår, at hvis Skatteforvaltningen på grund af virksomhedens forhold ikke kan foretage kontrol af angivelsen eller indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., afbrydes udbetalingsfristen, indtil virksomhedens forhold ikke længere hindrer kontrol. Skønner Skatteforvaltningen, at udbetaling på det foreliggende grundlag vil indebære en nærliggende risiko for afgiftstab, kan Skatteforvaltningen ligeledes afbryde udbetalingsfristen eller stille krav om sikkerhedsstillelse, indtil virksomhedens forhold er undersøgt.

Af § 12, stk. 4, fremgår, at beløb, der skulle have været udbetalt efter stk. 1, kan tilbageholdes, såfremt angivelser eller indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., vedrørende afsluttede afregningsperioder ikke er indgivet. Krav på tilsvarende og eventuelle renter for disse perioder modregnes ved udbetalingen af beløb efter stk. 1, selv om kravet ikke er forfaldent. Beløb efter stk. 1 kan ligeledes tilbageholdes, såfremt virksomheden ikke rettidigt har afgivet oplysninger til Skatteforvaltningen efter skattekontrollovens § 2.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Opkrævningslovens § 12 finder ligeledes ikke anvendelse for fysiske personer, der ikke driver virksomhed, og der er derfor aktuelt ikke nogen lovbestemte udbetalingsfrister i forhold til fysiske personer for beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a.

Det foreslås, at opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt., ophæves, og i stedet indsættes »Modtager told- og skatteforvaltningen inden udløbet af angivelses- eller indberetningsfristen en angivelse eller indberetning, der ændrer det beløb, der tidligere er angivet eller indberettet for perioden, er fristen dog 30 dage efter modtagelsen af den senest modtagne angivelse eller indberetning. Foretages udbetaling efter udløbet af fristen i 1. og 2. pkt., forrentes kravet efter § 7, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.«

Ophævelsen skyldes, at indholdet vil blive omfattet af den i lovforslagets § 3, nr. 4, foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, dog med en frist på 30 dage og ikke 3 uger, jf. pkt. 2.7.

Med det foreslåede nye 2. pkt. vil det alene være den første – og endelige, fordi der inden for fristen ikke modtages en yderligere angivelse eller indberetning – angivelse eller indberetning, der vil være omfattet af udbetalingsfristen på

3 uger, jf. stk. 2, 1. pkt. Enhver angivelse eller indberetning, der modtages, efter at den første angivelse eller indberetning er registreret, anses som en anmodning om genoptagelse af den første angivelse eller indberetning, jf. f.eks. skatteforvaltningslovens § 31 om genoptagelse af afgiftsfastsættelser, og den vil med forslaget derfor ikke være omfattet af udbetalingsfristen på 3 uger, men derimod af den foreslåede 30-dages udbetalingsfrist. Skatteforvaltningen vil således typisk have brug for mere tid til sin sagsbehandling, når man ved en genoptagelse reelt skal forholde sig til to angivelser eller indberetninger – den seneste, der skal holdes op imod den forudgående, der som følge af anmodningen om genoptagelse hævdes at være urigtig.

Hvis der samme dag indgives to angivelser eller indberetninger, inden angivelserne eller indberetningerne er blevet registreret via den kørsel, som systemet dagligt gennemfører, vil der i praksis alene blive registreret én angivelse eller indberetning, nemlig den senest modtagne, der erstatter den, der først blev indgivet. Den foreslåede regel vil derfor omfatte de tilfælde, hvor der allerede er sket registrering af den angivelse eller indberetning, hvis beløb skal ændres med den nye angivelse eller indberetning.

En ny angivelse eller indberetning vil have til formål at ændre det beløb, der blev angivet eller indberettet med den tidligere angivelse eller indberetning som enten et positivt beløb, det vil sige, at virksomheden skal betale beløbet til Skatteforvaltningen, eller et negativt beløb, det vil sige, at virksomheden skal have beløbet udbetalt fra Skatteforvaltningen. Ændringen kan gå ud på, at der til virksomheden skal udbetales et beløb, selv om der ifølge den forudgående angivelse eller indberetning ikke skulle udbetales noget beløb, fordi den lød på et positivt beløb eller var en »nulangivelse«. Ændringen kan også gå ud på, at der til virksomheden skal udbetales et beløb, der enten er større eller mindre end det beløb, der ifølge den forudgående angivelse eller indberetning skulle være udbetalt.

Den foreslåede regel i § 12, stk. 2, 2. pkt., vil betyde, at i tilfælde, hvor virksomheden indsender to eller flere angivelser eller indberetninger inden for angivelses- eller indberetningsfristen for en afregningsperiode, vil det være den senest modtagne angivelse eller indberetning, der er afgørende for udbetalingsfristen. Enhver efterfølgende angivelse eller indberetning afbryder og nulstiller dermed udbetalingsfristen fra den tidligere angivelse eller indberetning, hvad enten der er tale om 3-ugers fristen, der er fastsat i § 12, stk. 2, 1. pkt., eller den foreslåede 30-dages frist i 2. pkt. ved en senere angivelse eller indberetning inden for fristen. Dette vil også få betydning for eventuelle renter, som måtte være påløbet, hvis udbetalingsfristen ikke er blevet overholdt. Hvis den tidligere negative angivelse eller indberetning har ført til udbetaling efter udbetalingsfristen, hvorved der også er udbetalt påløbne renter, vil disse renter blive nulstillet, således at rentebeløbet skal tilbagebetales, hvilket typisk vil ske ved modregning, hvis den efterfølgende angivelse eller indberetning giver anledning til udbetaling af et yderligere beløb. Hvis den efterfølgende angivelse

eller indberetning er positiv og dermed ikke giver anledning til yderligere udbetaling, vil det for meget udbetalte beløb blive opkrævet inklusive eventuelle renter, der måtte være påløbet.

Den foreslåede 30-dages frist vil også kunne afbrydes efter § 12, stk. 3.

Med det foreslåede nye 3. pkt. vil der fremover være en lovregel om forrentning i tilfælde, hvor udbetalingsfristen på 3 uger, jf. § 12, stk. 2, 1. pkt., eller 30 dage, jf. det foreslåede nye 2. pkt., ikke overholdes.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der sker en洛夫æstelse af den praksis, der hviler på de specielle bemærkninger til § 12 i Folketingstidende 1999-00, tillæg A, L 19 som fremsat, side 568, idet udbetalingskravet dog foreslås at skulle forrentes med renten efter opkrævningslovens § 7 frem for renten efter rentelovens § 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Udgangspunktet i dansk ret er, at pengefordringer frit kan overdrages. En undtagelse kan være bestemt ved lov, eller den kan følge af en aftale mellem fordringsdebitor og kreditor.

Også fordringer, der endnu ikke er stiftet, men måske i fremtiden stiftes, kan som udgangspunkt overdrages. Udlæg kan derimod ikke foretages i fremtidige erhvervelser, jf. retsplejelovens § 508.

Opkrævningslovens § 13, stk. 1, bestemmer dog, at krav på udbetalinger efter § 12 ikke kan overdrages før udløbet af den afregningsperiode, kravet vedrører. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige. I stk. 2 bestemmes, at overdragelser efter stk. 1 ikke kan overstige det udbetalingsbeløb, der kan opgøres efter § 12, stk. 5.

I opkrævningslovens § 12, stk. 1, bestemmes, at hvis en virksomheds tilsvær af skatter og afgifter m.v., der opkræves efter reglerne i opkrævningsloven, for en afregningsperiode er negativt, udbetales beløbet til virksomheden. Det samme gælder, når virksomheden ved en fejl har indbetalt for meget, eller når en godtgørelse eller lignende, som skal modregnes i virksomhedens tilsvær, overstiger tilsværet.

I opkrævningslovens § 12, stk. 5, er det bestemt, at negative tilsvær efter stk. 1, der indgår ved en samlet kontoopgørelse af virksomhedens tilsvær af skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningslovens kapitel 5, alene kan udbetales, hvis det negative tilsvær modsvares af en creditsaldo opgjort efter § 16 a, stk. 2, 2. pkt.

Opkrævningslovens § 13 indebærer et forbud mod tidsubegrænsede transporter, idet alene krav på negativ moms m.v., der er stiftet, kan overdrages. Krav på negativ moms stiftes, når afgiftsperioden er udløbet, jf. forudsætningsvist moms-

lovens § 56. Afgiftsperioden er identisk med afregningsperioden, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., og stiftelsestidspunktet for krav på negativ moms er f.eks. den 1. april 2026, hvis momskravet med hensyn til en virksomhed, der er på kvartalsafregning, jf. momslovens § 57, stk. 3, vedrører 1. kvartal 2026.

Skatteforvaltningslovens kapitel 19 indeholder regler om omkostningsgodtgørelse. I § 52, stk. 8, bestemmes, at den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 ikke kan sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.

Et kreditorskifte kan også finde sted i forbindelse med såkaldt universalsuccession. Det kan f.eks. forekomme ved fusion, spaltning eller omdannelse af kapitalselskaber. Regler om fusion og spaltning findes i selskabslovens kapitel 15, mens kapitel 17 omhandler omdannelse. Regler om fusion og spaltning findes også i erhvervsvirksomhedslovens kapitel 6 A, mens kapitel 6 C omhandler omdannelse.

Selskabsloven indeholder i kapitel 14 regler om kapitalselskabers opløsning. § 216 omhandler opløsning ved erklæring, mens §§ 217-224 indeholder regler om opløsning ved likvidation, og §§ 225-230 omhandler tvangsopløsning.

Regler om opløsning findes også i erhvervsvirksomhedslovens kapitel 6. I § 20 bestemmes, at for opløsning af virksomheder med begrænset ansvar gælder selskabslovens kapitel 14 med de fornødne afvigelser under hensyn til virksomhedernes særlige karakter, jf. dog § 20 a.

Lov om skattefri virksomhedsomdannelse indeholder regler, hvorefter en personligt ejet virksomhed kan indskydes i et selskab, uden at den tidligere ejer samtidig bliver beskattet.

Skatte- og afgiftslovgivningen indeholder også andre regler, der muliggør en skatteretlig succession. Kildeskattelovens § 33 C omhandler overdragelse i levende live af en erhvervsvirksomhed, en af flere erhvervsvirksomheder eller en andel af en eller flere erhvervsvirksomheder til børn, børnebørn, søskende, søskendes børn, søskendes børnebørn eller en samlever.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at opkrævningslovens § 13 affattes, så det i *stk. 1, 1. pkt.*, bestemmes, at krav mod Skatteforvaltningen ikke kan overdrages og heller ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning bortset fra behandling af fordringshavers konkursbo, rekonstruktion eller insolvente dødsbo, jf. dog stk. 2.

Forslaget vil indebære, at intet krav mod Skatteforvaltningen på udbetalingen af et beløb vil kunne overdrages til en tredjemand, jf. dog den nedenfor i 2. pkt. foreslåede

den undtagelse, hvorefter den gældende mulighed i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 2. pkt., for den godtgørelsesberettigede for at overdrage et krav på omkostningsgodtgørelse til den sagkyndige bevares, og den nedenfor foreslåede undtagelse i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 2. pkt., hvorefter det foreslåede overdragelsesforbud i stk. 1, 1. pkt., ikke skal omfatte overdragelser, der sker som led i en virksomhedsoverdragelse, der ikke sker ved fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller efter reglerne i bl.a. lov om skattefri virksomhedsomdannelse, eller som led i en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation,.

Den foreslåede regel i opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt., vil – på nær undtagelsen i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 2. pkt., og undtagelserne i det foreslåede stk. 2, 2. pkt. – omfatte samtlige pengekrav mod Skatteforvaltningen, det vil sige både allerede stiftede og fremtidige krav. Reglen vil også omfatte f.eks. krav på overskydende skat efter kildeskattelovens §§ 62 og 62 A. Det fremgår således af opkrævningslovens § 1, stk. 2, 3. pkt., at opkrævningsloven gælder, i det omfang det af bestemmelser i loven følger, at loven helt eller delvis finder anvendelse, og ved den foreslåede nyaffattelse af opkrævningslovens § 13 bliver samtlige krav mod Skatteforvaltningen – på nær krav på omkostningsgodtgørelse, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 2. pkt. – omfattet af overdragelsesforbuddet, idet det dog som nævnt foreslås, at der skal kunne ske overdragelse af sådanne krav, hvis overdragelsen sker som led i en virksomhedsoverdragelse, der ikke sker ved fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller efter reglerne i bl.a. lov om skattefri virksomhedsomdannelse, eller som led i en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation.

Forbuddet mod overdragelse af krav mod Skatteforvaltningen vil samtidig indebære, at sådanne krav ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning – hverken udlæg, jf. retsplejelovens § 512, stk. 1, arrest, jf. § 631, stk. 2, eller beslaglæggelse efter § 802, stk. 2, jf. § 805, stk. 3. Det foreslås dog, at retsforfølgningsforbuddet skal fremgå udtrykkeligt af ordlyden i den foreslåede bestemmelse, men samtidig foreslås den undtagelse, at den retsforfølgning, der sker, når fordringshaveren erklæres konkurs, hvorved dennes bo tages under konkursbehandling, eller når fordringshaveren kommer under rekonstruktionsbehandling efter konkurslovens § 11 eller afgår ved døden og efterlader et insolvent dødsbo, jf. herom dødsboskiftelovens §§ 69-73, dog skal kunne ske.

Som følge af konkurslovens § 36, hvorefter et aktiv, hvori udlæg ikke kan foretages, kun indgår i konkursmassen, hvis dette er særligt bestemt, vil Skatteforvaltningen ikke kunne udbetale f.eks. negativ moms til en juridisk persons konkursbo, jf. f.eks. Københavns Byrets dom af 6. juni 2014 i sagen BS 38A-4780/2013, offentliggjort af Skatteforvaltningen som SKM2014.539.BR, hvorimod udbetaling vil kunne ske til indehaveren af en personligt drevet virksomhed, selv om dennes bo er taget under konkursbehandling. Det forekommer ikke rimeligt, at det skal have betydning for Skatteforvaltningens udbetalingspligt vedrørende f.eks. negativ

moms, om fordringshaver er en fysisk eller juridisk person, der er taget under konkursbehandling.

Det foreslås endvidere, at ved nyaffattelsen af opkrævningslovens § 13 skal det af stk. 1, 2. pkt., fremgå, at 1. pkt. gælder ikke for den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52.

Forslaget vil indebære, at forbuddet efter stk. 1, 1. pkt., mod transporter vedrørende krav mod Skatteforvaltningen og indskrænkningerne i det foreslåede retsforfølgningsforbud vedrørende disse krav dog ikke skal gælde for den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52. Det vil derfor stadig skulle være muligt for den godtgørelsesberettigede at overdrage sit krav på omkostningsgodtgørelse til den sagkyndige, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 2. pkt., hvorimod overdragelse ikke vil kunne ske til andre, jf. stk. 1, 1. pkt.

Derimod vil en sagkyndig, der af den godtgørelsesberettigede måtte have fået overdraget dennes krav på omkostningsgodtgørelse, ikke kunne videreoverdrage kravet. Dette vil følge af det foreslåede 1. pkt. i opkrævningslovens § 13. Reglen i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 3. pkt., hvorefter den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning, vil fortsat skulle finde anvendelse. Det vil indebære, at hvis den godtgørelsesberettigede er en fysisk person, der tages under konkursbehandling, vil udbetaling skulle ske til selve den fysiske person, men ikke til konkursboet, jf. konkurslovens § 36, mens kravet på udbetaling bortfalder, hvis den godtgørelsesberettigede er en juridisk person, der tages under konkursbehandling, jf. herved den førnævnte dom fra Københavns Byret, gengivet som SKM2014.539.BR. Dermed vil den mangeårige praksis på området for omkostningsgodtgørelse kunne fortsætte uændret i disse tilfælde.

Det foreslås også, at ved nyaffattelsen af opkrævningslovens § 13 skal det af *stk. 2, 1. pkt.*, fremgå, at stk. 1, 1. pkt., omfatter ikke den overførsel af et krav, der sker som led i fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller som led i skatteretlig succession efter de herom gældende regler.

Forslaget indebærer en tydeliggørelse. Også uden den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 1. pkt., ville overførsler, der sker som led i en universalsuccession, f.eks. fusion eller spaltning, eller som led i skatteretlig succession efter bl.a. lov om skattefri virksomhedsomdannelse, således falde uden for det med stk. 1, 1. pkt., foreslåede overdragelsesforbud, da disse overførsler ikke er overdragelser, som omfattes af den analoge anvendelse af afsnit III i lov om gældsbreve om simple gældsbreve. De følger derimod af selve regelgrundlaget, f.eks. selskabslovens § 250, stk. 1, om fusion. Det foreslås dog, at det af opkrævningslovens § 13, stk. 2, 1. pkt., udtrykkeligt skal fremgå, at sådanne overførsler ikke omfattes af det foreslåede overdragelsesforbud i stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås også, at det i opkrævningslovens § 13, stk. 2,

2. pkt., skal bestemmes, at uanset stk. 1, 1. pkt., kan der ske overdragelse af et krav mod Skatteforvaltningen i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke omfattes af 1. pkt., eller en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at enkelte af de overdragelser, der omfattes af den analoge anvendelse af afsnit III i lov om gældsbreve, skal være undtaget fra det i stk. 1, 1. pkt., foreslåede overdragelsesforbud.

Virksomhedsoverdragelse skal forstås på samme måde som i konkurslovens § 10 b om virksomhedsoverdragelse som led i en rekonstruktion. Det vil sige, at der vil skulle være tale om overdragelse til eje af den igangværende virksomhed eller en del heraf, og den skal bevare sin identitet og udgøre en økonomisk enhed, der er organiseret med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet. Af bemærkningerne til konkurslovens § 10 b, jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A, L 199 som fremsat, side 83, fremgår, at der navnlig vil skulle lægges vægt på, om virksomheden efter en helhedsvurdering har bevaret sin identitet. Ved vurderingen skal der tages hensyn til alle faktiske omstændigheder omkring overdragelsen, herunder hvilken form for virksomhed der er tale om, hvorvidt der er sket en overførsel af de materielle aktiver som f.eks. bygninger og løsøre, værdien af de immaterielle aktiver på tidspunktet for overførslen, hvorvidt den nye indehaver har overtaget størstedelen af arbejdsstyrken, om kundekredsen overføres, samt i hvor høj grad aktiviteterne før og efter overførslen er de samme, og hvor længe disse eventuelt har været indstillet. Derimod vil det være uden betydning, om den overdragne del af virksomheden kun er af sekundær eller accessorisk betydning for den overdragende virksomhed.

Et kapitalselskab, der forbereder sin likvidation, vil med forslaget kunne overdrage et krav på overskydende selskabsskat til f.eks. en af kapitalejerne, således at der vil kunne ske udlodning og likvidation, inden afgørelsen i en eventuel tvist om skattekravet foreligger, og erhververen af det eventuelle krav på overskydende selskabsskat vil herefter kunne videreføre sagen.

Som følge af forslaget om, at det foreslåede forbud mod retsforfølgning mod et krav mod Skatteforvaltningen dog ikke skal gælde i forhold til den retsforfølgning, der sker i forbindelse med konkurs, vil kurator i et kapitalselskabs konkursbo, hvis konkursmasse indeholder et krav mod Skatteforvaltningen, med forslaget til stk. 2, 2. pkt., kunne vælge at overdrage boets krav mod Skatteforvaltningen – frem for at sælge kravet på tvangsauktion eller inkassere det hos Skatteforvaltningen, jf. retsplejelovens § 558 – da overdragelsen vil ske i forbindelse med opløsningen af en juridisk person. Er kravet omfattet af en klagesag, vil kravet på tilsvarende vis som ved likvidation, jf. ovenfor, kunne overdrages til en kapitalejer, der herefter vil kunne indtræde i klagesagen, og konkursboet vil derfor efter omstændighederne kunne afsluttes hurtigere, idet afgørelsen i klagesagen ikke skal afventes.

Hvis der i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke sker efter den foreslåede regel i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 1. pkt., eller en opløsning af en juridisk person gives underretning til Skatteforvaltningen om en overdragelse af et krav mod Skatteforvaltningen, f.eks. et krav på overskydende skat eller negativ moms, vil det over for Skatteforvaltningen skulle erklæres, at der er tale om en overdragelse i en sådan situation. I praksis vil der ved anmeldelse af overdragelsen skulle medsendes et originalt transportdokument eller en bekræftet kopi, der samtidig indeholder erklæring om virksomhedsoverdragelsen eller opløsningen af den juridiske person. I det omfang dokumentet ikke er udarbejdet af en advokat eller en godkendt revisor, vil Skatteforvaltningen kunne anmode om yderligere dokumentation for, at overdragelsen er undtaget fra overdragelsesforbuddet. Skatteforvaltningen skal kunne afvise overdragelsen, hvis det ikke i tilstrækkeligt omfang dokumenteres, at der er tale om en overdragelse, der ikke er omfattet af det foreslåede transportforbud.

Det bemærkes i den forbindelse, at efter straffelovens § 162 straffes den, som ellers for eller til en offentlig myndighed afgiver urigtig erklæring om forhold, angående hvilke vedkommende er pligtig at afgive forklaring, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Det foreslås også, at det i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. pkt., skal bestemmes, at overdragelse efter 2. pkt. ikke kan ske, før kravet er stiftet. Af 4. pkt. skal det fremgå, at aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige, hvis de er indgået, inden kravet er stiftet.

Der er med de foreslåede bestemmelser i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. og 4. pkt., tale om en videreførelse af de gældende bestemmelser i § 13, stk. 1, idet der dog foretages den ændring, at det af bestemmelsen skal fremgå, at kravet skal være stiftet, hvilket også er det krav, der reelt udtrykkes med den nuværende ordlyd i opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt., hvorefter afregningsperioden for kravet skal være udløbet, før en overdragelse kan ske.

Med den foreslåede ordlyd i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. pkt., vil også krav på overskydende skat efter selskabsskattelovens § 29 B, stk. 5, først kunne overdrages, når kravet er stiftet, det vil sige ved indkomstårets udløb.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den i lovforslagets §§ 5 og 7 foreslåede ophævelse af henholdsvis ejendoms-vurderingslovens § 75, stk. 5, og kildeskattelovens § 62, stk. 5, som overflødige, idet det forbud mod tidsbegrænsede transporter, som de fastslår med kravet om, at henholdsvis kravet på compensation og kravet på overskydende skat skal være stiftet, før en overdragelse gyldigt kan ske, fremover vil følge af den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås, at det i opkrævningslovens § 13, stk. 3, skal fastsættes, at overdragelser efter stk. 2, 3. pkt., ikke kan

overstige det udbetalingsbeløb, der kan opgøres efter § 12, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 13, stk. 3, vil have et uændret anvendelsesområde. Ifølge bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 13, stk. 2, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, L 205 som fremsat, side 6578 f., er bestemmelsen udtryk for, at alene en kredit-saldo på skattekontoen kan omfattes af en transport eller et udlæg. Det fremgår, at der vil skulle ske modregning med forfaldne krav, der indgår på skattekontoen, inden den overskydende kreditsaldo vil kunne udbetales til f.eks. en transporthaver.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

I opkrævningslovens § 15 b, stk. 2, er det bestemt, at for Skatteforvaltningens regreskrav beregnes renten efter stk. 1, 1. pkt., fra den dag, der følger af rentelovens § 3.

Det foreslås, at der i opkrævningslovens § 15 b, stk. 2, ind-sættes et 2. pkt., der skal bestemme, at for regreskrav efter skattestraffesagslovens § 5 påløber renten dog fra udløbet af den heri angivne betalingsfrist.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 10, nr. 1, hvor der i skattestraffesagslovens § 5 foreslås indført en betalingsfrist med henblik på at tydeliggøre starttidspunktet for rentevirkningen for regreskrav, der udspringer af manglende tilbagebetaling af vederlag til forsvarer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Der blev med lov nr. 1694 af 30. december 2024 fastsat nye regler i opkrævningslovens §§ 15-15 d om selve opkrævnin-gen i form af indbetalinger m.v. vedrørende krav, som er omfattet af det samtidigt indsatte kapitel 4 a i opkrævnings-loven.

Det fremgår af opkrævningslovens § 15, stk. 1, hvilke krav-typer der er omfattet af de særlige opkrævningsregler i kapi-tel 4 a. Det gælder Skatteforvaltningens krav på skatter og afgifter m.v., medmindre kravet omfattes af opkrævningslo-vens kapitel 5, kildeskatteloven, lov om spil, pensionsafkast-beskatningsloven, pensionsbeskatningsloven, ejendomsskat-telovens kapitel 8 og §§ 77-81, aktieavancebeskatningslo-vens §§ 39-40, boafgiftslovens § 21 a, stk. 3, og § 26 a, stk. 3, dødsboskattelovens §§ 14, 30, 87 og 89, ligningslovens § 12 B, stk. 10, § 6 d, stk. 10-12 og 14 og § 12 i lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom, § 11, stk. 2, 10. pkt., og stk. 3, 5. pkt., i lov om indskud på etable-ringskonto og iværksætterkonto, for så vidt angår beskatning af etableringskonto, eller virksomhedsskattelovens §§ 17 og 18, jf. dog stk. 2 og 3.

§ 15, stk. 2, indeholder en opstilling af konkrete kravtyper, der uanset stk. 1 omfattes af kapitel 4 a, f.eks. enkelte motorkrav. Det fremgår således af § 15, stk. 2, at krav på registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. for virksomheder registreret efter registreringsafgiftslovens §§ 14 og 15, krav på afgift efter § 4, stk. 2, ved en foreløbig fastsættelse af et sådant krav på registreringsafgift, krav på nummerpladeafgift for virksomheder autoriseret efter køretøjsregistreringslovens § 15 og krav, der opkræves efter kildeskattelovens § 52, stk. 5, § 66, stk. 2, § 66 A, stk. 1, § 66 B, stk. 1, § 79, § 84, stk. 2, § 85, stk. 4 og 5, § 86, stk. 3, og § 87 og § 63 i lov om spil, er omfattet af reglerne i kapitel 4 a uanset § 15, stk. 1, 1. pkt., jf. dog § 15, stk. 3.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i opkrævningsloven efter § 15 d i *kapitel 4 a* at indsætte en ny bestemmelse som § 15 e.

Den foreslåede bestemmelse i § 15 e skal præcisere reglerne i opkrævningslovens kapitel 4 a, så de også vil indeholde nærmere regler om, hvordan udbetalinger fra Skatteforvaltningen til fysiske personer og virksomheder af beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a skal ske, herunder om hvilke udbetalingsfrister, renteregler og udbetalingsmåder der skal være gældende.

Det foreslås i § 15 e, *stk. 1*, at udbetaling til virksomheder af beløb, som ikke er omfattet af § 12 eller skatteforvaltningslovens § 61 a, skal ske, senest 3 uger efter at Skatteforvaltningen har konstateret kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat regler om andet.

Henvisningen til skatteforvaltningslovens § 61 a gælder den regel, der foreslås i lovforslagets § 3, nr. 4.

Udbetalingsfristen skal regnes fra Skatteforvaltningens konstatering af kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat andre regler.

Opkrævningslovens § 12 omhandler både udbetaling af negative tilsvær, f.eks. negativ moms, og beløb, der er indbetalt af en virksomhed ved en fejltagelse. Negative tilsvær vil derfor fortsat være omfattet af den gældende 3-ugers frist i § 12, stk. 2, mens udbetalingskrav, der skyldes en fejlindbetaling, foreslås at skulle være omfattet af den foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, jf. herom lovforslagets § 3, nr. 4. Udbetalingskrav, der skyldes en uberettiget opkrævning, foreslås at skulle være omfattet af den foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 1. Udbetalingskrav, der består af negative tilsvær, skyldes en uberettiget opkrævning fra Skatteforvaltningen eller en virksomheds fejlagtige indbetaling af for stort et beløb, vil derfor ikke være omfattet af anvendelsesområdet for den foreslåede bestemmelse i § 15 e, stk. 1.

Eksportgodtgørelse skal ifølge registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 3. pkt., udbetales senest 9 uger efter modtagelsen af dokumentation i henhold til stk. 1, og udbetaling af

eksportgodtgørelse til virksomheder vil således eksempelvis ikke være omfattet af den foreslåede regel i opkrævningslovens § 15 e, stk. 1, fordi der i anden lovgivning – registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 3. pkt. – er fastsat regler om udbetalingsfristen.

Den foreslåede bestemmelse vil derimod eksempelvis omfatte refusion af motorkrav i forbindelse med afmeldelse af et motorkøretøj.

I § 15 e, *stk. 2*, foreslås, at udbetaling til fysiske personer af beløb, som ikke er omfattet af skatteforvaltningslovens § 61 a, skal ske, senest 3 uger efter at Skatteforvaltningen har konstateret kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat regler om andet.

Henvisningen til skatteforvaltningslovens § 61 a gælder den regel, der foreslås i lovforslagets § 3, nr. 4.

Også den foreslåede bestemmelse i opkrævningsloven § 15 e, stk. 2, vil eksempelvis omfatte refusion af motorkrav i forbindelse med afmeldelse af et motorkøretøj.

I § 15 e, *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at foretages udbetaling efter udløbet af fristen i stk. 1 og 2, forrentes kravet efter § 7, stk. 1.

Den foreslåede regel indebærer, at der efter udløbet af udbetalingsfristen på 3 uger i de foreslåede bestemmelser i stk. 1 og 2 skal ske forrentning med renten efter opkrævningslovens § 7, stk. 1.

I § 15 e, stk. 3, 2. *pkt.*, foreslås, at kan Skatteforvaltningen på grund af modtagerens forhold ikke foretage kontrol af udbetalingsbeløbet, afbrydes udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold ikke længere hindrer kontrol.

Den foreslåede regel svarer til § 12, stk. 3, 1. pkt., og indebærer, at udbetalingsfristen på 3 uger først begynder at løbe, når en kontrol er mulig, fordi modtagerens forhold ikke længere hindrer en sådan.

I § 15 e, stk. 3, 3. *pkt.*, foreslås, at skønner Skatteforvaltningen, at udbetaling på det foreliggende grundlag vil indebære en nærliggende risiko for tab, kan forvaltningen ligeledes afbryde udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold er undersøgt.

Den foreslåede regel svarer til § 12, stk. 3, 2. pkt. – på nær en mulighed for at kræve sikkerhedsstillelse – og indebærer, at udbetalingsfristen ligeledes kan afbrydes, hvis Skatteforvaltningen vurderer, at der er en nærliggende risiko for, at der ikke består noget krav på udbetaling, og at der således består en tabsrisiko.

De foreslåede bestemmelser i § 15 e, stk. 3, 2. og 3. pkt., om afbrydelse af udbetalingsfristen ved henholdsvis manglende mulighed for Skatteforvaltningen for at kontrollere berettigelsen af udbetalingskravet og risiko for tab svarer til bestemmelserne i § 12, stk. 3.

I § 15 e, *stk. 4*, foreslås det, at udbetaling af beløb vedrørende krav omfattet af dette kapitel kan ske efter reglerne i lov om nemkonto.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Skatteforvaltningen kan udbetale beløb vedrørende krav omfattet af kapitel 4 a efter reglerne i lov om en nemkonto. Udbetalinger til virksomheder skal således som hovedregel ikke ske til skattekontoen, men til virksomhedernes nemkonto. Den fakultative ordlyd indebærer, at der vil være den nødvendige fleksibilitet i forhold til den systemmæssige understøttelse.

Det bemærkes, at en direkte udbetaling til virksomhedens nemkonto vil indebære, at der ikke modregnes i en eventuel debetsaldo på skattekontoen. Eventuel modregning vil ske internt mellem krav omfattet af opkrævningslovens kapitel 4 a og i det såkaldte M-modul, hvor krav fra andre myndigheder også indgår i dækningsrækkefølgen ved modregning, jf. § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det bemærkes også, at udbetalinger til fysiske personer vedrørende krav omfattet af opkrævningslovens kapitel 4 a altid vil skulle ske via nemkonto, fordi disse ikke er omfattet af skattekontoen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Opkrævningslovens § 16 f indeholder en midlertidig bagatelgrænse for opkrævning af krav på motorområdet.

Af *stk. 1* fremgår, at Skatteforvaltningen ikke opkræver fordringer bestående af hovedkrav på under 50 kr., hvis fordringen er registreret i systemet SAP38 og ikke omfattes af kapitel 5, men opkræves efter brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om afgift af vejbenyttelse, lov om vejafgift, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. eller registreringsafgiftsloven.

I *stk. 2* er fastsat, at Skatteforvaltningen ikke opkræver renter på samlet under 50 kr., hvis renterne som følge af for sen betaling er påløbet et hovedkrav, der er registreret i systemet SAP38 og ikke omfattes af kapitel 5, men opkræves efter brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om afgift af vejbenyttelse, lov om vejafgift, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. eller registreringsafgiftsloven.

Endelig er det i *stk. 3* fastsat, at Skatteforvaltningen ikke opkræver renter på samlet under 50 kr. af ubetalte hovedkrav, der er sendt til inddrivelse, har været registreret i systemet SAP38 og ikke omfattes af kapitel 5, men er opkrævet efter brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om afgift af vejbenyttelse, lov om vejafgift, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. eller registreringsafgiftsloven.

Bestemmelsen blev indsat ved § 1, nr. 20, i lov nr. 1694 af 30. december 2024.

Afgift efter lov om vejafgift bliver ikke som forudsat i op-

krævningslovens § 16 f registreret i Skatteforvaltningens system SAP38, idet opkrævningen varetages af Sund & Bælt Holding A/S, der afregner afgiften til Skatteforvaltningen, jf. § 6 i lov om vejafgift.

Det foreslås derfor, at i opkrævningslovens § 16 f, *stk. 1-3*, udgår »lov om vejafgift.«.

Dermed rettes henvisningen til de love, der er relevante for anvendelsen af § 16 f.

Til nr. 10

Det fremgår af opkrævningslovens § 20, *stk. 6, 1. pkt.*, at § 13 har virkning for overdragelser (transporter), som er kommet frem til Skatteforvaltningen efter den 6. oktober 1999. Med hensyn til overdragelser af fordringer mod Skatteforvaltningen kan Skatteforvaltningen efter 1. januar 2005 foretage modregning over for overdrageren uden hensyn til overdragelsen, jf. 2. pkt. I 3. pkt. bestemmes, at i særlige tilfælde kan Skatteforvaltningen dispensere fra reglen i 1. og 2. pkt.

Virkningsbestemmelsen vedrører opkrævningslovens § 13, hvor det i *stk. 1* er bestemt, at krav på udbetalinger efter § 12 ikke kan overdrages før udløbet af den afregningsperiode, som kravet vedrører. Bestemmelsen har til formål at afskære tidsubegrænsede transporters, det vil sige overdragelser af fremtidige krav mod Skatteforvaltningen.

Det fremgår af Skatteudvalgets betænkning af 2. februar 2000 over forslag til lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., jf. Folketingstidende 1999-2000, tillæg B (45), side 354, at opkrævningslovens § 20, *stk. 6, 2. og 3. pkt.*, blev indsat ved et ændringsforslag stillet af skatteministeren og tiltrådt af udvalget. Det anføres i bemærkningerne til nr. 8, at der i lovforslaget er indeholdt en regel vedrørende overdragelser (transporter) af fordringer mod de statslige told- og skattemyndigheder. Disse ændringer har virkning for transporters, hvorom underretning er kommet frem til told- og skattemyndighederne efter den 6. oktober 1999. For transporters, hvorom underretning er kommet frem til told- og skattemyndighederne senest den 6. oktober 1999, foreslås med ændringsforslaget en regel, hvorefter de statslige told- og skattemyndigheder kan foretage modregning efter de almindelige modregningsregler over for den oprindelige rettighedshaver uden hensyn til overdragelsen. For så vidt angår perioden indtil 1. januar 2005, skal skete overdragelser fuldt ud respekteres af de statslige told- og skattemyndigheder i overensstemmelse med de gældende regler. Om dispensationsmuligheden i opkrævningslovens § 20, *stk. 6, 3. pkt.*, anføres i betænkningen, at der skal kunne dispenseres fra reglerne i 1. og 2. pkt. under ganske særlige omstændigheder. Bestemmelsen er navnlig indsat for at undgå, at der kan rejses spørgsmål om ekspropriation, som følge af at lovforslaget griber ind i civilretligt gyldige aftaler. Blandt andet i betragtning af den foreslåede overgangsperiode på 5 år må det antages, at der kun i ganske særlige tilfælde vil kunne blive tale om at anvende dispensationsmuligheden.

Det foreslås, at opkrævningslovens § 20, stk. 6, affattes, så det i 1. pkt. bestemmes, at Skatteforvaltningen med hensyn til overdragelser af fordringer mod Skatteforvaltningen efter den 1. januar 2005 kan foretage modregning over for overdrageren uden hensyn til overdragelsen, hvis underretning om overdragelsen er kommet frem til Skatteforvaltningen senest den 6. oktober 1999.

I § 20, stk. 6, 2. pkt., skal det bestemmes, at Skatteforvaltningen i særlige tilfælde kan dispensere fra reglen i 1. pkt.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 6, om indførelse af et transportforbud vedrørende fordringer mod Skatteforvaltningen, dog med enkelte undtagelser, og § 14, stk. 3, hvor det foreslås, at opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt., der med lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås nyaffattet, ikke finder anvendelse for overdragelser og andre overførsler, hvorom underretning er kommet frem til Skatteforvaltningen inden den 1. januar 2027.

Virkningsbestemmelsen i opkrævningslovens § 20, stk. 6, 1. pkt., vil ikke være aktuel efter den foreslåede nyaffattelse af opkrævningslovens § 13. Lovforslagets § 14, stk. 3, skal således fastsætte virkningen for det transportforbud, der foreslås indsat i opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede nyaffattelse af § 20, stk. 6, vil ikke have betydning for overdragelser, der gyldigt er sket før ikrafttrædelsen af nærværende lovs § 1, nr. 6, hvorefter opkrævningslovens § 13 nyaffattes.

Der er hos restanceinddrivelsesmyndigheden stadig registreret ca. 250 tidsubegrænsede transporter, der skal respekteres, fordi underretningen til skatteforvaltningen om transporten er givet senest den 6. oktober 1999.

Forslaget vil indebære, at Skatteforvaltningen med hensyn til overdragelser af fordringer mod Skatteforvaltningen efter den 1. januar 2005 kan foretage modregning over for overdrageren uden hensyn til overdragelsen, hvis underretning om overdragelsen er kommet frem til Skatteforvaltningen senest den 6. oktober 1999. Der vil derfor stadig skulle være forrang for de krav, som Skatteforvaltningen har mod overdrageren, så disse vil kunne modregnes trods overdragelsen, hvis de almindelige modregningsbetingelser i øvrigt er opfyldt, hvilket bl.a. vil forudsætte, at det krav, der modregnes med, skal være retskraftigt og forfaldent til betaling. Det følger af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at alle forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan modregnes i udbetalinger fra staten. Alle disse fordringer vil derfor kunne modregnes efter den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 20, stk. 6, 1. pkt.

Dispensationsreglen i opkrævningslovens § 20, stk. 6, 3. pkt., vil også blive videreført som § 20, stk. 6, 2. pkt., men den vil alene være aktuel for det foreslåede nye 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

I registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 3, 1. pkt., er det bestemt, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan tillade, at afgiften af registreringspligtige motorkøretøjer, der er afgiftspligtige, jf. § 1, stk. 5, kan betales kvartalsvis forud.

Det foreslås, at der i registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 3, efter 1. pkt. indsættes fem nye punkummer, hvor det i 2. pkt. skal bestemmes, at der ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra den 1. i kvartalet til afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet, mens det i 3. pkt. skal bestemmes, at tilladelsen effektueres ved betaling. I 4. pkt. skal det bestemmes, at betales afgiften ikke forud for ibrugtagning, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen og betalingskravet, mens det i 5. pkt. skal bestemmes, at fører efterfølgende opkrævninger ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen. Endelig skal det i 6. pkt. bestemmes, at såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter § 19, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. vil medføre, at der ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra kvartalets begyndelse til afgørelsesdatoen, når ansøgningen er indsendt forud for kvartalet. Dette indebærer, at der alene foretages opkrævning for den tilbageværende periode, efter at afgørelsen er truffet.

Den foreslåede bestemmelse i 3. pkt. vil medføre, at tilladelsen først træder i kraft ved betaling. Indtil betaling sker, vil der derfor ikke være nogen tilladelse.

Den foreslåede bestemmelse i 4. pkt. vil medføre, at en tilladelse og det tilknyttede betalingskrav automatisk bortfalder, hvis den første opkrævning ikke fører til betaling forud for ibrugtagning. Betaling vil også kunne ske med depositummet.

Den foreslåede bestemmelse i 5. pkt. vil medføre, at hvis der ved efterfølgende opkrævninger ikke sker forudgående betaling af det fulde beløb, vil tilladelsen bortfalde. Betaling vil også kunne ske med depositummet.

Den foreslåede bestemmelse i 6. pkt. vil medføre, at hvis nummerplader ikke afmeldes i forbindelse med en ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i registreringsafgiftslovens § 19, stk. 3, jf. lovforslagets § 2, nr. 16. Dette indebærer, at der skal betales fuld registreringsafgift, hvis køretøjet skal tages i brug igen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

I registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 4, 3. pkt., er det bestemt, at ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift og rente til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Det foreslås, at der i registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 4, 3. pkt., efter »til første« indsættes »fulde«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals fulde afgift og rente til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 1, hvor der i registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 3, efter 1. pkt. foreslås indsat et nyt punktum – 2. pkt. – hvor det foreslås præciseret, at der ved første opkrævning kun sker betaling for den del af kvartalet, der ligger efter afgørelses-tidspunktet, hvis der ikke bliver truffet afgørelse forud for perioden. Dette indebærer, at depositum i forbindelse med den første opkrævning fortsat skal dække hele kvartalet, idet opkrævningen i det første kvartal beløbsmæssigt udgør den største opkrævning i forhold til de efterfølgende kvartaler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

I registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 4, 1. pkt., er det bestemt, at ved betaling tillægges endvidere en forrentning af den del af den beregnede registreringsafgift, der resterer efter betaling. Forrentningen sker ifølge 2. pkt. med den af Danmarks Statistik på tidspunktet for afgiftsberegningen senest offentliggjorte gennemsnitlige udlånsrente fra pengeinstitutter til ikkefinansielle selskaber, der foreligger pr. 1. januar, henholdsvis pr. 1. juli. Ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift og rente til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet, jf. 3. pkt.

Det foreslås at indsætte to nye punktummer i registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 4, hvor det i 4. pkt. skal bestemmes, at der ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal, mens det i 5. pkt. skal bestemmes, at betales depositum ikke, bortfalder tilladelsen.

Den foreslåede bestemmelse i 4. pkt. vil medføre, at såfremt depositum er anvendt til dækning af restancer, vil der skulle opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal. Dette indebærer, at der skal ske genopfyldning af depositum, såfremt depositum er anvendt til dækning af restancer.

Den foreslåede bestemmelse i 5. pkt. vil medføre, at såfremt depositum er anvendt til dækning af restancer, og der ikke sker en genopfyldning af depositum, vil tilladelsen bortfalde.

Til nr. 4

I registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 7, 3. pkt., er det bestemt, at hvis den betalte afgift efter stk. 3 er mindre end den beregnede afgift efter 1. pkt., opkræves differencen.

I § 3 a, stk. 7, 1. pkt., er det bestemt, at på det tidspunkt, hvor køretøjet udgår af ordningen, jf. § 1, stk. 3, fastsætter Skatteforvaltningen efter ansøgning køretøjets aktuelle afgiftspligtige værdi efter § 10.

Det foreslås, at der i registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 7, 3. pkt., efter »differencen« indsættes »med en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev«.

Den foreslåede ændring af 3. pkt. vil medføre, at opkrævning af eventuel difference ved præcis værdiopgørelse ved anmodning om værditabsberegning, når der sker udtrædelse af ordningen, fremover vil ske med en betalingsfrist på 21 dage regnet fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev.

Det indebærer, at ved en anmodning om værditabsberegning fra debitor, der giver anledning til opkrævning på baggrund af den endelige værditabsberegning, vil opkrævningen skulle ske med en frist til betaling senest 21 dage efter påkrav, og renter vil herefter blive beregnet fra 22.-dagen regnet fra påkravsdatoen, hvis der ikke sker betaling senest på 21.-dagen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

I registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 7, 3. pkt., er det bestemt, at hvis den betalte afgift efter stk. 3 er mindre end den beregnede afgift efter 1. pkt., opkræves differencen.

Det foreslås at der i registreringsafgiftslovens § 3 a, stk. 7, indsættes et 4. pkt., hvor det bestemmes, at er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Den foreslåede ændring vil indebære, at såfremt den sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, anses betalingen for rettidig, når den foretages senest på den førstkommande bankdag. Renter vil herefter blive beregnet fra dagen, der følger efter den førstkommande bankdag, hvis betaling ikke sker senest denne førstkommande bankdag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

I registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 5, 1. pkt., er det bestemt, at hvis der for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af stk. 4, er oplyst en afgiftspligtig værdi for køretøjet, som afviger fra den afgiftspligtige værdi opgjort efter §§ 8 og 9 eller § 10, reguleres afgiftsbeløbet, og Skatteforvaltningen efteropkræver eller tilbagebetaler differencen.

Det foreslås, at der i registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 5, efter 1. pkt. indsættes to nye punktnummer, hvor det i 2. pkt. skal bestemmes, at en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, finder anvendelse, mens det i 3. pkt. skal bestemmes, at er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. vil indebære, at opkrævningen af afgifter vil skulle ske med en frist til betaling senest 21 dage efter påkrav, og at renterne herefter beregnes fra 22.-dagen regnet fra påkravsdatoen, hvis betaling ikke sker senest på 21.-dagen.

Den foreslåede bestemmelse i 3. pkt. vil medføre, at såfremt den sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, anses betalingen for rettidig, når den foretages senest på den førstkommande bankdag. Ændringen indebærer, at renterne herefter beregnes fra dagen, der følger efter den førstkommande bankdag, hvis betaling ikke sker senest denne førstkommande bankdag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

I registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, 5. pkt., er det bestemt, at hvis den betalte afgift efter stk. 2 er mindre end den beregnede afgift efter 1. pkt., opkræves differencen.

Det foreslås, at der i registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, indsættes to nye punktnummer, hvor det i 6. pkt. skal bestemmes, at er afgiften for køretøjet ikke angivet efter reglerne i § 14, anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, mens det af 7. pkt. skal fremgå, at er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Den foreslåede bestemmelse i 6. pkt. vil medføre, at hvis værditabsberegningen viser, at den betalte afgift er mindre end den beregnede afgift, og afgiften for køretøjet ikke er angivet efter reglerne i registreringsafgiftslovens § 14, vil differencen fremover skulle opkræves med en betalingsfrist på 21 dage regnet fra Skatteforvaltningens afsendelse af en opkrævning.

Det indebærer, at ved en anmodning om værditabsberegning fra debitor, der giver anledning til opkrævning på baggrund af den endelige værditabsberegning, vil opkrævningen skulle ske med en frist til betaling senest 21 dage efter påkrav, og at renter herefter beregnes fra 22.-dagen regnet fra påkravsdatoen, hvis der ikke sker betaling senest på 21.-dagen.

Den foreslåede bestemmelse i 7. pkt. vil medføre, at såfremt den sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, anses betalingen for rettidig, når den foretages senest på den førstkommande bankdag. Ændringen indebærer, at renter herefter beregnes fra dagen, der følger efter den først-

kommande bankdag, hvis betaling ikke sker senest denne førstkommande bankdag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 og 9

I registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, 4. og 5. pkt., er det bestemt, at afgift og rente opkræves pr. påbegyndt måned, som fristen overskrides med, jf. stk. 2 og 3. 3. og 4. pkt. finder alene anvendelse i det tilfælde og i den periode, hvor leasingvirksomheden på grund af leasingtagers forhold ikke kan skaffe sig fysisk rådighed over køretøjets nummerplader ved afgiftsperiodens udløb. I registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, 6. pkt., er det bestemt, at skatte- og vækstministeren fastsætter nærmere regler herom.

Det foreslås i nr. 8, at der i registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, efter 5. pkt. indsættes to nye punktnummer, hvor det i 6. pkt. skal bestemmes, at en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, finder anvendelse. I 7. pkt. skal det bestemmes, at er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås endvidere i nr. 9, at i registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, 6. pkt., der bliver 8. pkt., ændres »herom« til »om 1.-5. pkt«.

Det foreslåede 6. pkt. vil indebære, at opkrævningen af afgifter, herunder forrentning af den beregnede afgift, vil skulle ske med en frist til betaling senest 21 dage efter påkrav, og at renter herefter beregnes fra 22.-dagen regnet fra påkravsdatoen, hvis betaling ikke sker senest på 21.-dagen.

Det foreslåede 7. pkt. vil medføre, at såfremt den sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, anses betalingen af påkravet fra Skatteforvaltningen for rettidig, når den foretages senest på den førstkommande bankdag. Ændringen indebærer, at renter herefter beregnes fra dagen, der følger efter den førstkommande bankdag, hvis betaling ikke sker senest denne førstkommande bankdag.

Den foreslåede ændring af 6. pkt., der bliver 8. pkt., skal ses i sammenhæng med forslaget ovenfor om at indsætte to nye punktnummer efter 5. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

I registreringsafgiftslovens § 3 c, stk. 2, 1. pkt., er det bestemt, at afgiften, der beregnes efter § 3 a, stk. 3, 2. pkt., betales kvartalsvis forud.

Det foreslås, at der i registreringslovens § 3 c, stk. 2, efter 1. pkt. indsættes fem nye punktnummer, hvor det i 2. pkt. skal bestemmes, at der ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra og med den

1. i kvartalet til og med afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet, mens det i 3. pkt. skal bestemmes, at tilladelsen effektueres ved betaling. I 4. pkt. skal det bestemmes, at betales afgiften ikke forud for ibrugtagning, bortfalder tilladelsen og betalingskravet, mens det i 5. pkt. skal bestemmes, at fører efterfølgende opkrævninger ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen. Endelig skal det i 6. pkt. bestemmes, at såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter § 19, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. vil medføre, at der ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra kvartalets begyndelse til afgørelsesdatoen, når ansøgningen er indsendt forud for kvartalet. Dette indebærer, at der alene foretages opkrævning for den tilbageværende periode, efter at afgørelsen er truffet.

Den foreslåede bestemmelse i 3. pkt. vil medføre, at tilladelsen først træder i kraft ved betaling. Indtil betaling sker, vil der derfor ikke være nogen tilladelse.

Den foreslåede bestemmelse i 4. pkt. vil medføre, at en tilladelse og det tilknyttede betalingskrav automatisk bortfalder, hvis den første opkrævning ikke fører til betaling forud for ibrugtagning. Dette indebærer, at både tilladelsen og det tilknyttede betalingskrav bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i 5. pkt. vil medføre, at hvis der ved efterfølgende opkrævninger ikke sker forudgående betaling af det fulde beløb, vil tilladelsen bortfalde.

Den foreslåede bestemmelse i 6. pkt. vil medføre, at hvis nummerplader ikke afmeldes i forbindelse med en ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i registreringsafgiftslovens § 19, stk. 3, jf. lovforslagets § 2, nr. 16. Dette indebærer, at der skal betales fuld registreringsafgift, hvis køretøjet skal tages i brug igen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

I registreringsafgiftslovens § 3 c, stk. 2, 3. pkt., er det bestemt, at ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift og rente til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Det foreslås, at der i registreringsafgiftslovens § 3 c, stk. 2, 3. pkt., der som følge af de foreslåede ændringer i nr. 10 bliver 8. pkt., efter »til første« indsættes »fulde«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 10, hvor der i registreringsafgiftslovens § 3 c, stk. 2, foreslås indsat et nyt punktum – 2. pkt. – hvor det foreslås præciseret, at der ved første opkrævning kun sker betaling for den del af kvartalet, der ligger efter afgørelsestidspunktet, hvis

der ikke bliver truffet afgørelse forud for perioden. Dette indebærer, at depositum i forbindelse med den første opkrævning fortsat skal dække hele kvartalet, idet opkrævningen i det første kvartal beløbsmæssigt udgør den største opkrævning i forhold til de efterfølgende kvartaler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

I registreringsafgiftslovens § 3 c, stk. 2, 3. pkt., er det bestemt, at ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift og rente til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Det foreslås i registreringsafgiftsloven efter § 3 c, stk. 2, 3. pkt., der bliver 8. pkt., at indsætte to nye punktummer, hvor det i 9. pkt. skal bestemmes, at ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal, mens det i 10. pkt. skal bestemmes, at betales depositum ikke, bortfalder tilladelsen.

Det foreslåede 9. pkt. vil medføre, at såfremt depositum er anvendt til dækning af restancer, vil der skulle opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal. Dette indebærer, at der skal ske genopfyldning af depositum, såfremt depositum er anvendt til dækning af restancer.

Det foreslåede 10. pkt. vil medføre, at såfremt depositum er anvendt til dækning af restancer, og der ikke sker en genopfyldning af depositum, vil tilladelsen bortfalde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Registreringsafgiftslovens § 7 b indeholder regler om den såkaldte eksportgodtgørelse. Af stk. 1 fremgår, at afgiften af et brugt motorkøretøj, der er afgiftsberigtiget efter §§ 4-5 c, 29 eller 29 a, godtgøres, såfremt køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret og udføres fra landet.

I § 7 c, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at afgiften udbetales til køretøjets ejer. Er ejeren omfattet af opkrævningsloven, udbetales afgiften efter denne lov, jf. § 7 c, stk. 2, 2. pkt.

Det fremgår af registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 1, at afgiften af et brugt motorkøretøj, der er afgiftsberigtiget efter §§ 4-5 c, 29 eller 29 a, godtgøres, såfremt køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret og udføres fra landet.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

Den foreslåede ophævelse af § 7 c, stk. 2, 2. pkt., vil medføre, at opkrævningslovens kapitel 4 a fremadrettet skal regulere både opkrævning og udbetaling af eksportgodtgørelse for både virksomheder og fysiske personer, hvorfor registre-

ringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 2. pkt., anses for overflødig for så vidt angår udbetalingsregler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Af registreringsafgiftslovens § 15 fremgår, at en virksomhed, der opfylder følgende betingelser, kan registreres:

1) Virksomheden skal være hjemmehørende her i landet, i et andet EU-land eller i et EØS-land, med hvilket Danmark har en aftale om gensidig bistand til inddrivelse, der svarer til reglerne inden for EU.

2) Virksomheden skal erhvervsmæssigt handle med motor-køretøjer eller påhængsvogne eller sættevogne til motorkøretøjer eller erhvervsmæssigt udleje sådanne køretøjer.

3) Virksomheden må ikke have forfalden gæld til det offentlige.

4) Virksomheden må ikke være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller likvidation.

5) Virksomheden skal stille sikkerhed på mindst 500.000 kr. for betaling af afgifter efter denne lov, herunder tilbagebetaling af for meget udbetalt godtgørelse, samt renter og gebyrer vedrørende disse afgifter og godtgørelser.

Det foreslås, at i registreringsafgiftslovens § 15, stk. 1, nr. 5, udgår »og gebyrer«.

Den foreslåede ændring skyldes, at det er vanskeligt i alle tilfælde at koble et rykkergebyr til det krav, der rykkes for. Af samme grund blev der med § 1, nr. 4, i lov nr. 1694 af 30. december 2024 gennemført en nyaffattelse af opkrævningslovens § 6 og i den forbindelse indsat et stk. 2 om ophævelse af den accessoriske forældelse af rykkergebyrer, idet det af stk. 2 fremgår, at gebyrer efter stk. 1, 3. pkt., med hensyn til forældelse skal behandles som selvstændige hovedkrav. Den accessoriske forældelse skyldes forældelseslovens § 23, stk. 2, der bestemmer, at ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignende ydelse. Med »lignende ydelse« tænkes der på krav på provisioner og gebyrer, men ikke omkostninger i forbindelse med forsøg på at inddrive kravet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

I registreringsafgiftslovens § 17, stk. 1, bestemmes, at en registreret virksomhed hæfter for afgiften af de køretøjer, virksomheden angiver afgiften af efter § 16.

Ifølge § 17, stk. 2, betales afgiften for en afregningsperiode efter reglerne i opkrævningsloven.

Efter § 17, stk. 3, henføres afgiften af et køretøj til den

afregningsperiode, hvor køretøjet anmeldes til registrering i Køretøjsregisteret.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 17, stk. 2 og 3, ophæves, og i stedet indsættes nye bestemmelser som stk. 2-5.

I § 17, stk. 2, 1. pkt., skal det bestemmes, at den registrerede virksomhed efter udløbet af afregningsperioden skal godkende, at der for afregningsperioden ikke udestår registreringer i Køretøjsregisteret. I stk. 2, 2. pkt., skal det bestemmes, at fristen i opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 3, finder anvendelse for godkendelsen og i forhold til skatteforvaltningslovens § 31, stk. 1, 1. pkt.

Fristen i opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., er den 15. i den første måned efter udløbet af afregningsperioden, mens stk. 3 bestemmer, at såfremt den sidste rettidige angivelsesdag er en banklukkedag, anses den førstkomende bankdag som sidste rettidige angivelsesdag. Skatteforvaltningslovens § 31, stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at Skatteforvaltningen ikke kan afsende varsel om fastsættelse eller ændring af afgiftstilsvaret senere end 3 år efter angivelsesfristens udløb.

I stk. 2, 3. pkt., skal det bestemmes, at sker der ikke godkendelse efter 1. pkt., kan Skatteforvaltningen lægge til grund, at der ikke udestår registreringer, jf. 1. pkt., og på det foreliggende grundlag opkræve afgiften for perioden. Af stk. 2, 4. pkt., skal fremgå, at der i så fald opkræves afgift efter opkrævningslovens § 4, stk. 2.

Afgiften efter opkrævningslovens § 4, stk. 2, udgør 1.400 kr., som derfor er det beløb, der vil blive opkrævet efter det foreslåede stk. 2, 4. pkt.

I § 17, stk. 3, 1. pkt., skal det bestemmes, at afgiften af et køretøj henføres til den afregningsperiode, hvor køretøjet anmeldes til registrering i Køretøjsregisteret. I stk. 3, 2. pkt., skal det bestemmes, at afgiften fra de enkelte angivelser i en afregningsperiode betales som et samlet beløb efter reglerne i opkrævningsloven. I stk. 3, 3. pkt., skal det bestemmes, at den samlede afgift fra de enkelte angivelser anses som et selvstændigt hovedkrav, som kan oversendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i 3. pkt. vil indebære, at den samlede afgift fra de enkelte angivelser er indeholdt i én fordring, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 17, stk. 4, skal det bestemmes, at ved delvis betaling af den samlede afgift for perioden fordeles det betalte beløb forholdsmæssigt på de angivne afgiftsbeløb for de enkelte køretøjer, jf. § 16, stk. 3.

I § 17, stk. 5, skal det bestemmes, at en efterfølgende ændring af afgiften for en afregningsperiode foretages med et nyt krav for det køretøj, der omfattes af ændringen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

I registreringsafgiftslovens § 19, 1. pkt., er det bestemt, at et køretøj ikke kan registreres eller omregistreres i Køretøjsregisteret, før registreringsafgiften er betalt. Dette gælder ifølge 2. pkt. dog ikke i tilfælde som nævnt i § 17, stk. 1.

Det foreslås i registreringsafgiftslovens § 19, stk. 2, 1. pkt., at er der ikke afgivet korrekte oplysninger ved registrering eller omregistrering, så der er betalt for lidt i afgift, skal personen eller virksomheden betale det skyldige beløb. I stk. 2, 2. pkt., skal det bestemmes, at såfremt debitor ikke er registreret efter registreringsafgiftslovens § 14, finder en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra Skatteforvaltningens afsendelse af en opkrævning, anvendelse. I stk. 2, 3. pkt., skal det bestemmes, at er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkomende bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslåede stk. 2 vil indebære, at hvis debitor i forbindelse med registrering eller omregistrering af et køretøj har afgivet ukorrekte oplysninger om køretøjet, og disse urigtige oplysninger har medført, at der er betalt for lidt i registreringsafgift, vil Skatteforvaltningen kunne foretage en efteropkrævning af den manglende afgift.

Ændringen vil endvidere medføre, at såfremt debitor ikke er selvanmelder eller selvangiver omfattet af registreringsafgiftslovens § 14 og dermed ikke har en månedsangivelse for registreringsafgifter, vil der kunne ske efteropkrævning med en frist til betaling senest 21 dage efter påkrav, og at renter herefter beregnes fra 22.-dagen regnet fra påkravsdatoen, hvis betaling ikke sker senest på 21.-dagen. I det tilfælde, at den sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, vil betalingen skulle anses for rettidig, når den foretages senest på den førstkomende bankdag. Dette indebærer, at renter herefter beregnes fra dagen, der følger efter den førstkomende bankdag, hvis betaling ikke er sket senest på denne førstkomende bankdag.

I § 19, stk. 3, 1. pkt., skal det bestemmes, at ophører en person eller en virksomhed med at opfylde betingelserne i §§ 2 eller 3 a-3 c, forfalder den fulde registreringsafgift for køretøjet efter § 1, stk. 1, opgjort efter reglerne i §§ 4-5 c på tidspunktet, hvor betingelserne ikke længere er opfyldt.

I § 19, stk. 3, 2. pkt., skal det bestemmes, at kan dette tidspunkt ikke fastsættes, kan Skatteforvaltningen fastsætte tidspunktet for afgiftspligtens indtræden skønsmæssigt.

Det foreslåede stk. 3 vil medføre, at der sker en tydeliggørelse af betalingsreglerne i de tilfælde, hvor en person eller virksomhed ikke længere opfylder betingelserne for en given tilladelse til forholdsmæssig eller kvartalsmæssig afregning af registreringsafgift og derfor skal betale den fulde registreringsafgift, hvis køretøjet fortsat er i brug. Betalingen af den fulde registreringsafgift forfalder fra det tids-

punkt, hvor betingelserne ikke længere anses for opfyldt. I de tilfælde, hvor tidspunktet for, hvornår betingelserne ikke længere er opfyldt, ikke kan fastsættes, kan Skatteforvaltningen fastsætte tidspunktet for afgiftspligtens indtræden skønsmæssigt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Registreringsafgiftslovens § 20, stk. 1-7, indeholder regler om hæftelse for registreringsafgift, der skal betales af ikke-registrerede virksomheder m.v.

Reglerne i stk. 1-7 er udtryk for, at der gælder en solidarisk hæftelse for registreringsafgiften.

I stk. 8 bestemmes, at hæftelsen efter stk. 1-7 også gælder eventuel rente eller gebyr for manglende rettidig betaling af afgiften.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.6.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at i registreringsafgiftslovens § 20, stk. 8, udgår »eller gebyr«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at hæftelsen efter stk. 1-7 for registreringsafgiften fremover ikke tillige vil gælde for rykkergebyrer ved manglende rettidig betaling af afgiften, men alene tillige vil gælde eventuelle påløbne renter.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Skatteforvaltningslovens afsnit III har overskriften »Klage og domstolsprøvelse samt omkostningsgodtgørelse«.

Det foreslås, at der i *overskriften* til afsnit III efter »omkostningsgodtgørelse« indsættes »m.v.«

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 4, om i skatteforvaltningslovens afsnit III at indsætte kapitel 19 a med overskriften »Forrentning af krav på tilbagebetaling efter uberettiget opkrævning af skatter og afgifter m.v.«

Med tilføjelsen af »m.v.« vil overskriften være »Klage og domstolsprøvelse samt omkostningsgodtgørelse m.v.«, og dermed vil det fremgå, at afsnit III også indeholder regler om andre områder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 og 3

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 1, 1. pkt.,

at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget. Det gælder ifølge 2. pkt. dog ikke afgørelser efter toldlovgivningen, jf. artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, 1. pkt., fremgår, at henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Henstand omfatter ifølge 2. pkt. også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.

Af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført.

Hvis Skatteforvaltningen imødekommer en anmodning om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51, udskydes betalingsfristen til udløbet af henstandsperioden. Dette bevirker, at forældelsesfristens starttidspunkt udskydes tilsvarende, jf. Højesterets domme optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1930, side 68, og 1989, side 1046, og at den fordring, hvis betaling der er meddelt henstand med, ikke længere kan være under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. forudsætningsvist § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, reguleres forrentningen af § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af stk. 1, 1. pkt., at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten efter § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan ifølge 2. pkt. ikke blive mindre end 0 pct. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 3. pkt. Til og med sidste dag i den måned, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtog fordringen til inddrivelse, påløber der således eventuelt opkrævningsrenter.

For skatter og afgifter findes der flere bestemmelser om opkrævningsrenter, der påløber, hvis betalingsfristen overskrides.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.8.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i nr. 2, at det i skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, 2. pkt., skal bestemmes, at er henstandsbeløbet i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes henstandsbeløbet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til

og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes i medfør af § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede ændring, der skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 1, indebærer, at det udtrykkeligt kommer til at fremgå af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, at forrentningen af et skatte- eller afgiftskrav, der er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi der ikke er bevilget henstand efter stk. 1, og betalingsfristen er overskredet, uden at betaling er sket, sker efter § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes af Skatteforvaltningen i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 6, nr. 1. Henvisningen til § 5 indebærer også en henvisning til stk. 2, 2. pkt., og dermed § 51 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige, der er udstedt i medfør af § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og vedrører rentefritagelsen i stk. 1, 5. pkt., om fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften. Hvis skatte- eller afgiftskravet, som er omfattet af henstanden, hos restanceinddrivelsesmyndigheden er markeret som ikkeinddrivelsesparat, vil der således gælde en rentefritagelse i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 51.

Det foreslås i nr. 3, at skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, affattes således, at det i 1. pkt. bestemmes, at henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. I 2. pkt. skal det bestemmes, at er henstandsbeløbet i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes henstandsbeløbet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes i medfør af § 2, stk. 14, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I 3. pkt. skal det bestemmes, at henstand også omfatter rente samt eventuelt allerede påløbne renter.

Den nyaffattede ordlyd gengiver den gældende ordlyd i § 51, stk. 6, og indeholder derudover som 2. pkt. den bestemmelse, der foreslås indsat med nr. 1 ovenfor, idet § 2, stk. 13, dog ændres til § 2, stk. 14.

Den foreslåede nyaffattelse skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 2, om nyaffattelsen af § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorved den med lovforslagets § 6, nr. 1, foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bliver § 2, stk. 14.

Forslaget skal også ses i sammenhæng med lovforslagets § 14, stk. 2, hvorefter skatte- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 6, nr. 2-5, og nyaffattelsen

af § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 6, skal have virkning fra samme dato.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 og 5

Renteloven gælder ifølge § 1, stk. 1, for rente af pengekrav på formuerettens område, jf. dog §§ 8 og 8 a. § 8 a omhandler sagsomkostninger tilkendt ved dom eller anden retsafgørelse i en borgerlig sag, mens § 8, stk. 1, bestemmer, at hvis pengekrav uden for formuerettens område – dvs. bl.a. offentligretlige krav – ikke betales i rette tid, skal rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, betales fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden. I § 5, stk. 1, 1. pkt., bestemmes, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Ifølge 2. pkt. anses som referencesats i renteloven den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år. I stk. 2 bestemmes, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Økonomi- og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Som krav uden for formuerettens område anses krav på tilbagebetaling af skatter og afgifter, der er betalt med urette, jf. Højesterets dom af 8. januar 2004, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2004, side 977.

I Højesterets dom af 11. oktober 1984, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1984, side 1061, afgjorde Højesteret, at kommanditselskab, der med urette var blevet afkrævet betaling af en stempelafgift efter den tidligere lov om stempelafgift, som følge af almindelige retsgrundsætninger var berettiget til at få sit tilbagebetalingskrav forrentet fra indbetalingsdagen og ikke først – efter rentelovens § 8, stk. 1 – fra dagen, hvor retsforfølgningen blev indledt.

Denne og andre domme lå til grund for det såkaldte »rentecirkulære«, jf. cirkulære nr. 157 af 14. oktober 1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb. Retningslinjerne findes i dag i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3 om forrentning af tilbagebetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen. Det fremgår af afsnittet, at det på baggrund af retspraksis er besluttet, at Skatte- og Vækstministeriet skal forrente tilbagebetalte skatter, afgifter, gebyrer m.v., når tilbagebetaling finder sted på statens vegne. De krav, der skal forrentes ved tilbagebetaling, er skatter, afgifter, gebyrer, morarenter m.v. Følgende krav er ikke omfattet af retningslinjerne om rentegodtgørelse:

- Tilfælde, hvor Skatteforvaltningen tilbagebetaler afgifter, der er opkrævet på vegne af danske kommuner m.v.
- Tilfælde, hvor kravet er begrundet i en formueretlig aftale med Skatteforvaltningen, f.eks. løn til ansatte eller en entreprenørs krav på vederlag.

- Bøder, uanset om bøden er pålagt efter skatte- og afgiftslovene. Forrentning i forbindelse med tilbagebetaling af bødebeløb, der er opkrævet ved bødeforlæg, henhører ved uenighed under strafferetsplejen. Se SKM2013.583.LSR.

Kravet skal være opkrævet uden tilstrækkelig lovhjemmel og dermed med urette.

Rentesatsen for beregningen af rentegodtgørelse er den sats, der for den pågældende periode gælder efter rentelovens § 5, stk. 1. Hvor særlige regler om forrentning fremgår af lovgivningen, sker forrentningen efter de særlige regler. Eksempelvis er der særregler om forrentning ved tilbagebetaling af skat for både personer og selskaber. Sådanne regler er bl.a. kildeskattelovens § 62 A, stk. 4, og selskabsskattelovens § 30, stk. 5.

For så vidt angår forrentningens starttidspunkt, skal der sondres mellem tilfælde, hvor den indbetaling, der skete med urette, er sket efter påkrav fra Skatteforvaltningen, og tilfælde, hvor indbetalingen ikke er sket ved påkrav.

Hvis tilbagebetalingen vedrører et beløb, som er indbetalt efter påkrav fra Skatteforvaltningen, forrentes beløbet fra indbetalingsdagen til udbetalingsdagen.

Hvis der ikke er stillet krav om indbetaling af et bestemt beløb, og der er indbetalt et beløb, der overstiger, hvad der følger af Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt, f.eks. på grund af en beregningsfejl, forrentes det overskydende beløb dog, som om beløbet ikke er betalt efter påkrav. Hvis Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt hviler på indbetalerens egne oplysninger om de faktiske forhold, og disse senere viser sig at være urigtige, forrentes tilbagebetalingskravet ligeledes, som om det er betalt uden påkrav.

Det er uden betydning, om der er begået fejl af Skatteforvaltningen. Det er ligeledes uden betydning, om tilbagebetalingskravet følger af en dom eller af en administrativ afgørelse.

Hvis tilbagebetalingen vedrører et beløb, som ikke er indbetalt efter påkrav fra Skatteforvaltningen, forrentes beløbet, når der er gået 30 dage fra Skatteforvaltningens modtagelse af borgerens eller virksomhedens anmodning om tilbagebetaling af et allerede indbetalt beløb, og forrentningen sker indtil udbetalingsdagen.

For udbetalinger, der finder sted efter den 1. juli 2011, udbetales det opgjorte beløb ikke, hvis det er mindre end 50 kr.

Renteberegning og udbetaling sker på egen foranledning af Skatteforvaltningen. Beregning og udbetaling skal derfor ske uden særlig anmodning fra borgeren eller virksomheden.

Af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, fremgår, at klage over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder,

og som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3, skal indgives til skatteankeforvaltningen, medmindre skatte- og vækstministeren har bestemt andet efter § 14, stk. 2.

Skatte- og afgiftslovgivningen indeholder flere bestemmelser om oplysninger, som skatte- og afgiftspligtige personer skal give Skatteforvaltningen. Det gælder bl.a. skattekontrollovens § 2, stk. 1, 1. pkt., hvorefter enhver, der er skattepligtig her til landet, jf. dog §§ 3 og 4, årligt skal oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst, hvad enten den er positiv eller negativ, og give oplysninger om sin ejendom. En oplysningspligt følger også af opkrævningslovens § 2, stk. 1, 3. pkt., hvorefter der for hver afregningsperiode skal indgives en angivelse med de oplysninger, som følger af reglerne i den enkelte skatte- og afgiftslov, f.eks. efter momslovens § 56, stk. 1, 1. pkt., hvorefter virksomheder registreret efter §§ 47, 49, 51 eller 51 a for hver afgiftsperiode skal opgøre den udgående og den indgående afgift. Forskellen mellem den udgående og den indgående afgift er virksomhedens afgiftstilsvær, jf. 2. pkt.

Skatteforvaltningen har som følge af officialprincippet også en pligt til selv at få oplyst den sag, hvori der skal træffes afgørelse. Af Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.7.4.3, fremgår således, at Skatteforvaltningen skal sikre, at en sag er tilstrækkeligt oplyst, så der kan træffes en afgørelse på et korrekt og fyldestgørende grundlag. Skatteforvaltningen skal derfor sørge for, at alle relevante oplysninger fremskaffes og inddrages i sagen. Dette gælder både vedrørende de faktiske og de retlige forhold.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.7.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i nr. 4, at der i skatteforvaltningsloven efter kapitel 19 i *afsnit III* indsættes et nyt kapitel, *kapitel 19 a*, med overskriften »Forrentning af krav på tilbagebetaling efter uberettiget opkrævning af skatter og afgifter m.v.«

Det foreslås, at kapitel 19 a skal indeholde en ny bestemmelse, § 61 a, der i *stk. 1, 1. pkt.*, skal bestemme, at krav mod Skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v. forrentes efter rentelovens § 5, hvis kravet på tilbagebetaling skyldes en opkrævning, som Skatteforvaltningen har foretaget med urette, jf. dog stk. 2 og 3. I *stk. 1, 2. pkt.*, skal bestemmes, at forrentningen sker fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen.

Den foreslåede bestemmelse skal lovfæste den praksis, der hviler på retningslinjerne i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3, om forrentning af tilbagebetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen.

Ved rentegodtgørelse efter den foreslåede regel skal der anvendes et rentear på 365 dage og 366 dage i skudår. Det betyder, at der for hver enkelt måned skal anvendes det

antal dage, som måneden består af. Med andre ord skal det faktiske antal kalenderdage i renteperioden anvendes.

Forrentningen vil skulle ske på Skatteforvaltningens eget initiativ, hvilket følger af den foreslåede ordlyd.

At betalingen er sket med urette, vil f.eks. kunne blive fastslået i en klagesag eller ved en domstolsprøvelse, hvor borgeren eller virksomheden har fået helt eller delvist medhold.

Det foreslås i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 2*, at *stk. 1* ikke omfatter følgende krav og situationer: 1) Krav på tilbagebetaling af afgifter, som Skatteforvaltningen har opkrævet på vegne af kommuner m.v. 2) Krav på tilbagebetaling, hvor kravet støttes på en formueretlig aftale med Skatteforvaltningen. 3) Krav på tilbagebetaling af bøder. 4) Krav på tilbagebetaling, hvor forrentningen som følge af anden lovgivning ikke skal ske efter rentelovens § 5. 5) Betalingen skyldes en fejl hos den, der foretog betalingen.

Der er med nr. 1-5 tale om en lovfæstelse af den afgrænsning, der beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2.

Om nr. 1 bemærkes, at Skatteforvaltningen ikke er forringshaver for krav, der opkræves på vegne af kommuner m.v., hvorfor det vil være urimeligt, hvis Skatteforvaltningen skal yde en rentegodtgørelse, hvis det viser sig, at kravet er opkrævet med urette, fordi det helt eller delvist ikke bestod.

Om nr. 2 bemærkes, at der vil være tale om formueretlige aftaler om f.eks. løn eller aftaler med en entreprenør om honorar.

Om nr. 3 bemærkes, at reglen vil gælde, uanset om bøden er pålagt efter skatte- og afgiftslovgivningen. Forrentning af tilbagebetalingskrav vedrørende bøder, der hviler på et bødeforelæg, henhører under strafferetsplejen.

Om nr. 4 bemærkes, at der er tale om bestemmelserne i bl.a. kildeskattelovens § 62 A, stk. 3 og 4, og selskabsskatte-lovens § 30, stk. 5, og § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Om nr. 5 bemærkes, at der er tale om de situationer, hvor der er sket en opkrævning, men hvor borgeren eller virksomheden selv har begået den fejl, der fører til den uberettigede indbetaling. Det gælder f.eks. tilfælde, hvor Skatteforvaltningen ikke har stillet krav om indbetaling af et bestemt beløb, og der er herefter indbetalt et beløb, der overstiger, hvad der følger af Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt, f.eks. på grund af en beregningsfejl. Det gælder også, hvor Skatteforvaltningens meddelelse om indbetalingspligt hviler på borgerens eller virksomhedens egne oplysninger om de faktiske forhold, og disse senere viser sig at være urigtige. Dette gælder også, hvis der indbetales et beløb, der overstiger, hvad der følger af et eventuelt påkrav fra Skatteforvaltningen om indbetaling.

Tilbagebetalingskrav forrentes i disse tilfælde først, når der er gået 30 dage fra Skatteforvaltningens modtagelse af anmodningen om tilbagebetaling.

Det foreslås i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 3*, at et tilbagebetalingskrav efter *stk. 1* alene forrentes, hvis det samlede rentebeløb for kravet for den i *stk. 1, 2. pkt.*, anførte renteperiode udgør mindst 50 kr.

Dette indebærer, at den gældende bagatelgrænse for ydelse af rentegodtgørelse, jf. afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, videreføres. Bagatelgrænsen vurderes fortsat at være relevant, idet beregning af rentegodtgørelse er en manuelt understøttet opgave hos Skatteforvaltningen.

Det foreslås i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 4, 1. pkt.*, at krav mod Skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v., der er betalt som følge af en fejl begået af den, der foretog betalingen, jf. *stk. 2, nr. 5*, forrentes med renten efter rentelovens § 5, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor Skatteforvaltningen fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl. Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at Skatteforvaltningen ikke skal betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl. I *stk. 4, 3. pkt.*, foreslås, at såfremt udbetalingsfristen falder på en banklukkedag, udskydes fristen til førstkommande bankdag.

Når en borger eller virksomhed som følge af en faktisk vildfarelse eller retsvildfarelse har foretaget en betaling af en gæld, der ikke består, er det obligationsretlige udgangspunkt, at der er krav på tilbagebetaling, jf. grundsætningen om *condictio indebiti*. Sådanne tilbagebetalingskrav vil derfor være omfattet af den foreslåede regel om betalinger, der skyldes en fejl hos den, der foretog betalingen.

Den foreslåede bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 4*, har samme rentestarttidspunkt som rentelovens § 3, *stk. 2*, der i *1. pkt.* bestemmer, at der for formueretlige krav, for hvilke forfaldsdagen ikke er fastsat i forvejen, jf. *stk. 1*, skal betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Modsat rentelovens § 3, *stk. 2, 1. pkt.*, skal renter efter den foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 4, 1. pkt.*, dog først betales, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor Skatteforvaltningen fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl. Afgørende er således modtagelsesdagen eller dagen, hvor det blev konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl, og ikke dagen for afsendelsen eller fremsættelsen af betalingsanmodningen. Den foreslåede regel er i overensstemmelse med praksis hos Skatteforvaltningen, jf. ovenfor i *pkt. 2.7.1* om afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, idet tilfælde, hvor Skatteforvaltningen selv har konstateret, at indbetalingen beroede på en fejl begået af den borger eller virksomhed, der foretog indbetalingen, dog også er inkluderet

i bestemmelsen. Udvidelsen med denne situation skyldes, at Skatteforvaltningen selv bør tage initiativ til at foretage en tilbagebetaling, når det kan konstateres, at borgeren eller virksomheden begik en fejl ved sin indbetaling. Bestemmelsen skal alene omfatte tilfælde, hvor Skatteforvaltningen rent faktisk har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejltagelse hos den, der foretog indbetalingen. Tilfælde, hvor Skatteforvaltningen burde have indset, at der var tale om en fejltagelse, skal ikke omfattes.

Den foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 4*, vil ikke omfatte tilfælde, hvor en virksomhed ved en fejl indbetaler et beløb til skattekontoen, f.eks. et beløb, der overstiger det beløb, som virksomheden har indberettet som A-skat. Sådanne tilfælde vil i stedet blive reguleret af reglerne i opkrævningslovens § 16 c, *stk. 5* og *6*, om udbetaling af en kreditsaldo. Indbetalinger til skattekontoen sker ifølge opkrævningslovens § 16 b, *stk. 1*, uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog *stk. 2* om frivillig indbetaling af acontoskat. Hvis en virksomhed ved en fejl har indbetalt for meget, vil det for meget indbetalte beløb udgøre en kreditsaldo, der efter § 16 c, *stk. 5, 1. pkt.*, udbetales til virksomhedens nemkonto, medmindre der inden for 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen skal ske betaling af et krav, jf. *stk. 6, 1. pkt.* En undtagelse gøres også, hvis virksomheden har ønsket en beløbsgrænse (på højst 200.000 kr.) for udbetaling af en kreditsaldo, eller hvis virksomheden mangler at indsende angivelser for afsluttede perioder eller at give Skatteforvaltningen oplysninger efter skattekontrollovens § 2, jf. § 12, *stk. 4*.

Også ved rentegodtgørelse efter den foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 4*, skal der – ligesom ved den foreslåede regel i *stk. 1*, jf. ovenfor – anvendes et rentear på 365 dage og 366 dage i skudår. Det betyder, at der for hver enkelt måned skal anvendes det antal dage, som måneden består af. Med andre ord skal det faktiske antal kalenderdage i renteperioden anvendes.

Det foreslås i skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 5*, at kan Skatteforvaltningen ikke frigøre sig for betaling på grund af modtagerens forhold, forrentes beløbet ikke i denne periode.

Bestemmelsen, der omhandler fordringshavermora og ikke beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2026-2, svarer til, hvad der allerede gælder ifølge rentelovens § 4, *stk. 1*, der ikke kun gælder for formueretlige krav, men også krav uden for formuerettens område, jf. § 8, *stk. 2*.

Af skatteforvaltningslovens § 61 a, *stk. 6*, skal fremgå, at kan Skatteforvaltningen på grund af modtagerens forhold ikke foretage kontrol af tilbagebetalingskravet efter *stk. 4*, afbrydes udbetalingsfristen, indtil Skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Den foreslåede regel svarer til reglen i opkrævningslovens § 12, *stk. 3, 1. pkt.*, om tilfælde, hvor Skatteforvaltningen på grund af virksomhedens forhold ikke kan foretage kontrol af

en angivelse eller indberetning, hvorved udbetalingsfristen på 3 uger, jf. stk. 2, afbrydes, indtil virksomhedens forhold ikke længere hindrer en kontrol.

Det vil være uden betydning for afbrydelsen, hvornår der anmodes om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af betalingsforpligtelsen. Udelukkende indkaldelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger vil kunne afbryde udbetalingsfristen. Oplysningerne skal have væsentlig betydning for opgørelsen af udbetalingskravet. Det betyder, at fristen ikke afbrydes, hvis der anmodes om oplysninger, som ikke kan antages at være relevante for vurderingen af tilbagebetalingskravet.

Udbetalingsfristen forlænges ikke ved indkaldelse af oplysninger, men afbrydes, hvilket indebærer, at der starter en ny frist. Udbetalingsfristen afbrydes ligeledes, hvis Skatteforvaltningen anmoder om yderligere oplysninger.

Det foreslås i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 7, at har Skatteforvaltningen efter udbetalingsfristens udløb anmodet om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af tilbagebetalingskravet efter stk. 4, vil der ikke ske forrentning af tilbagebetalingskravet fra og med dagen for fremsættelsen af anmodningen om yderligere oplysninger til og med dagen, hvor Skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Den foreslåede regel omhandler de tilfælde, hvor udbetalingsfristen på de 30 dage er udløbet, således at en forrentning af tilbagebetalingskravet er påbegyndt, og efter reglen vil forrentningen blive suspenderet i perioden fra og med fremsættelsen af anmodningen om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af tilbagebetalingskravets berettigelse til og med dagen, hvor Skatteforvaltningen har modtaget de oplysninger, der er nødvendige for Skatteforvaltningens stillingtagen til kravet. Hvis der ad flere omgange er brug for yderligere oplysninger, vil der med den foreslåede regel kunne være flere perioder med suspension af forrentningen. Suspensionen vil i sagens natur alene have praktisk betydning, hvis det viser sig, at der består et tilbagebetalingskrav.

Oplysningerne skal have væsentlig betydning for opgørelsen af tilbagebetalingskravet. Det skal således ikke være muligt for borger eller virksomhed at opnå en yderligere forrentning ved at forsinke sagen. I de perioder, hvor Skatteforvaltningen er i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger, vil tilbagebetalingskravet blive forrentet.

Det foreslås, at det i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 8, 1. pkt., bestemmes, at påklages i medfør af § 35 a et af Skatteforvaltningen fastsat krav, der er blevet betalt, og hjemvises klagen til fornyet behandling hos Skatteforvaltningen, fordi klageren under sagen fremkommer med nye oplysninger, som Skatteforvaltningen ikke selv kunne have indhentet, og som ændrer grundlaget for kravet, forrentes

tilbagebetalingskravet, når der er gået 30 dage efter dagen, hvor hjemvisningen sker.

Bestemmelsen vil omfatte alle tilfælde, hvor Skatteforvaltningen i medfør af officialprincippet har oplyst sagen så godt, som det var muligt, og hvor klageren selv har forsømt at fremkomme med de oplysninger, der ville have ført til en anden afgørelse.

Det foreslås, at det i § 61 a, stk. 8, 2. pkt., bestemmes, at i øvrige tilfælde, hvor klagen hjemvises til fornyet behandling hos Skatteforvaltningen, forrentes tilbagebetalingskravet efter stk. 1.

Det vil sige, at tilbagebetalingskravet skal forrentes fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen.

Disse øvrige tilfælde vil både omfatte tilfælde, hvor Skatteforvaltningen i medfør af officialprincippet selv skulle og kunne have oplyst sagen tilstrækkeligt, inden afgørelsen om skatte- eller afgiftskravet m.v. blev truffet, men ikke gjorde det, og tilfælde, hvor både Skatteforvaltningen og klageren har forsømt at få belyst sagen tilstrækkeligt, inden afgørelsen blev truffet.

Det foreslås, at det i § 61 a, stk. 8, 3. pkt., bestemmes, at 1. og 2. pkt. også gælder ved hjemvisning i forbindelse med en domstolsprøvelse af Skatteforvaltningens krav.

Den foreslåede bestemmelse skal omfatte alle tilfælde, hvor et skatte- eller afgiftskrav m.v., som borgeren eller virksomheden klager over i medfør af skatteforvaltningslovens § 35 a, er blevet betalt – f.eks. fordi der ikke er søgt om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51 eller er givet afslag på en sådan ansøgning – og hvor den fornyede behandling resulterer i, at beløbet helt eller delvist skal tilbagebetales. En hjemvisning skyldes typisk, at borgeren eller virksomheden selv under klagesagens behandling kommer med nye oplysninger, der indebærer, at opkrævningen af det pågældende krav var uberettiget, således at sagen hjemvises til fornyet behandling hos Skatteforvaltningen.

Renterne af tilbagebetalingskravet skal beregnes fra og med dagen, hvor afgørelsen om sagens hjemvisning til Skatteforvaltningen træffes, til og med dagen for tilbagebetaling til borgeren eller virksomheden.

Det bemærkes, at den foreslåede § 61 a ikke omfatter situationer, hvor der skal tilbagebetales beløb som følge af en godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgiftsbeløb. Det fremgår af artikel 116, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen, at med forbehold for de betingelser, der er fastsat i forordningens afdeling 3, skal der ydes godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgiftsbeløb på grundlag af følgende: a) for meget opkrævede import- eller eksportafgiftsbeløb, b) defekte eller ikkebestillingssvarende varer, c) fejl begået af de kompetente myndigheder, d) rimelighed. Disse import- eller eksport-

afgiftsbeløb godtgøres, hvis de er blevet betalt, og den pågældende toldangivelse erklæres ugyldig i medfør af artikel 174.

I artikel 116, stk. 6, er det bestemt, at godtgørelse ikke giver anledning til, at de pågældende toldmyndigheder skal betale rente. Der betales dog rente, når en afgørelse om at indrømme godtgørelse ikke er gennemført senest 3 måneder efter den dato, hvor denne afgørelse blev truffet, medmindre den manglende overholdelse af tidsfristen skyldes forhold, som toldmyndighederne ikke havde kontrol over. I så fald betales der rente fra datoen for 3-månedersperiodens udløb indtil datoen for godtgørelsen. Rentesatsen fastsættes i overensstemmelse med artikel 112. Se i øvrigt Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit F.A.13.2.

Det foreslås i nr. 5, at i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, nr. 4, og stk. 4, 1. pkt., ændres »rentelovens § 5« til »opkrævningslovens § 7«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den i nr. 4 foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, der skal gælde fra lovens ikrafttrædelse den 1. januar 2027 og i stk. 1, 1. pkt., stk. 2, nr. 4, og stk. 4, 1. pkt., skal henvise til rentelovens § 5. Når den foreslåede bestemmelse i nr. 5 sættes i kraft af skatte- og vækstministeren, jf. lovforslagets § 14, stk. 2, vil det i stedet være opkrævningslovens § 7, der henvises til og derfor skal anvendes til brug for beregningen af rentegodtgørelse efter det foreslåede nye kapital 19 a i skatteforvaltningsloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Brændstofforbrugsafgiftslovens § 11, stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at hvis afgiften ikke betales rettidigt, skal køretøjets nummerplader snarest inddrages. Det sker ved politiets foranstaltning efter anmodning fra Skatteforvaltningen, jf. 2. pkt. Den, der helt eller delvis hæfter for afgiften, kan herefter ikke få bilen registreret, før den afgift, der påhviler vedkommende, er betalt, jf. 3. pkt.

Det foreslås, at i brændstofforbrugsafgiftslovens § 11, stk. 1, indsættes som 4. pkt., at renter af afgiften ikke indgår i grundlaget for nummerpladeinddragelsen, og afgiften skal i sig selv udgøre mindst 100 kr., og som 5. pkt. indsættes, at anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse ikke er til hinder for, at kravet samtidig kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

De foreslåede ændringer vil medføre, at Skatteforvaltningen for en og samme periodes bilafgift vil kunne foretage overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, selv om der samtidig hos politiet ligger en anmodning om nummerpladeinddragelse på baggrund af denne bilafgift. Skatteforvaltningen vil derfor kunne over-

drage et krav på periodisk afgift efter brændstofforbrugsafgiftsloven til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, når betalingsfristen er udløbet, og sædvanlig rykkerprocedure tillige forgæves er gennemført, og samtidig eller efterfølgende kunne anmode politiet om at foretage en nummerpladeinddragelse med hensyn til det køretøj, som den ubetalte afgift vedrører. Tilsvarende vil Skatteforvaltningen efter overskridelsen af betalingsfristen kunne anmode politiet om at foretage en nummerpladeinddragelse med hensyn til det køretøj, som afgiften vedrører, og samtidig – hvis den sædvanlige rykkerprocedure forgæves er gennemført – eller efterfølgende overdrage kravet til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse.

Forslaget vil desuden indebære, at der vil blive lovfæstet en bagatelgrænse for anvendelse af nummerpladeinddragelse, således at hovedkravet skal udgøre mindst 100 kr. for et køretøj. Skatteforvaltningen praktiserer i dag en nummerpladeinddragelsesproces, hvor hovedkravet ud fra et proportionalitetsprincip som minimum skal udgøre netop 100 kr. Bagatelgrænsen anvendes i praksis på tidspunktet for udsendelse af varslingsbrevet, og dette vil også skulle være afgørende i den foreslåede lovfæstelse af denne praksis.

Hvis en afgift efterfølgende ved f.eks. modregning eller delvis indbetaling kommer under 100 kr., vil nummerpladeinddragelsen være gældende, indtil hele afgiften er betalt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1

Ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 5, bestemmer, at krav på kompensation ikke kan overdrages, før kravet er indtrådt. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige.

Der er tale om den kompensation, der nævnes i ejendomsvurderingslovens § 74, stk. 1, 1. pkt., der bestemmer, at hvis genberegningen efter § 73 resulterer i et beløb, der for et eller flere år er lavere end de oprindelig beregnede skatter, udbetales forskellen som en samlet kompensation.

Det foreslås, at ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 5, ophæves.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 6, om i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. og 4. pkt., at bestemme, at overdragelse efter 2. pkt. – hvorefter der uanset det foreslåede overdragelsesforbud i stk. 1, 1. pkt., skal kunne ske overdragelse af et krav mod Skatteforvaltningen i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke omfattes af 1. pkt., eller en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation – ikke kan ske, før kravet er stiftet, og at aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige, hvis de er indgået, inden kravet er stiftet.

I de tilfælde, hvor en overdragelse af et krav på kompen-

sation måtte være mulig, jf. den foreslåede regel i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 2. pkt., vil det derfor fortsat gælde, at kravet på kompensation skal være stiftet, før en overdragelse gyldigt vil kunne ske. Den foreslåede ophævelse vil således være uden indholdsmæssig betydning.

Der henvises i øvrigt til 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 51, stk. 1, 1. pkt., at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget. Det gælder ifølge 2. pkt. dog ikke afgørelser efter toldlovgivningen, jf. artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 1. pkt., er det en betingelse for henstand, at det beløb, der søges henstand for, opkræves særskilt. Der gives efter 2. pkt. ikke henstand med beløb, der efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, overføres som tilsvær for et efterfølgende år (indregnet restskat). Der gives heller ikke henstand med betaling af registreringsafgift, i det omfang der efter registreringsafgiftsloven skal stilles depositum for registreringsafgiftens betaling, jf. skatteforvaltningslovens § 51, stk. 2, 3. pkt.

Af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført.

Hvis Skatteforvaltningen imødekommer en anmodning om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51, udskydes betalingsfristen til udløbet af henstandsperioden. Dette bevirker, at forældelsesfristens starttidspunkt udskydes tilsvarende, jf. Højesterets domme optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1930, side 68, og 1989, side 1046, og at den fordring, hvis betaling der er meddelt henstand med, ikke længere kan være under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. forudsætningsvist § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at i § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes efter stk. 12 som nyt stykke *stk. 13*, der i 1. pkt. fastsætter, at er der i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 meddelt skyldneren henstand med betalingen af fordringen, tilbagekalder Skatteforvaltningen fordringen fra inddrivelse, og i 2. pkt. fastsætter, at efter at der er meddelt skyldneren henstand, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke inddrive fordringen, men fordringens forrentning sker efter § 5 til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes.

Den foreslåede ændring, der skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 2, indebærer for det første, at det ud-

trykkeligt kommer til at fremgå af § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at en fordring skal tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis Skatteforvaltningen i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 har bevilget henstand med dens betaling.

For det andet kommer det til at fremgå, at inddrivelse ikke kan ske, efter at der er meddelt skyldneren henstand, men at fordringens forrentning sker efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes af Skatteforvaltningen.

Det vil dog fortsat være muligt at modregne med skatte- eller afgiftskravet i en udbetaling fra staten, jf. § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Modregningen vil ikke kunne foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 7, stk. 1, nr. 2, om fordringer modtaget til inddrivelse, men efter § 7, stk. 1, nr. 1, om intern modregning eller efter § 7, stk. 1, nr. 3, om modregning med fordringer under opkrævning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af § 2, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatte- og vækstministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed. Restanceinddrivelsesmyndigheden forestår ifølge 2. pkt. inddrivelse af fordringer, jf. § 1, stk. 1 og 2.

I § 2, stk. 2, bestemmes i 1. pkt., at beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forstås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder ifølge 2. pkt. behandlingen af indsigelser om fordringen, jf. dog §§ 17 og 18. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ifølge § 2, stk. 2, 3. pkt., beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Søger fordringshaveren ikke skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagegive kravet til fordringshaveren, jf. 4. pkt.

I § 2, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, jf. 2. pkt. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed, jf. 3. pkt. Sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning, jf. 4. pkt.

I stk. 4, 1. pkt., bestemmes, at inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden underretter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Underretning efter 1. pkt. er ikke en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 2. pkt.

I stk. 5, 1. pkt., bestemmes, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ønsker, at inddrivelse af en fordring, der allerede er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, fremover skal ske over for en eller flere andre skyldnere, der tillige helt eller delvis hæfter for fordringen, eller at inddrivelse ikke længere skal omfatte en eller flere skyldnere, som fordringen inddrives over for, skal fordringen med dens renter og opkrævningsgebyrer tilbagekaldes af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, med henblik på at blive overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden på ny med oplysninger om den eller de skyldnere, som fordringen fremover skal inddrives over for. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde beslutte, at 1. pkt. ikke finder anvendelse, jf. 2. pkt. Så vidt muligt skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ifølge 3. pkt. skriftligt underrette den eller de skyldnere, der er omfattet af tilbagekaldelsen efter 1. pkt.

I stk. 6, 1. pkt., bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen, jf. 2. pkt. Har fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen, jf. 3. pkt.

I stk. 7 bestemmes, at fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 6, fortsat forrentes efter § 5.

I § 2, stk. 8, 1. pkt., bestemmes, at ophæves en suspension, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har

foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 6, ophæves ikke, jf. 2. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved tilbagesendelse efter stk. 6, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, og om, hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves, jf. § 2, stk. 8, 3. pkt.

I stk. 9, 1. pkt., bestemmes, at ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden skal en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, oplyse skyldnerens personnummer. Hvis forsyningsvirksomheden ikke er i besiddelse af skyldnerens personnummer, skal forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, inden overdragelsen af fordringen skriftligt anmode skyldneren om inden for en nærmere angiven frist at oplyse sit personnummer, jf. 2. pkt. Anmodningen skal ifølge 3. pkt. indeholde oplysning om adgangen til at indhente skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister efter fristens udløb, jf. stk. 10.

I stk. 10, 1. pkt., bestemmes, at hvis skyldneren ikke har oplyst sit personnummer inden for den angivne frist, eller foreligger der begrundet tvivl om rigtigheden af skyldnerens oplysning herom, kan forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ved henvendelse til en kommunalbestyrelse efter forudgående entydig identifikation af skyldneren få oplyst skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister. Kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen senest 10 hverdage efter modtagelsen heraf, jf. 2. pkt.

I stk. 11, 1. pkt., bestemmes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og i den forbindelse kan anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ifølge 2. pkt. ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 12.

I stk. 12 bestemmes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis kan kalde en fordring, der er oversendt til inddrivelse, tilbage med henblik på at foretage modregning for kravet.

Endelig indeholder stk. 13 en række bemyndigelser til skatte- og vækstministeren. Skatte- og vækstministeren kan ifølge 1. pkt. fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-13, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceind-

drivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatte- og vækstministeren kan ifølge 2. pkt. herudover fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, hvis de oplysninger, der er nødvendige for inddrivelsen, ikke er medsendt. Skatte- og vækstministeren kan ifølge 3. pkt. endvidere fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.

I § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 bestemmes, at der i § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter stk. 9 indsættes et nyt stykke, der bestemmer, at ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Er der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav. Er der ved overdragelsen af et gebyr ikke givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav. Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden skal oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Samtidig bestemmes i § 1, nr. 4, at i § 2, stk. 13, 1. pkt., der bliver stk. 14, 1. pkt., ændres »stk. 1-12« til »stk. 1-13«.

Ændringslovens § 1, nr. 4, gennemfører således en konsekvensændring, der skyldes indsættelsen af § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ændringslovens § 1, nr. 3, er endnu ikke sat i kraft, men ved en fejl er § 1, nr. 4, sat i kraft ved lovens ikrafttræden den 1. juli 2020.

Det foreslås, at § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes med henblik på at indsætte den bestemmelse, som efter § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 skal indsættes som stk. 10. Samtidig foreslås § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 ophævet, jf. lovforslagets § 11, nr. 1.

Det foreslås, at det i § 2, *stk. 1, 1. pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal bestemmes, at skatte-

og vækstministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed. I 2. *pkt.* skal det bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse af fordringer, jf. § 1, stk. 1 og 2.

Det er i § 2 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden er Skatteforvaltningen.

Det foreslåede stk. 1 svarer helt til det gældende stk. 1, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen.

Det foreslås, at det i § 2, *stk. 2, 1. pkt.*, skal bestemmes, at beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forstås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. I 2. *pkt.* skal det bestemmes, at tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen, jf. dog §§ 17 og 18. I 3. *pkt.* skal det bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. I 4. *pkt.* skal det bestemmes, at søger fordringshaveren ikke skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaveren.

Det foreslåede stk. 2 svarer helt til det gældende stk. 2, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen.

Bestemmelsen i stk. 2 fastslår således kompetenceforholdet mellem fordringshaver og restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 20 som fremsat, side 273, hvor det tillige anføres, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder også rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom. Hvis der er tvist om kravets eksistens eller størrelse, skal tvisten afklares ved fordringshaverens foranstaltning.

Hvis en fordring er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og der efterfølgende rejses tvivl om kravets eksistens, vil indsigelsen skulle behandles af fordringshaveren med henblik på en afklaring af spørgsmålet.

Henvisningerne til §§ 17 og 18 indebærer, at fordringshaveren alene behandler indsigelser, der vedrører kravets oprindelige eksistens og størrelsen af kravet, da det blev overdraget til inddrivelse. Klage over kravets eksistens og størrelse, der relaterer sig til inddrivelsen f.eks. om kravet er betalt, kan indbringes for Landsskatteretten, der træffer afgørelse herom, jf. § 17. Det er i dag Skatteankestyrelsen, der behandler klager på inddrivelsesområdet, jf. § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 967 af 28. juni 2023 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. For krav på kontrolafgifter er det fogedretten, der træffer afgørelse om kravets berettigelse, uanset om indsigelsen vedrører kravets oprindelige berettigelse eller forhold, der er indtrådt under inddrivelsen jf. § 18.

Endvidere anføres, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning. Udgangspunktet vil være, at indsigelser om kravet ikke medfører, at inddrivelsen sættes i bero. Er der imidlertid begrundet formodning for, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne sætte inddrivelsen i bero, indtil der er en afklaring om, hvorvidt kravet eksisterer og om størrelsen af kravet. Hvis tvisten mellem fordringshaveren og skyldneren ikke afklares inden rimelig tid, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne afvise at have kravet til inddrivelse og tilbagesende det til fordringshaveren. Bestemmelsen skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal have fordringen registreret i meget lang tid, uden at fordringshaveren foretager sig noget for at afklare tvisten. Fordringshaveren kan på et senere tidspunkt, når kravet er uomtvistet, på ny overdrage kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 2, stk. 3, 1. pkt., skal det bestemmes, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. I 2. pkt. skal det bestemmes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. I 3. pkt. skal det bestemmes, at afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. I 4. pkt. skal det bestemmes, at sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Det foreslåede stk. 3 svarer helt til det gældende stk. 3, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen.

Af bemærkningerne til det gældende stk. 3, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 20 som fremsat, side 273 f., fremgår, at i stk. 3 præciseres det, at de kommunale og statslige fordringshavere efter anmodning fra skyldneren har mulighed for at tillade afdragsvis betaling som led i opkrævningsarbejdet. Det anføres, at fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse skal kunne bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist (henstand), hvis der f.eks. foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om at indgå en betalingsaftale med skyldneren, hvor f.eks. et forfaldent beløb kan afdrages i rater. Fordringshaverne kan endvidere give henstand inden for en rimelig tidsramme og under hensyntagen til gældens størrelse.

Bestemmelsen i § 2, stk. 3, 4. pkt., blev indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 814 af 9. juni 2020. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 63 f., fremgår, at reglen vil skulle finde anvendelse, medmindre andet følger af anden lovgivning. Hvis det følger af opkrævningslovgivningen for den pågældende fordring, at

det er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringen til inddrivelse, at der er gennemført en bestemt rykkerprocedure, og opkrævningslovgivningen ikke giver mulighed for at undlade rykkerproceduren, når det ikke er muligt at rykke, skal der ikke ændres herpå. Særregler om opkrævning har i sådanne tilfælde forrang i forhold til den foreslåede regel. I de tilfælde, hvor fordringshaverens sædvanlige procedure er slet ikke at rykke, har forslaget ikke betydning. Reglen skal derfor alene have betydning for fordringer, for hvilke der – i medfør af særregler om opkrævning eller fordringshaverens praksis – er en sædvanlig rykkerprocedure om at rykke skyldneren, men hvor gennemførelse af denne rykkerprocedure ikke i medfør af særregler om opkrævning er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringen til inddrivelse. Reglen skal med andre ord kun have betydning for de fordringer, hvor det i dag alene er i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – og ikke særlige opkrævningsregler – at der udspringer indsigelser af at overdrage fordringen til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure.

Endvidere fremgår af bemærkningerne, at reglen i § 2, stk. 3, 4. pkt., har til formål at afklare en tvivl om, hvorvidt det anførte i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure alene er udtryk for en ordensforskrift, der ikke er en forudsætning for at overdrage fordringer til inddrivelse. Det vil herefter ikke i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., være en gyldighedsbetingelse, for at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, at der forudgående er gennemført sædvanlig rykkerprocedure. Herved fjernes den uheldige fortolkningstvív om retsvirkningen af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure.

Desuden fremgår det af bemærkningerne, at selv om reglen vil indebære en afklaring af, at det anførte i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure alene er udtryk for en ordensforskrift, bør det tilstræbes, at ordensforskrifter i videst muligt omfang overholdes, uanset at manglende overholdelse heraf ikke afføder retsvirkninger for det konkrete retsforhold. Fordringshaverne vil fortsat ikke kunne gennemføre sædvanlig rykkerprocedure i de tilfælde, hvor skyldneren i medfør af §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere ikke er blevet tilsluttet eller er blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, samtidig med at skyldnerens adresse er ukendt, eller hvor rykkerbrevet kommer retur fra en oplyst adresse (»returpost«). Den foreslåede regel indeholder af den grund også en undtagelsesbestemmelse om, at fordringshaveren, medmindre andet følger af anden lovgivning, kun skal gennemføre sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis det er muligt. Det vil f.eks. ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure, hvis skyldneren ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige. Dette svarer i øvrigt til de tilfælde, hvor der kan iværksættes løn-

indeholdelse og særskilt lønindeholdelse uden forudgående varsel og underretning. Tilsvarende vil det ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure, hvis skyldneren er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige og rykkerbrevet kommer retur fra den oplyste adresse. Undtagelsesbestemmelsen har til formål at sikre, at § 2, stk. 3, 1. pkt., overholdes, når det ikke er muligt at foretage sædvanlig rykkerprocedure.

Reglen i § 2, stk. 3, 4. pkt., har ikke til formål at ændre på, at fordringshaveren også fremadrettet vil kunne gennemføre en rykkerprocedure, hvis dette er muligt. Gennemførelsen af en rykkerprocedure vil således kunne tilskynde skyldneren til at betale fordringen for derved at afværge, at fordringen overdrages til inddrivelse. Reglen vil alene medføre, at gennemførelsen af en rykkerprocedure ikke er en forudsætning for at overdrage fordringen til inddrivelse, medmindre andet følger af anden lovgivning.

I § 2, *stk. 4, 1. pkt.*, skal det bestemmes, at inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden underretter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. I 2. *pkt.* skal det bestemmes, at underretning efter 1. *pkt.* ikke er en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslåede stk. 4 svarer helt til det gældende stk. 4, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Det gældende stk. 4 blev nyaffattet med § 1, nr. 2, i lov nr. 814 af 9. juni 2020. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 66, fremgår om § 2, stk. 4, 1. *pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at det f.eks. ikke vil være muligt at foretage underretning af skyldneren om overdragelsen til inddrivelse, hvis skyldneren ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige. Dette svarer i øvrigt til de tilfælde, hvor der kan iværksættes lønindeholdelse og særskilt lønindeholdelse uden forudgående varsel og underretning. Tilsvarende vil det ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning, hvis skyldneren er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige og rykker-/underretningsbrevet kommer retur fra den oplyste adresse.

Endvidere oplyses om baggrunden for reglen i 1. *pkt.*, at fordringshavere i nogle tilfælde kan have svært ved at foretage underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. *pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det kan f.eks. være tilfældet i situationer, hvor skyldneren i medfør af §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere ikke er blevet tilsluttet eller er blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, og skyldnerens adresse samtidig er ukendt, eller hvor rykker-/underretningsbrevet kommer retur fra en oplyst adresse (»returpost«). Det er vigtigt for fordringshaverne, at fordrin-

ger kan sendes til inddrivelse, da fordringerne ellers risikerer at forældes som følge af fordringshavernes manglende mulighed for at foretage forældelsesafbrydende skridt over for skyldneren. Fordringshavere kan i praksis alene afbryde forældelsen for fordringer under opkrævning, ved at skyldneren erkender sin gæld, jf. forældelseslovens § 15. Det er ofte vanskeligt at få skyldneren til at erkende gælden – og reelt umuligt, hvis skyldnerens adresse er ukendt, og skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget for Digital Post. Hertil kommer, at det virker urimeligt, hvis en skyldner, der holder sin adresse skjult, og som formodes at have aktiver i Danmark, kan undgå inddrivelse af fordringen ved at undlade at blive tilsluttet eller ved at blive fritaget for Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere.

Om reglen i § 2, stk. 4, 2. *pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige anføres i bemærkningerne, jf. ovenfor, at reglen har til formål at afklare en tvivl om, hvorvidt underretningspligten, jf. § 2, stk. 4, 1. *pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, alene er udtryk for en ordensforskrift, der ikke er en forudsætning for at overdrage fordringer til inddrivelse. Det vil herefter ikke i medfør af § 2, stk. 4, 1. *pkt.*, være en gyldighedsbetingelse, for at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, at fordringshaveren forudgående har underrettet skyldneren herom. Herved fjernes den uheldige fortolkningstvivl om retsvirkningen af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning, der er opstået som følge af SKM2017.661.LSR og Fogedretten i Svendborgs kendelse af 27. april 2018.

Desuden anføres, at reglen har sammenhæng med, at det har visse retsvirkninger, når en fordring overdrages til inddrivelse. Det er således nødvendigt at undgå, at der kan opstå tvivl om, hvorvidt der kan beregnes inddrivelsesrenter af gælden, hvorvidt foretagne inddrivelsesskridt er gyldige, hvorvidt fordringen er omfattet af forældelsesreglerne i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. *pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og hvorvidt tidligere indbetalinger, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales. Hvor konsekvenserne af uberettigede inddrivelsesrenter vil være, at disse bortfalder og efter omstændighederne vil skulle erstattes af opkrævningsrenter, kan konsekvenserne af, at fordringen ikke er omfattet af forældelsesreglerne i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. *pkt.*, eller at tvangsinddrivelsesskridt – med den heraf følgende forældelsesafbrydelsesvirkning – er ugyldige, være, at der indtræder utilsigtet forældelse, medmindre fordringen er omfattet af forældelsesudskydelsesreglen i forældelseslovens § 14, stk. 1, om manglende kendskab til skyldnerens opholdssted, hvorefter forældelse tidligst indtræder, 1 år efter at fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til skyldnerens opholdssted, idet den absolutte forældelsesfrist på 10 år, jf. § 3, stk. 3, dog skal respekteres, jf. § 14, stk. 2.

Endelig anføres i bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 67, at der med nyaffattelsen af § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke er tiltænkt en ændring af, hvordan

underretningen vil kunne foretages, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., og hvornår underretning vil kunne undlades, som følge af at underretning må antages at ville medføre væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning, jf. § 2, stk. 4, 2. pkt. Den foreslåede regel vil derfor ikke indebære en ændring af, at underretning kan ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure – sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen. Underretning vil derfor også fremover f.eks. kunne gives via fortryk på skyldnerens årsopgørelse. Tilsvarende vil den foreslåede regel ikke indebære en ændring i muligheden for at undlade underretning, når underretning må antages at ville medføre væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Denne bestemmelse vil som hidtil være møntet på situationer, hvor det må antages at være nødvendigt at sikre kravet ved hurtig foretagelse af udlæg, arrest eller indgivelse af konkursbegæring.

I § 2, stk. 5, 1. pkt., skal det bestemmes, at ønsker fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at inddrivelse af en fordring, der allerede er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, fremover skal ske over for en eller flere andre skyldnere, der tillige helt eller delvis hæfter for fordringen, eller at inddrivelse ikke længere skal omfatte en eller flere skyldnere, som fordringen inddrives over for, skal fordringen med dens renter og opkrævningsgebyrer tilbagekaldes af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, med henblik på at blive overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden på ny med oplysninger om den eller de skyldnere, som fordringen fremover skal inddrives over for. I 2. pkt. skal det bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan beslutte, at 1. pkt. ikke finder anvendelse. I 3. pkt. skal det bestemmes, at så vidt muligt skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ifølge skriftligt underrette den eller de skyldnere, der er omfattet af tilbagekaldelsen efter 1. pkt.

Det foreslåede stk. 5 svarer helt til det gældende stk. 5, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Stk. 5 blev indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1110 af 13. november 2019. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 68 f., fremgår, at restanceinddrivelsesmyndighedens nye it-system for inddrivelse af gæld har vanskeligt ved at håndtere situationen, hvor en fordringshaver ønsker at tilføje eller fjerne en medhæftende skyldner på en fordring, der allerede er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette skyldes, at skyldnere som udgangspunkt kun hæfter for inddrivelsesomkostninger, der er tilskrevet fordringen, mens skyldneren er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, ligesom der kan være forskel på, hvilke opkrævnings- og inddrivelsesrenter der omfattes af skyldnernes hæftelse. Ved tilføjelse eller fjernelse af skyldnere for en fordring, der allerede er under inddrivelse, vil skyldnerne derfor ofte komme til at hæfte for forskellige beløb vedrørende samme fordring. Sådanne »skæve skyldforhold« er nødt til at blive

behandlet manuelt af en sagsbehandler hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. uden for it-systemet. På grund af kompleksiteten indebærer den manuelle sagsbehandling en fejlrisiko.

Det er derfor nødvendigt, at oplysninger om skyldnersammensætningen og skyldnernes hæftelse indberettes af fordringshaveren, hvis inddrivelsesprocessen i højere grad skal kunne it-understøttes, og hvis skyldnerne og deres fordringer under inddrivelse skal fremstå med korrekte data i it-systemet.

Endvidere fremgår, at den foreslåede regel har til formål at skabe den nødvendige ændring af fremgangsmåden ved tilføjelse eller fjernelse af medhæftere, at de nye oplysninger om de(n) skyldner(e), som fordringen og de enkelte renteposter og gebyrer fremover skal inddrives over for, skal indberettes af fordringshaveren og registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens it-system. Herved undgås, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved manuel sagsbehandling skal tage højde for, at fordringen ikke samtidigt er kommet under inddrivelse for samtlige medhæftende skyldnere, og at de inddrivelsesrenter, der er beregnet af fordringen, derfor ikke er ens for alle de skyldnere, som hæfter for denne.

Desuden anføres, at reglens anvendelse ved fjernelse af medhæftende skyldnere forventes hovedsageligt at være relevant i de tilfælde, hvor fordringshaver som følge af væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker at tilbagekalde fordringen, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Reglen omfatter ikke den situation, hvor en skyldner ved en fejl er blevet oplyst som medhæftende for en fordring og registreret i overensstemmelse hermed hos restanceinddrivelsesmyndigheden, idet restanceinddrivelsesmyndighedens it-system i sådanne tilfælde kan fjerne skyldneren fra fordringen, uden at dette behøves at ske i forbindelse med tilbagekaldelse og genindsendelse af fordringen.

Fordringshaveren skal i forbindelse med ny overdragelse af fordringen til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden oplyse om blandt andet hæftelsesforholdet for hovedfordringen og de renter og opkrævningsgebyrer, der overdrages til inddrivelse. Ved tilbagekaldelse med henblik på udvidelse af skyldnerkredsen vil de renter og opkrævningsgebyrer, som alene de(n) oprindeligt overtagne skyldner(e) hæfter for, således skulle overdrages til inddrivelse med alene de(n) oprindeligt overtagne skyldner(e) som hæftende skyldner(e), mens hovedfordringen skal overdrages med korrekte og fyldestgørende oplysninger om, hvilket beløb den enkelte skyldner hæfter for.

Hvis der sker ændringer i en medhæftende skyldners hæftelse for en fordring, mens fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden (f.eks. fordi skyldneren opnår gældssanering), vil inddrivelsen over for denne skyldner skulle foretages manuelt.

Endvidere anføres, at tilbagekaldelse og genindsendelse af en fordring indebærer, at fordringen i inddrivelsesmæssig sammenhæng får et nyt og senere modtagelsestidspunkt hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket har betydning for dækningsrækkefølgen, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagekaldelsen indebærer endvidere, at forrentningen i medfør af § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophører, mens fordringen er tilbagekaldt, idet fordringen efter tilbagekaldelsen ikke længere er under inddrivelse. I praksis vil tilbagekaldelsen også betyde, at fordringen fjernes fra en igangværende inddrivelsesindsats, f.eks. lønindeholdelse, som den på tilbagekaldstidspunktet indgik i for de(n) oprindeligt indsendte skyldner(e), hvorved forstås den skyldner, som oprindeligt blev oplyst som skyldner for fordringen, da den blev overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden. Efter genindsendelsen vil fordringen derfor først indgå i en aktiv inddrivelsesindsats igen, når restanceinddrivelsesmyndigheden på ny har truffet afgørelse herom i forhold til de(n) oprindelige eller de(n) tilføjede hæftende skyldner(e). Den foreslåede bestemmelse skaber således incitament til, at en fordringshaver helt fra starten af inddrivelsesprocessen overvejer om og sikrer sig, at oplysningerne om en fordrings hæftelsesforhold er korrekte og fyldestgørende, således at alle hæftende skyldnere overdrages til inddrivelse på samme tid. Forslaget forventes således – foruden at sikre mindre manuel sagsbehandling og korrekte oplysninger i brugergrænsefladen i restanceinddrivelsesmyndighedens it-system, jf. forrige afsnit – at reducere antallet af »skæve skyldforhold«, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal håndtere.

Hvis en fordring tilbagekaldes og efterfølgende overdrages på ny med en udvidet skyldnerkreds, vil fordringens 3-årige tillægsfrist i forhold til de(n) oprindeligt overdragne skyldner(e) fortsat skulle beregnes fra det første modtagelsestidspunkt. Derimod vil den 3-årige tillægsfrist i forhold til de(n) førstegangsoverdragne nye skyldner(e) skulle regnes fra modtagelsestidspunktet for den fornyede overdragelse.

Tilbagekaldelsen vil medføre, at restanceinddrivelsesmyndigheden i perioden fra tilbagekaldelsestidspunktet, og indtil fordringen modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden på ny, ikke har kreditorbeføjelser til at inddrive fordringen. Tilbagekaldelsen vil således indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden må standse eventuelle igangværende inddrivelsesskridt, herunder tvangsfuldbyrdelse på grundlag af udlæg. Tilbagekaldelse vil ikke medføre bortfald af udlægget, der således bevarer sin plads i prioritetsrækkefølgen og kan anvendes til iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse, når fordringshaveren på ny har overdraget fordringen til inddrivelse.

Endelig anføres om reglen i § 2, stk. 5, 1. pkt., at det er forudsat, at den ikke skal medføre, at de(n) oprindeligt registrerede skyldner(e) afkræves yderligere gebyrer som følge af tilbagekaldelse og genindsendelse efter den foreslåede regel.

Om reglen i § 2, stk. 5, 2. pkt., anføres i bemærkningerne,

jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 69, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan beslutte, at 1. pkt. ikke skal finde anvendelse. Undtagelsen vil i praksis være relevant for skyldnere med særligt komplicerede hæftelsesforhold. Dette kan bl.a. være tilfældet for selskaber, der deltager i sambeskatning, jf. selskabsskattelovens § 31, stk. 6.

Hvis bestemmelsen konkret ikke skal anvendes, indebærer det, at fordringen forbliver under inddrivelse, og at restanceinddrivelsesmyndigheden foretager de nødvendige ændringer vedrørende hæftelsesforholdene.

Restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning i medfør af den foreslåede regel i § 2, stk. 5, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil typisk blive truffet efter forudgående dialog med fordringshaveren og kan ikke påklages, da der vil være tale om faktisk forvaltningsvirksomhed.

Om reglen i § 2, stk. 5, 3. pkt., bemærkes i bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 69 f., at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, så vidt muligt skal foretage skriftlig underretning af den eller de skyldnere, der er omfattet af tilbagekaldelsen efter 1. pkt.

Det følger allerede af § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, som udgangspunkt skal underrette skyldneren skriftligt om overdragelsen til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det følger endvidere af bemærkningerne til stk. 4, 1. pkt., at fordringshaveren skal give skyldneren besked, hvis fordringen tilbagekaldes, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 20 som fremsat, side 273. Underretning om tilbagekaldelse med henblik på en ny overdragelse med en ændret skyldnerkreds, jf. 1. pkt., er navnlig nødvendig, da skyldner(ne) for en fordring, der allerede er under inddrivelse, hvor fordringshaver tilbagekalder og genindsender fordringen med henblik på at tilføje eller fjerne en skyldner på fordringen, ellers ikke vil have viden om, hvorfor de på ny får skriftlig underretning efter stk. 4, 1. pkt., om, at deres fordring på ny er overdraget til inddrivelse. Manglende underretning efter den foreslåede regel vil – i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige grundsætninger – ikke medføre, at tilbagekaldelsen er ugyldig, da underretningen til skyldneren, der opnår en bedre retsstilling ved tilbagekaldelse af fordringen fra inddrivelse, kun er af orienterende karakter. Underretningen skal kun foretages »så vidt muligt«, det vil sige, at underretning f.eks. kan undlades, hvis skyldneren i medfør af § 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere er blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, og fordringshaveren ikke via folkeregisteret eller på anden vis har kendskab til skyldnerens adresse. Hermed tydeliggøres underretningens orienterende karakter.

I § 2, stk. 6, 1. pkt., skal det bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om da-

tafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. I 2. pkt. skal det bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. I 3. pkt. skal det bestemmes, at har fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen.

Det foreslåede stk. 6 svarer helt til det gældende stk. 6, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Reglen i det gældende stk. 6 blev indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 551 af 29. maj 2018. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 226 som fremsat, side 51 f., fremgår, at afhængigt af hvilken datafejl der er tale om, kan man tænke sig en situation, hvor et eller flere inddrivelsesskridt vil kunne iværksættes, mens andre – som følge af fejlen – ikke kan, hvorfor udtrykket »helt eller delvist« anvendes.

Det foreslås således, at de nærmere undersøgelser af datas rigtighed i højere grad foretages af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Suspension af inddrivelse betyder, at fordringen stadig anses for at være under inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver på fordringerne, i det omfang fejlen efter restanceinddrivelsesmyndigheden skøn kan medføre ulovlig inddrivelse. I det omfang de berørte fordringer allerede indgår i inddrivelsesskridt, kan suspensionen betyde, at fordringerne fjernes fra inddrivelsesskridtet. Da det ikke er alle fejl i data, der medfører risiko for fejl i inddrivelsen eller ulovlig inddrivelse, foreslås det med reglen, at der alene indføres en mulighed for restanceinddrivelsesmyndigheden til at suspendere inddrivelsen i disse tilfælde, men ikke en pligt.

Endvidere anføres, at restanceinddrivelsesmyndigheden først ophæver suspensionen af inddrivelsen for de fordringer, som kan være berørt af fejlen, når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse foretaget af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Ansvar for gennemførelsen af undersøgelsen påhviler fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i fornødent omfang bistå ved denne undersøgelse. Når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som er berørt af datafejl,

indgår de resterende fordringer herefter i den sædvanlige dækningsrækkefølge.

Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en frist fastsat af restanceinddrivelsesmyndigheden har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, foreslås det med reglen, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan tilbagesende samtlige de af suspensionen omfattede fordringer inklusive renter og eventuelle gebyrer. Bestemmelsen tager sigte på de tilfælde, hvor der er tale om kendskab til eller mistanke om alvorlige datafejl, som vurderes at indebære risiko for ulovlig inddrivelse. Fastsættelse og eventuel forlængelse af fristen skal give fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, rimelig mulighed for at kunne gennemføre undersøgelsen.

I forbindelse med tilbagesendelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere, om de fejl, som mistanken vedrører, har en sådan karakter, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter almindelige forvaltningsretlige principper ville have pligt til ex officio at genoptage afgørelser vedrørende eventuelle inddrivelseskridt eller vurdere, om tidligere dækninger på fordringerne skal ophæves. I givet fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet som led i faktisk forvaltningsvirksomhed træffe beslutning om, at alle tidligere dækninger på de tilbagesendte fordringer ophæves. Samtidig kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at beregnede eller tilskrevne inddrivelsesrenter på de fordringer, der tilbagesendes, ophæves.

Desuden anføres, at såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om ophævelse af tidligere dækninger, vil det betyde, at beløb, der allerede er blevet afregnet til fordringshaver vedrørende de tilbagesendte fordringer, skal anvendes til dækning af anden gæld, som skyldner har til det offentlige, eller eventuelt tilbagebetales til skyldner. Fordringshavers tilbagebetaling sker i givet fald via fordringshavers konto hos restanceinddrivelsesmyndigheden og kan gennemføres ved automatiseret tvungen modregning over for fordringshaver, det vil sige, at der modregnes efter et saldoprincip, jf. tilsvarende opkrævningslovens § 16 a. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ved tilbagesendelse til fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, vurdere, om skyldner bør underrettes herom, herunder om eventuel ophævelse af dækninger og ophævelse af inddrivelsesrenter.

I § 2, stk. 7, skal det bestemmes, at fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 6, fortsat forrentes efter § 5.

Det foreslåede stk. 7 svarer helt til det gældende stk. 7, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Det gældende stk. 7 blev indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 551 af 29. maj 2018 og ændret ved § 1, nr. 5, i lov nr. 1565 af 12. december 2023, der efter »af« indsatte »en delvis«. Af bemærkningerne til sidstnævnte ændringslov, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 9 som fremsat, side 75, fremgår, at forslaget skal ses i sammenhæng med lovfor-

slagets § 1, nr. 13, hvorefter fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, ikke skal forrentes, jf. dog stk. 2, 2. pkt. Der er tale om den gældende regel i § 5, stk. 1, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter fordringer, for hvilke der er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, ikke forrentes, jf. dog stk. 2, 2. pkt. Det anføres i bemærkningerne endvidere, at det således er tanken, at fordringer, hvis inddrivelse er delvist suspenderet efter § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fortsat skal forrentes, idet sådanne fordringer ikke kan karakteriseres som ikkeinddrivelsesparate, da det er muligt at anvende visse – blot ikke alle – inddrivelsesskridt for fordringerne. Det foreslås derfor, at § 2, stk. 7, ændres, så det fremgår, at den fortsatte forrentning efter § 5 ved en suspension efter § 2, stk. 6, alene skal gælde ved en delvis suspension. Som følge af lovforslagets § 1, nr. 13, om et rentestop for ikkeinddrivelsesparate fordringer vil de fra inddrivelsen helt suspenderede fordringer ikke længere være omfattet af § 2, stk. 7, idet denne gruppe af fordringer vil være omfattet af dette rentestop.

I § 2, stk. 8, 1. pkt., skal det bestemmes, at ophæves en suspension, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4. I § 2, stk. 8, 2. pkt., skal det bestemmes, at dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 6, ikke ophæves. I stk. 8, 3. pkt., skal det bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved tilbagesendelse efter stk. 6, 3. pkt., kan træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, og om, hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.

Det foreslåede stk. 8 svarer helt til det gældende stk. 8, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. I bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 226 som fremsat, side 52 f., anføres, at dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldners anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 5, ophæves ikke.

Endvidere anføres, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved tilbagesendelse efter stk. 5, 3. pkt., (nu stk. 6, 3. pkt.) kan træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, samt om hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.

Desuden anføres, at det foreslås, at når en suspension af fordringer under inddrivelse ophæves af restanceinddrivelsesmyndigheden, genindtræder fordringerne i dækningsrækkefølgen efter § 4, og at det endvidere foreslås, at dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på

skyldners anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen, fastholdes.

I § 2, stk. 9, 1. pkt., skal det bestemmes, at ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden skal en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, oplyse skyldnerens personnummer. I 2. pkt. skal det bestemmes, at er forsyningsvirksomheden ikke i besiddelse af skyldnerens personnummer, skal forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, inden overdragelsen af fordringen skriftligt anmode skyldneren om inden for en nærmere angiven frist at oplyse sit personnummer. I 3. pkt. skal det bestemmes, at anmodningen skal indeholde oplysning om adgangen til at indhente skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister efter fristens udløb, jf. stk. 10.

Det foreslåede stk. 9 svarer helt til det gældende stk. 9, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Reglen i det gældende stk. 9 blev sammen med stk. 10 indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1499 af 18. december 2013.

I § 2, stk. 10, 1. pkt., skal det bestemmes, at hvis skyldneren ikke har oplyst sit personnummer inden for den angivne frist, eller foreligger der begrundet tvivl om rigtigheden af skyldnerens oplysning herom, kan forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ved henvendelse til en kommunalbestyrelse efter forudgående entydig identifikation af skyldneren få oplyst skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister. I 2. pkt. skal det bestemmes, at kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen senest 10 hverdage efter modtagelsen heraf.

Det foreslåede stk. 10 svarer helt til det gældende stk. 10, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Reglen i det gældende stk. 10 blev sammen med stk. 9 indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1499 af 18. december 2013. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 148 som fremsat, side 7 f., fremgår, at den foreslåede regel i § 1, nr. 1, medfører, at en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringer, får pligt til at videregive skyldnerens personnummer i forbindelse med overdragelsen af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, skal inden overdragelsen af fordringen skriftligt anmode skyldneren om at oplyse sit personnummer inden for en nærmere angiven, rimelig frist, hvis forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ikke allerede har kendskab til skyldnerens personnummer.

Den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, har efter bestemmelsen ret til ved henvendelse til en kommunalbestyrelse fra CPR at få oplyst personnummeret på en skyldner, hvis skyldneren ikke inden for den angivne frist har oplyst sit

personnummer, eller hvis der er begrundet tvivl om rigtigheden af skyldnerens oplysning om sit personnummer.

Den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, skal forud for udleveringen af oplysningen om skyldners personnummer fra CPR over for kommunalbestyrelsen entydigt kunne identificere skyldneren, f.eks. ved oplysning om navn og adresse.

Ved fremsættelse af anmodning om udlevering af personnummer skal der på forespørgsel gives dokumentation for, at lovens betingelser er opfyldt.

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen om oplysning om skyldners personnummer senest 10 hverdage efter modtagelsen af anmodningen herom.

I forbindelse med den skriftlige anmodning til skyldneren, der kan finde sted i forbindelse med den underretning, der i medfør af § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal gives skyldneren, inden fordringen sendes til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, oplyse skyldneren om adgangen til at få oplyst skyldnerens personnummer fra CPR, hvis skyldneren ikke inden for den angivne frist oplyser sit personnummer, eller hvis det er påkrævet til brug for eventuel kontrol af skyldnerens oplysning om sit personnummer.

I § 2, stk. 11, 1. pkt., skal det bestemmes, at ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører.

Den foreslåede regel i stk. 11 svarer til den med § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 indsatte – men endnu ikke ikrafttrådte – regel i § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og skal anvendes som oprindeligt forudsat i bemærkningerne.

Af bemærkningerne til § 1, nr. 3, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 67, fremgår, at den foreslåede regel i 1. pkt. vil være i overensstemmelse med, hvad der allerede er gældende ret.

I § 2, stk. 11, 2. pkt., skal det bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden dog kan bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører.

Af bemærkningerne, jf. ovenfor, fremgår, at det i medfør af bestemmelsen vil kunne aftales med en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at gebyret skal overdrages uden oplysning om et hovedkrav, idet sådanne aftaler kan blive indgået som led i tilslutningen af fordringshavere til det nye inddrivelsessystem, PSRM. Da fordringer i tre niveauer ikke vil kunne håndteres i PSRM,

foreslås det dog, at reglen udformes således, at restanceinddrivelsesmyndigheden selv skal kunne bestemme, at oplysningen ikke skal gives.

I § 2, stk. 11, 3. pkt., skal det bestemmes, at der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 67 f., fremgår, at en sådan beslutning, der vil være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, hvorfor beslutningen ikke vil være omfattet af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang for afgørelser, vil forudsætte, at gebyret ikke er forældet på beslutningstidspunktet.

Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, vil stadig skulle kunne redegøre for, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, hvis skyldneren ønsker dette oplyst.

I § 2, stk. 11, 4. pkt., skal det bestemmes, at hvis der ved overdragelsen af et gebyr ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 68, fremgår, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, også i denne situation stadig vil skulle kunne redegøre for, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, hvis skyldneren ønsker dette oplyst.

Det fremgår endvidere, at den omstændighed, at gebyrer af restanceinddrivelsesmyndigheden vil blive behandlet som selvstændige hovedkrav i medfør af de regler, der foreslås i stk. 11, 3. og 4. pkt., bl.a. vil indebære, at disse gebyrer ikke, mens de er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan forældes accessorisk efter forældelseslovens § 23, stk. 2, som følge af hovedkravets forældelse. I § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det i forvejen bestemt, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne, jf. ovenfor, at reglen i § 3 B, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter gebyrer, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, efter modtagelsen med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelses-

lovens § 23, stk. 2, alene anses at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til, vil derfor ikke have betydning for de gebyrer, der overdrages uden en oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, og derfor af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som hovedkrav, jf. den foreslåede regel i stk. 11, 2. pkt. Reglen i § 3 B, stk. 1, 3. pkt., vil heller ikke have betydning for de gebyrer, der er overdraget med en oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, og som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning fremover skal behandles som et hovedkrav, jf. det foreslåede stk. 11, 3. pkt.

Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne behandles som et selvstændigt hovedkrav, jf. ovenfor, vil, hvis det returneres til fordringshaveren eller den, der opkræver fordringen på vegne af fordringshaveren, af denne skulle behandles som en underfordring til hovedkravet, hvorfor gebyret atter vil kunne forældes accessorisk.

I § 2, stk. 11, 5. pkt., skal det bestemmes, at skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 68, fremgår, at en tilbagesendelse både vil kunne skyldes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har tilbagekaldt gebyret og tilhørende renter, og at restanceinddrivelsesmyndigheden selv har tilbagesendt gebyret og tilhørende renter. Ved en tilbagesendelse af et hovedkrav tilbagesendes også tilhørende renter, jf. § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis årsagen til en tilbagekaldelse af hovedkravet også vedrører det tilhørende gebyr, vil det være fordringshavers ansvar tillige at tilbagekalde gebyret.

Endvidere anføres, at restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, ikke kan håndtere fordringer i tre niveauer. Et gebyr, der vedrører et hovedkrav, kan udløse renter. Hovedkravet befinder sig på niveau 1, mens det tilhørende gebyr som underfordring befinder sig på niveau 2, mens eventuelle renter som underfordringer af gebyret vil skulle placeres på niveau 3, hvilket dog ikke er muligt i PSRM.

Den foreslåede regel i § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er nødvendig for at undgå, at PSRM skal kunne håndtere fordringer i tre niveauer, idet renter af et gebyr, herunder inddrivelsesrenter, der efter at være blevet tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, ville skulle placeres i niveau

3, der som sagt ikke findes i PSRM. Det bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt ikke har problemer med at håndtere inddrivelsesrenter, der løbende tilskrives gebyrer. Problemstillingen med fordringer i tre niveauer vedrører således alene de renter, der modtages fra fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen.

Det foreslåede stk. 11 svarer som ovenfor anført helt til det stk. 10, der skulle indsættes med § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, men som aldrig er trådt i kraft, og som samtidig foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 11, nr. 1.

I § 2, stk. 12, 1. pkt., skal det bestemmes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og i den forbindelse kan anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. I 2. pkt. skal det bestemmes, at fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, ikke sendes tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 13.

Det foreslåede stk. 12 svarer til det gældende stk. 11, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 20 som fremsat, side 274, fremgår, at fordringshaveren skal give skyldneren besked, hvis fordringen efter anmodning tilbagesendes.

I § 2, stk. 13, skal det bestemmes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis kan tilbagekalde en fordring, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Det foreslåede stk. 13 svarer – på nær en mindre sproglig ændring – til det gældende stk. 12, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 20 som fremsat, side 274, fremgår, at adgangen til at kalde krav tilbage fra restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning skal sikre, at opkrævningsmyndigheden kan foretage modregning for en række krav, for hvilke der er fastsat særlige regler om, at modregning kan ske i nærmere angivne udbetalinger fra det offentlige.

Eksempler på sådanne bestemmelser er § 49, stk. 1, i lov om individuel boligstøtte, hvorefter krav på tilbagebetaling af boligstøtte kan modregnes i fremtidig boligsikring og boligydelse, § 50, stk. 1, i samme lov, hvorefter for meget udbetalt pension kan modregnes i boligydelse og boligsikring og § 32 i lov om social pension, hvorefter for meget udbetalt pension og boligstøtte kan fradrages i pensionen.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at modregning i disse tilfælde som altovervejende hovedregel sker under opkrævningen, og kravene bliver i givet fald slet ikke oversendt til inddrivelse. Det kan imidlertid forekomme, at muligheden for modregning først bliver aktuel efter oversendelsen af et krav til inddrivelse. Tilsvarende kan det forekomme, at opkrævningsmyndigheden først efter oversendelsen bliver opmærksom på muligheden for at modregne i løbende udbetalinger af eksempelvis boligstøtte eller pension. Med forslaget skal sikres, at opkrævningsmyndigheden i disse tilfælde kan kalde kravet tilbage fra inddrivelse med henblik på at gennemføre modregning for kravet.

Endelig anføres, at tilbagekaldelse er betinget af, at der består en aktuel adgang til at foretage modregning for det krav, der kaldes tilbage. Tilbagekaldelse er derimod ikke betinget af, at kravet kan dækkes fuldt ud ved den forestående modregning. Er der alene mulighed for modregning for en del af kravet, kan tilbagekaldelsen begrænses hertil.

I § 2, stk. 14, 1. pkt., skal det bestemmes, at Skatteforvaltningen tilbagekalder en fordring, hvis der i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 er meddelt skyldneren henstand med betalingen af fordringen. I § 2, stk. 14, 2. pkt., skal det bestemmes, at efter at der er meddelt skyldneren henstand, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke inddrive fordringen, men fordringens forrentning sker efter § 5 til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes.

Det foreslåede stk. 14 svarer helt til den bestemmelse, der med lovforslagets § 6, nr. 1, foreslås indsat som stk. 13 i § 2.

Bestemmelsen i stk. 14 indebærer for det første, at det udtrykkeligt kommer til at fremgå af § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at en fordring skal tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis Skatteforvaltningen i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 har bevilget henstand med dens betaling.

For det andet kommer det til at fremgå, at inddrivelse ikke kan ske, efter at der er meddelt skyldneren henstand, men at fordringens forrentning sker efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes af Skatteforvaltningen.

Det vil dog fortsat være muligt at modregne med skatte- eller afgiftskravet i en udbetaling fra staten, jf. § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Modregningen vil ikke kunne foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 7, stk. 1, nr. 2, om fordringer modtaget til inddrivelse, men efter § 7, stk. 1, nr. 1, om intern modregning eller efter § 7, stk. 1, nr. 3, om modregning med fordringer under opkrævning.

I § 2, stk. 15, 1. pkt., skal det bestemmes, at skatte- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-14, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af for-

dringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. I stk. 15, 2. pkt., skal det bestemmes, at skatte- og vækstministeren herudover kan fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, hvis de oplysninger, der er nødvendige for inddrivelsen, ikke er medsendt. I 3. pkt. skal det bestemmes, at skatte- og vækstministeren endvidere kan fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.

Det foreslåede stk. 15 svarer på nær en ændring af »stk. 1-13« til »stk. 1-14« til det gældende stk. 13, og der er således ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen. Med ændringen udvides skatte- og vækstministerens bemyndigelse til også at kunne fastsætte nærmere regler om stk. 14 om tilbagekaldelse af fordringer i tilfælde af bevilget henstand efter skatteforvaltningslovens § 51.

Bemyndigelsen i det gældende stk. 13, 1. og 3. pkt., kan – på nær den del, der omhandler en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse – føres tilbage til § 2, stk. 6, i lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Af bemærkningerne til dette stk. 6, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, L 112 som fremsat, side 4650, fremgår, at der generelt vil blive lagt vægt på, at overdragelsen af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden så vidt muligt sker efter objektive regler, så de er e-administrerbare - f.eks. i situationer, hvor en skyldner hverken i form af betaling eller henvendelse reagerer på en opkrævning og rykkerskrivelser fra fordringshavere.

Det anføres desuden, at skatteministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte regler om, at fordringer skal overdrages i elektronisk form. Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastlægge de elektroniske snitflader mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er i den forbindelse et selvstændigt mål, at al sædvanlig dataudveksling skal ske elektronisk. Indtil et nyt fælles restancesystem idrives, vil den elektroniske udveksling mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden skulle ske med udgangspunkt i de eksisterende it-systemer.

Den del af ordlyden i 1. pkt. om fastsættelsen af en mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, blev indsat i § 2, stk. 7, i lov nr. 1333 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 20 som fremsat, side 274 f., fremgår, at omkostningerne ved modtagelse, registrering og inddrivelse af beløb af helt bagatelagtig størrelse let vil kunne overstige det beløb, der søges inddrevet. For ikke unødigt at anvende ressourcer på administration af helt bagatelagtige restancer foreslås det, at skatteministeren kan fastsætte et mindstebeløb for størrelsen af de restancer, der kan overdrages til inddrivelse. Det forudsættes, at beløbsgrænsen i udgangspunktet vil blive fastsat til 100 kr. inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvilket svarer

til omkostningerne ved oprettelse af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden og udsendelse af et påkrav.

En beløbsgrænse på 100 kr. blev indsat i § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1365 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige, men den udgik med bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige og er heller ikke til stede i den gældende bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024.

Bemyndigelsen i det gældende 2. pkt. i § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1239 af 11. juni 2021. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 232 som fremsat, side 75, fremgår, at bestemmelsen bl.a. vil indbefatte oplysninger om skyldnerens identitet. Med den foreslåede bestemmelse skal der således kunne fastsættes regler om, hvornår restanceinddrivelsesmyndigheden kan afvise eller tilbagesende fordringer til fordringshaver m.v. Dette omfatter også regler om processen for afvisning eller tilbagesendelse, regler om, hvilke nærmere omstændigheder der skal kunne lægges til grund for en afvisning eller tilbagesendelse, og regler om eventuelle muligheder for fordringshaver m.v. til at kunne korrigere mangelfulde oplysninger eller fremsende manglende oplysninger til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at undgå tilbagesendelse. Der vil i den forbindelse for DMI og PSRM også kunne fastsættes forskellige regler, der afspejler de forskellige systemtekniske muligheder.

Hermed vil det undgås, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal anvende uforholdsmæssigt megen tid og mange ressourcer i denne type sager, hvor oplysningerne om skyldneren må anses for så utilstrækkelige, at der ikke kan gennemføres inddrivelse af fordringen, eller hvor der kan være tvivl om, hvorvidt inddrivelsen på baggrund af de registrerede oplysninger vil blive rettet mod den rigtige skyldner. Herudover har bestemmelsen til formål at forebygge, at der overdrages fordringer til inddrivelse, der ikke på grundlag af de medsendte oplysninger kan forventes inddrevet.

Det anføres endvidere, at bemyndigelsen til skatteministeren skal ses som et supplement til de gældende regler om afvisning og tilbagesendelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og regler udstedt i medfør heraf.

I de tilfælde, hvor fordringen endnu ikke er modtaget til inddrivelse, vil det kunne komme på tale, at restanceinddrivelsesmyndigheden helt kan afvise at modtage fordringen. Selv om en fordring er oprettet i inddrivelsessystemet, må der ved vurderingen af, om en fordring retligt er modtaget til inddrivelse, blandt andet også lægges vægt på, om de medsendte oplysninger om skyldneren har været så mangelfulde, at fordringerne ikke kan anses for at have været modtaget til inddrivelse, idet det ikke har været muligt med sikkerhed at identificere skyldneren.

Hvis en fordring, der er under inddrivelse og derved er

omfattet af § 18 a, stk. 1 og 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, senere tilbagesendes, vil forældelsesudskydelsen og/eller den foreløbige afbrydelse i medfør af disse bestemmelser fortsat finde anvendelse. Bestemmelserne forudsætter, at fordringen har været under inddrivelse. Det følger af lovens § 18 a, stk. 1, at for fordringer, der er overdraget til inddrivelse, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021. Endvidere følger det af lovens § 18 a, stk. 7, at forældelse af fordringer tidligst indtræder 3 år fra modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved tilbagesendelse af fordringer medsendes fortsat som udgangspunkt de eventuelle inddrivelsesrenter, der måtte være påløbet fordringen fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden og frem til tidspunktet for tilbagesendelsen, jf. § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Eventuelle inddrivelsesomkostninger, herunder retsafgift, gebyrer m.v., der er pålagt skyldneren under inddrivelsen, vil fortsat bestå, selv om fordringen tilbagesendes.

Endelig anføres i bemærkningerne, at afvisning af modtagelse af en fordring til inddrivelse vil indebære, at § 18 a, stk. 1 og 7, ikke finder anvendelse, hvorved der ikke sker forældelsesudskydelse og foreløbig afbrydelse.

Bemyndigelsen i det gældende stk. 13 er delvist udmøntet i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 11, nr. 1, om den foreslåede ophævelse af § 1, nr. 3 og 4, i lov nr. 814 af 9. juni 2020.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Af § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke reguleres af denne lov, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Bestemmelsen blev indsat med § 1, nr. 9, i lov nr. 331 af 28. marts 2023. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 16 som fremsat, side 24, fremgår, at § 8 c f.eks. vil kunne være relevant i tilfælde, hvor der efter den praksis, der er beskrevet i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning 2022-2 fra Skatteforvaltningen, skal tilbagebetales et beløb sammen med en rentegodtgørelse, fordi en tidligere gennemført inddrivelsesindsats efterfølgende har vist sig at have været uberettiget. Derimod vil § 8 c ikke omfatte rentetilskrivning ved f.eks. restan-

ceinddrivelsesmyndighedens ikkerettidige betaling af sagsomkostninger efter rentelovens § 8 a eller af fakturaer. § 8 c vil herudover alene have betydning for rentegodtgørelsessatsen og vil dermed f.eks. ikke ændre på, i hvilke situationer en skyldner vil være berettiget til rentegodtgørelse, og fra hvilket tidspunkt en sådan rentegodtgørelse vil skulle beregnes.

Det foreslås, at det i § 8 c, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal bestemmes, at forrentningen sker fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen.

Bestemmelsen indeholder samme renteperiode som den med lovforslagets § 3, nr. 4, foreslåede bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 1, 2. pkt., der skal lovfæste den praksis, der hviler på retningslinjerne i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3, om forretningen af tilbagebetalingskrav mod Skatteforvaltningen i tilfælde, hvor opkrævningen skete uretmæssigt.

Det foreslås, at det i § 8 c, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal bestemmes, at krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden på tilbagebetaling i tilfælde, hvor betalingen skyldes en fejl begået af den, der foretog betalingen, forrentes efter 1. pkt. dog først, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl.

Bestemmelsen svarer, for så vidt angår renteperioden, til den i lovforslagets § 3, nr. 4, foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, der skal lovfæste den praksis, der hviler på retningslinjerne i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3, om forretningen af tilbagebetalingskrav mod Skatteforvaltningen i tilfælde, hvor den, der foretog indbetalingen, var i en vildfarelse, det vil sige, at betalingen ikke skyldtes et påkrav fra Skatteforvaltningen. Et eksempel er, hvor den, der foretog betalingen, ved en fejltagelse, f.eks. som følge af en fejllindtasning, har indbetalt for stort et beløb til Skatteforvaltningen og har krav på at få det for meget indbetalte beløb tilbagebetalt efter grundsætningen om *condictio indebiti*.

Det foreslås, at det i § 8 c, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl.

Bestemmelsen svarer til den med lovforslagets § 3, nr. 4, foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, 2. pkt.

Det foreslås, at det i § 8 c, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal bestemmes, at såfremt udbetalingsfristen falder på en banklukkedag, udskydes fristen til førstkommande bankdag.

Bestemmelsen svarer til den med lovforslagets § 3, nr. 4, foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, 3. pkt.

Det foreslås, at det i § 8 c, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal bestemmes, at forudsætter beregning af rentegodtgørelse efter denne bestemmelse manuel sagsbehandling, udbetales rentebeløbet dog ikke, hvis det udgør under 50 kr.

Bestemmelsen, der gælder enhver rentegodtgørelse efter § 8 c, det vil sige, uanset om rentegodtgørelsen skyldes en uretmæssig inddrivelse eller en indbetaling, der skyldes en vildfarelse hos den, der foretog indbetalingen, indeholder samme bagatelgrænse som den med lovforslagets § 3, nr. 4, foreslåede regel i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 3, der hviler på praksis efter retningslinjerne i Den juridiske vejledning 2026-2, afsnit A.A.12.3. Dog vil anvendelsen af bagatelgrænsen forudsætte, at beregningen af rentegodtgørelsen kræver en manuel sagsbehandling. Bliver det på sigt muligt at systemunderstøtte beregningen, vil bagatelgrænsen ikke finde anvendelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 og 5

I § 1, nr. 13, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 bestemmes, at der i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 2. pkt. indsættes en bestemmelse, hvorefter et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.

I § 1, nr. 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 bestemmes, at der i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 2. pkt. indsættes en bestemmelse, hvorefter et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpankning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpankning, jf. bilag 1.

Henvisningerne til § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder det stk. 10, der indsættes med § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020.

Det foreslås i nr. 4, at i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes § 10, stk. 1, 2. pkt., hvorefter et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 11, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.

Det vil være tilfældet, hvis hovedkravet er et civilretligt krav, der ikke omfattes af en af undtagelserne i bilag 1, afsnit I, litra a, nr. i-vi.

Det i nr. 4 foreslåede 2. pkt. i § 10, stk. 1, i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige skal således omfatte dels gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, fordi der ved overdragelsen af gebyret ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 11, 2. pkt., dels gebyrer, om hvilke fordringshaveren ved deres overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har givet oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 11, 1. pkt., og for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de fremover under inddrivelsen skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Der er på nær en konsekvensændring i henvisningen til § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så der henvises til stk. 11 frem for stk. 10, tale om en indholdsmæssig videreførelse af § 1, nr. 13, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, der samtidig foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 11, nr. 1. Af bemærkningerne til § 1, nr. 13, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 89 f., fremgår, at bestemmelsen vil omfatte dels gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, fordi der ved overdragelsen af gebyret ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, dels gebyrer, om hvilke fordringshaveren ved deres overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har givet oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, og for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de fremover under inddrivelsen skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Det foreslås i nr. 5, at i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes § 11, 2. pkt., hvorefter et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 11, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.

Det i nr. 5 foreslåede 2. pkt. i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal således omfatte dels gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, fordi der ved overdragelsen af gebyret ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 11, 2. pkt., dels gebyrer, om hvilke fordringshaveren ved deres overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har givet oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 11, 1. pkt., og for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de fremover under inddrivelsen skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Der er på nær en konsekvensændring i henvisningen til § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så der henvises til stk. 11 frem for stk. 10, tale om en indholdsmæssig videreførelse af § 1, nr. 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, der aldrig er trådt i kraft, og som samtidig foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 11, nr. 1. Af bemærkningerne til § 1, nr. 14, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L

174 som fremsat, side 90, fremgår, at bestemmelsen vil omfatte dels gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, fordi der ved overdragelsen af gebyret ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, dels gebyrer, om hvilke fordringshaveren ved deres overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har givet oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, og for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de fremover under inddrivelsen skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Til nr. 1

I lov om et loft over indtægter fra elproduktion (herefter indtægtsloftsloven) bestemmes i § 12, stk. 2, 1. pkt., at opkrævningslovens kapitel 5 finder anvendelse på ind- og udbetalinger efter denne lov, jf. dog stk. 3. Hvis det konstateres, at en producent ikke har afgivet en både korrekt og rettidig angivelse, således at producenten har betalt for lidt efter denne lov, afkræves ifølge 2. pkt. producenten det skyldige beløb til betaling med den betalingsfrist, der anvendes ved en rettidig angivelse, jf. dog 4. pkt. Kan størrelsen af det efter 2. pkt. skyldige beløb eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, ikke fastsættes på grundlag af producentens regnskaber, kan Skatteforvaltningen ifølge 3. pkt. fastsætte beløbet eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, skønsmæssigt. Indtil den dag, som skatteministeren i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022 har fastsat som den dag, fra hvilken opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning for andre krav og situationer end de i den nævnte lovs § 19, stk. 6, nævnte, er betalingsfristen for kravet efter 2. pkt. 14 dage fra afgørelsen om betaling, hvis det konstateres, at angivelsen var urigtig, jf. 4. pkt. Opkrævningslovens § 8, stk. 1, nr. 2 og 4, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., finder ifølge 5. pkt. tilsvarende anvendelse for producenter omfattet af 1. pkt., idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog vedrører renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i 2. pkt.

Af indtægtsloftslovens § 12, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, at ind- og udbetalinger for producenter, der er betalingspligtige efter § 2, men alene er registreret med et personnummer, således at opkrævningslovens kapitel 5 ikke kan finde anvendelse for ind- og udbetalinger efter denne lov, skal ske via et andet af Skatteforvaltningens systemer. Opkrævningslovens § 8, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., finder ifølge 2. pkt. tilsvarende anvendelse for producenter omfattet af 1. pkt., idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog vil vedrøre renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i stk. 2, 2. pkt.

Opkrævningslovens § 12, stk. 2, 1. pkt., bestemmer, at såfremt angivelsen henholdsvis indberetningen af beløb om-

fattet af § 2, stk. 1, 4. pkt. er modtaget rettidigt, sker udbetaling efter stk. 1 senest 3 uger efter modtagelsen af angivelsen henholdsvis indberetningen for den pågældende periode. I 2. pkt. bestemmes, at såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet, senest 3 uger efter at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Det foreslås, at i indtægtsloftslovens § 12, stk. 2, 5. pkt., og stk. 3, 2. pkt., udgår »og stk. 2, 2. pkt.,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 5, § 3, nr. 4, og § 6, nr. 3. I § 1, nr. 5, foreslås det at ophæve opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt. Den gældende udbetalingsfrist i § 12, stk. 2, 2. pkt., vil i stedet blive afløst af den udbetalingsfrist, der fremgår af den med lovforslagets § 3, nr. 4, foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, der vil indebære, at udbetalingsfristen ændres fra 3 uger til 30 dage. Med lovforslagets § 6, nr. 3, foreslås med § 8 c, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en tilsvarende udbetalingsfrist for de tilfælde, hvor den fejlagtige betaling skete til restanceinddrivelsesmyndigheden. Det vil således fra lovens ikrafttrædelse være reglerne i skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, og § 8 c, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der vil fastsætte udbetalingsfristen i de tilfælde, hvor en producent ved en egen fejl har indbetalt for meget til enten Skatteforvaltningen eller restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 og 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Til nr. 1

Af kildeskattelovens § 62, stk. 5, 1. pkt., fremgår, at krav på tilbagebetaling af overskydende skat m.v. ikke kan overdrages før udløbet af det indkomstår, kravet vedrører. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige, jf. 2. pkt.

Bestemmelsen indebærer et forbud mod tidsbegrænsete transporter, idet alene krav på overskydende skat m.v., der er stiftet, kan overdrages. Krav på overskydende skat stiftes ved indkomstårets udløb, jf. Højesterets dom af 31. maj 1985, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1985, side 619.

Det foreslås, at kildeskattelovens § 62, stk. 5, ophæves.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 6, om i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 3. og 4. pkt., at bestemme, at overdragelse efter 2. pkt. – hvorefter der uanset det foreslåede overdragelsesforbud i stk. 1, 1. pkt., skal kunne ske overdragelse af et krav mod Skatteforvaltningen i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke omfattes af 1. pkt., eller en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation – ikke kan ske, før kravet er stiftet, og at aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige, hvis de er indgået, inden kravet er stiftet.

I de tilfælde, hvor en overdragelse af et krav på overskydende skat måtte være mulig, jf. den foreslåede regel i opkrævningslovens § 13, stk. 2, 2. pkt., vil det derfor fortsat gælde, at kravet på overskydende skat skal være stiftet, før en overdragelse gyldigt vil kunne ske. Krav på overskydende skat stiftes ved indkomstårets udløb, jf. Højesterets dom af 31. maj 1985, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1985, side 619.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Til nr. 1

I § 10, stk. 1, i lov om registrering af køretøjer (herefter køretøjsregistreringsloven) er det bestemt, at for benyttelsen af prøveskilte betales ud over det beløb, der skal betales efter § 8, stk. 1, årligt forud: 1) 1.150 kr. for et sæt prøveskilte til biler. 2) 190 kr. for et prøveskilt til motorcykler.

Det foreslås, at ordet »forud« i køretøjsregistreringslovens § 10, stk. 1, udgår af bestemmelsen.

Ændringen indebærer, at det løbende gebyr ikke længere skal betales årligt forud, men derimod først når perioden, som opkrævningen vedrører, er gået i gang.

Der er endvidere forventningen, at der i medfør af § 14, stk. 3, hvorefter skatte- og vækstministeren kan fastsætte regler om betaling efter §§ 8-13, indsættes et stk. 2 i § 77 i bekendtgørelse nr. 866 af 19. juni 2023 om registrering af køretøjer, hvoraf det skal fremgå, at sidste rettidige betalingsdag vedrørende det årlige gebyr for benyttelse, jf. køretøjsregistreringslovens § 10, stk. 1, er 38 dage regnet fra forfald. Er den sidste rettidige betalingsdato på en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Justeringen af bestemmelsen i køretøjsregistreringslovens § 10, stk. 1, skal medvirke til at understøtte den nye opkrævningsløsning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Til nr. 1

I skattestraffesagslovens § 5 er det bestemt, at den sigtede skal erstatte det offentlige udgifterne til sagens behandling i samme omfang, som en sigtet har pligt til at erstatte det offentlige sådanne udgifter efter retsplejelovens regler.

Det foreslås, at der i skattestraffesagslovens § 5 indsættes to nye punktnummer, hvor det i 2. pkt. skal bestemmes, at der ved opkrævningen af kravet anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra datoen for Skatteforvaltningens afsendelse af opkrævningen, mens det i 3. pkt. skal bestemmes, at hvis den sidste rettidige betalingsdag er en bankluk-

kedag, vil førstkomende bankdag være den sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslåede 2. pkt. vil indebære, at ved opkrævningen af regreskrav, det vil sige kravet på erstatning af det offentlige udgifter til sagens behandling, skal der anvendes en betalingsfrist på 21 dage efter påkrav, og at renter herefter skal beregnes fra 22.-dagen regnet fra påkravsdatoen, hvis betaling ikke sker senest på 30.-dagen.

Det foreslåede 3. pkt. vil medføre, at såfremt den sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, skal betalingen anses for at være for rettidig, hvis den foretages senest på den førstkomende bankdag. Ændringen vil indebære, at renter herefter beregnes fra dagen, der følger efter den førstkomende bankdag, hvis betaling ikke sker senest på denne førstkomende bankdag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Til nr. 1

Det fremgår af § 12, stk. 1, 1. pkt., i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., at hvis afgiften ikke betales rettidigt, skal køretøjets nummerplader snarest inddrages. Det sker ved politiets foranstaltning efter anmodning fra Skatteforvaltningen, jf. 2. pkt. Den, der helt eller delvis hæfter for afgiften, kan herefter ikke få køretøjet registreret, før den afgift, der påhviler ham, er betalt, jf. 3. pkt.

Det foreslås, at i § 12, stk. 1, i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. indsættes som 4. pkt., at renter af afgiften ikke indgår i grundlaget for nummerpladeinddragelsen, og afgiften skal i sig selv udgøre mindst 100 kr., og som 5. pkt. indsættes, at en anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse ikke er til hinder for, at kravet samtidig kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

De foreslåede ændringer vil medføre, at Skatteforvaltningen for en og samme periodes bilafgift vil kunne foretage overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, selv om der samtidig hos politiet ligger en anmodning om nummerpladeinddragelse på baggrund af denne bilafgift. Skatteforvaltningen vil derfor kunne overdrage et krav på periodisk afgift efter lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, når betalingsfristen er udløbet, og sædvanlig rykkerprocedure tillige forgæves er gennemført, og samtidig eller efterfølgende kunne anmode politiet om at foretage en nummerpladeinddragelse med hensyn til det køretøj, som den ubetalte afgift vedrører. Tilsvarende vil Skatteforvaltningen efter overskridelsen af betalingsfristen kunne anmode politiet om at foretage en nummerpladeinddragelse med hensyn til det køretøj, som afgiften vedrører, og samtidig – hvis den sædvanlige rykkerprocedure forgæves er gennemført – eller efterfølgende overdrage kravet til

restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse.

Forslaget vil desuden indebære, at der vil blive indført en bagatelgrænse for anvendelse af nummerpladeinddragelse, således at hovedkravet skal udgøre mindst 100 kr. for et køretøj. Skatteforvaltningen praktiserer i dag en nummerpladeinddragelsesproces, hvor hovedkravet ud fra et proportionalitetsprincip som minimum skal udgøre netop 100 kr. Bagatelgrænsen anvendes i praksis på tidspunktet for udsendelse af varslingsbrevet, og dette vil også skulle være afgørende i den foreslåede lovfæstelse af denne praksis.

Hvis en afgift efterfølgende ved f.eks. modregning eller delvis indbetaling kommer under 100 kr., vil nummerpladeinddragelsen være gældende, indtil hele afgiften er betalt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Til nr. 1

I § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 bestemmes, at der i § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter stk. 9 indsættes stk. 10, der bestemmer, at ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Er der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav. Er der ved overdragelsen af et gebyr ikke givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav. Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden skal oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

I § 1, nr. 13, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 bestemmes, at der i § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 2. pkt. indsættes en bestemmelse, hvorefter et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der

ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1. I § 1, nr. 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 bestemmes, at der i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som 2. pkt. indsættes en bestemmelse, hvorefter et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.

Bestemmelserne i § 1, nr. 13 og 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 skal ses i sammenhæng med den nævnte lovs § 1, nr. 3, om indsættelsen af et nyt stk. 10 i § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at § 1, nr. 3, 13 og 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 ophæves.

Bestemmelserne er ikke sat i kraft, jf. § 5, stk. 2, i lov nr. 814 af 9. juni 2020

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 2, 4 og 5. Med § 6, nr. 2, foreslås, at den ændring, der er bestemt ved § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, i stedet gennemføres med den bestemmelse, der foreslås i § 6, nr. 2, mens § 6, nr. 4 og 5 – med nogle nødvendige henvisningsjusteringer, så der ikke henvises til § 2, stk. 10, men stk. 11 – skal gennemføre de ændringer, der er bestemt i § 1, nr. 13 og 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 og 3

Det fremgår af § 5, stk. 1, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, at loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog stk. 2.

I § 5, stk. 2, bestemmes, at skatte- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 3, 13 og 14, mens det af § 5, stk. 3, fremgår, at skatte- og vækstministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 1, nr. 3, finder anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og herunder kan bestemme, at § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, helt eller delvis finder anvendelse fra forskellige tidspunkter for de enkelte inddrivelsessystemer.

Det foreslås i nr. 2, at i § 5, stk. 1, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 udgår », jf. dog stk. 2«.

Det foreslås i nr. 3, at § 5, stk. 2 og 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 ophæves. Stk. 4-6 bliver herefter stk. 2-4.

Forslagene skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 2, 4 og 5. Med § 6, nr. 2, foreslås, at den ændring, der er bestemt ved § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, i stedet gennemføres med § 6, nr. 2, i nærværende lovforslag, mens § 6, nr. 4 og 5 – med nogle nødvendige henvisningsjusteringer, så der ikke henvises til § 2, stk. 10, men stk. 11 – skal gennemføre de ændringer, der er bestemt ved henholdsvis § 1, nr. 13 og 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020.

Det foreslås, at indholdet af § 5, stk. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020 i stedet gennemføres med den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Til nr. 1

Det fremgår af § 6, stk. 8, 2. pkt., i lov nr. 1565 af 12. december 2023, at § 1 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved lovens § 1, nr. 2, ikke finder anvendelse på fortrinsberettigede kommunale fordringer, der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at i § 6, stk. 8, 2. pkt., i lov nr. 1565 af 12. december 2023 ændres »§ 2, stk. 11 eller 12« til »§ 2, stk. 12 eller 13«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 2, hvorefter § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås nyaffattet. Ved nyaffattelsen vil de gældende bestemmelser i § 2, stk. 11 og 12, blive flyttet til § 2, stk. 12 og 13.

Efter lovforslagets § 14, stk. 2, skal skatte- og vækstministeren fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelse af § 6, nr. 2, og § 13, nr. 1, skal således have samme ikrafttrædelsestidspunkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 2027, jf. dog stk. 2.

Det foreslås i stk. 2, at skatte- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 2, nr. 8 og 9, § 3, nr. 3 og 5, § 6, nr. 2, 4 og 5, og § 13, nr. 1, og herunder kan fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Lovforslagets § 2, nr. 8 og 9, vedrører den foreslåede indsættelse to nye punktnummer – 6. og 7. pkt. – i registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, om en betalingsfrist på 21 dage og en nødvendig konsekvensændring i § 3 b, stk. 10, 6. pkt., der bliver 8. pkt.

Der er behov for systemmæssige tilpasninger for at kunne understøtte ændringen, hvorfor det foreslås, at skatte- og vækstministerens skal fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelse.

Ikrafttrædelsen af § 3, nr. 3, skal ses i sammenhæng med

ikrafttrædelsen af § 6, nr. 2, fordi § 3, nr. 3, henviser til § 2, stk. 14, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der indgår i den i § 6, nr. 2, foreslåede nyaffattelse af § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

§ 3, nr. 5, skal ses i sammenhæng med § 3, nr. 4, om i skatteforvaltningsloven at indsætte kapitel 19 a med en bestemmelse, § 61 a, om forrentning af tilbagebetalingskrav mod Skatteforvaltningen. Efter § 61 a, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, nr. 4, og stk. 4, 1. pkt., skal forrentningen ske efter rentelovens § 5. Med § 3, nr. 5, foreslås det, at forrentningen i stedet skal ske efter opkrævningslovens § 7.

Der er behov for systemmæssige tilpasninger for at kunne understøtte en forrentning efter opkrævningslovens § 7, hvorfor det foreslås, at skatte- og vækstministerens skal fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelse.

Stk. 2 skal med hensyn til ikrafttrædelsen af § 6, nr. 2, 4 og 5, ses i sammenhæng med den foreslåede ophævelse af § 5, stk. 2, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, der bestemmer, at skatte- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 3, 13 og 14, der foreslås ophævet med lovens § 11, nr. 1, fordi indsættelsen af den bestemmelse (§ 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige), der fremgår af § 1, nr. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, i stedet foreslås indsat (som § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige) med lovens § 6, nr. 2, mens de ændringer, der er fastsat i § 1, nr. 13 og 14, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, i stedet – med nogle nødvendige henvisningsjusteringer – foreslås foretaget med lovens § 6, nr. 4 og 5.

§ 13, nr. 1, vedrører den foreslåede ændring i § 6, stk. 8, 2. pkt., lov nr. 1565 af 12. december 2023, hvor henvisningen til § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres til en henvisning til § 2, stk. 12 eller 13. Ændringen skal ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovens § 6, nr. 2. Ved nyaffattelsen flyttes § 2, stk. 11 og 12, til § 2, stk. 12 og 13. § 13, nr. 1, skal derfor sættes i kraft samtidig med § 6, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at opkrævningslovens § 13, stk. 1, 1. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for overdragelser og andre overførsler, hvorom underretning er kommet frem til told- og skatteforvaltningen inden den 1. januar 2027. For sådanne overdragelser og andre overførsler finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3 vil indebære, at hvis der inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato, det vil sige den 1. januar 2027, jf. stk. 1, er indgået en aftale om overdragelse af eller er foretaget udlæg i et krav mod Skatteforvaltningen, vil denne overførsel af retten til fordringen alene skulle respekteres af Skatteforvaltningen, hvis der inden den 1. januar 2027 er modtaget en underretning om overførslen. Som følge af § 29 i lov om gældsbreve og retsplejelovens § 524 er det nødvendigt at give Skatteforvaltningen underretning om en sådan overførsel, så den, som overførslen er sket til, bliver legitimeret til at

modtage betaling. Ved en overdragelse vil underretningen tillige være en egentlig sikringsakt efter § 31, stk. 1 og 2, i lov om gældsbreve. Hvis underretningen derimod først modtages af Skatteforvaltningen den 1. januar 2027 eller senere, vil Skatteforvaltningen ikke skulle respektere overførslen af fordringen. Overførslen vil i så fald være ugyldig.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovens § 7 ikke finder anvendelse, hvor producenten inden den 1. januar 2027 har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller hvor Skatteforvaltningen inden den 1. januar 2027 har konstateret fejlen. For sådanne tilfælde finder opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 1040 af 13. september 2024, fortsat anvendelse.

Med lovens § 7 udgår i § 12, stk. 2, 5. pkt., og stk. 3, 2. pkt., i lov om et loft over indtægter fra elproduktion »og stk. 2, 2. pkt.,« som en konsekvens af lovens § 1, nr. 5, hvorefter opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt., ophæves, når loven træder i kraft. Opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt., bestemmer, at såfremt et krav mod Skatteforvaltningen på tilbagebetaling skyldes en fejl ved indbetalingen, tilbagebetales beløbet, senest 3 uger efter at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen. Det fremgår af § 12, stk. 2, 5. pkt., og stk. 3, 2. pkt., i lov om et loft over indtægter fra elproduktion, at denne regel også finder anvendelse, når en producent, der omfattes af denne lov, har foretaget en fejlagtig indbetaling.

Virkningsbestemmelsen i stk. 4 indebærer, at hvis en producent inden den 1. januar 2027 har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på, at en indbetaling skyldtes en fejl, eller hvis Skatteforvaltningen inden samme dato selv har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl, gælder fortsat den 3-ugers tilbagebetalingsfrist, der fremgår af opkrævningslovens § 12, stk. 2, 2. pkt.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 1, vil fristen fra den 1. januar 2027 blive afløst af den 30-dages frist, der fremgår af de i lovforslagets § 3, nr. 4, og § 6, nr. 3, foreslåede nye bestemmelser i henholdsvis skatteforvaltningslovens § 61 a, stk. 4, og § 8 c, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i *stk. 5*, at skatte- og vækstministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 6, nr. 2, finder anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og kan herunder bestemme, at § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 6, nr. 2, helt eller delvis finder anvendelse fra forskellige tidspunkter for de enkelte inddrivelsessystemer.

Bestemmelsen svarer – på nær nogle nødvendige henvisningsjusteringer – til § 5, stk. 3, i lov nr. 814 af 9. juni 2020, der foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 11, nr. 3. Af bemærkningerne til § 5, stk. 3, i lov nr. 814 af 9. juni

2020, jf. jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 174 som fremsat, side 110, fremgår, at det formentlig kan være nødvendigt i en periode, mens fordringshavere tilkobles det nye inddrivelsessystem, PSRM, at have forskellige regelsæt for henholdsvis DMI og PSRM.

Det kan formentlig også være nødvendigt i DMI at kunne indgå aftaler midlertidigt frem til tilkoblingen af fordringshavere, der endnu ikke er tilkoblet PSRM og/eller for hvilke

en ændring vil kræve systemudvikling eller nye fordringstyper i DMI.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 6. Er et krav endnu ikke betalt efter udløbet af betalingsfristen, udsendes et rykkerbrev til skyldneren. Betales kravet ikke inden udløbet af den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan kravet overdrages til inddrivelse. Der pålægges et gebyr på 65 kr. ved udsendelse af rykkerbrevet.

Stk. 2. Gebyrer efter stk. 1, 3. pkt., skal med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav.

§ 11. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed at stille sikkerhed, når

1) virksomheden for de seneste 12 afregningsperioder fire gange ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v. omfattet af denne lov og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat der vedrører virksomhedens drift, og

a) virksomheden er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 50.000 kr., og virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringsskrivelse fra told- og skatteforvaltningen, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller

b) virksomheden ikke rettidigt har afgivet oplysninger til told- og skatteforvaltningen efter skattekontrollovens § 2, eller

2) virksomhedens kapitalgrundlag, herunder den lovpligtige kapital i selskaber, er trukket ud af virksomheden, eller

3) der efter virksomhedens registrering opstår eller konstateres forhold, som efter stk. 2, jf. stk. 4, kan begrunde pålæg om sikkerhedsstillelse, eller

4) virksomheden leverer varer eller ydelser med leveringssted her i landet, jf. momslovens kapitel 4, og de skatter og afgifter m.v., der opstår i forbindelse med virksomhedens levering af varerne eller ydelserne, antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til told- og skatteforvaltningen.

Stk. 2. ---

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1040 af 13. september 2024, som ændret ved § 1 i lov nr. 1694 af 30. december 2024 og senest ved § 2 i lov nr. 1783 af 29. december 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 6 indsættes som *stk. 3*:

»Stk. 3. Der er ikke solidarisk hæftelse for rykkergebyrer, medmindre hæftelsen udspringer af en virksomhedsform, hvor deltagerne hæfter solidarisk.«

2. I § 11, *stk. 1, nr. 4*, ændres »told- og skatteforvaltningen.« til: »told- og skatteforvaltningen, eller«

3. I § 11, *stk. 1*, indsættes som *nr. 5*:

»5) virksomheden har stillet sikkerhed efter stk. 1 eller 2, og sikkerheden inden for 12 måneder fra modtagelsestidspunktet er blevet fuldt anvendt til at dække de restancer, som sikkerheden skal dække.«

Stk. 3. Der skal dog kun stilles sikkerhed efter stk. 1 eller 2, når det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten. Når en virksomhed pålægges at stille sikkerhed efter stk. 2, kan virksomheden ikke registreres, før dette pålæg er opfyldt.

Stk. 4-13. ---

§ 12. ---

Stk. 2. Såfremt angivelsen henholdsvis indberetningen af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt. er modtaget rettidigt, sker udbetaling efter stk. 1 senest 3 uger efter modtagelsen af angivelsen henholdsvis indberetningen for den pågældende periode. Såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet senest 3 uger efter, at virksomheden har gjort told- og skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller told- og skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Stk. 3-5. ---

§ 13. Krav på udbetalinger efter § 12 kan ikke overdrages før udløbet af den afregningsperiode, kravet vedrører. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige.

Stk. 2. Overdragelser efter stk. 1 kan ikke overstige det udbetalingsbeløb, der kan opgøres efter § 12, stk. 5.

§ 15 b. ---

Stk. 2. For told- og skatteforvaltningens regreskrav beregnes renten efter stk. 1, 1. pkt., fra den dag, der følger af rentelovens § 3.

Stk. 3. ---

4. I § 11, stk. 3, 1. pkt., ændres »stk. 1 eller 2« til: »stk. 1, nr. 1-4, eller stk. 2«.

5. § 12, stk. 2, 2. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Modtager told- og skatteforvaltningen inden udløbet af angivelses- eller indberetningsfristen en angivelse eller indberetning, der ændrer det beløb, der tidligere er angivet eller indberettet for perioden, er fristen dog 30 dage efter modtagelsen af den senest modtagne angivelse eller indberetning. Foretages udbetaling efter udløbet af fristen i 1. og 2. pkt., forrentes kravet efter § 7, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.«

6. § 13 affattes således:

»§ 13. Krav mod told- og skatteforvaltningen kan ikke overdrages og kan heller ikke gøres til genstand for retsfulgning bortset fra behandling af fordringshavers konkursbo, rekonstruktion eller insolvente dødsbo, jf. dog stk. 2. 1. pkt. gælder ikke for den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52.

Stk. 2. Stk. 1, 1. pkt., omfatter ikke den overførsel af et krav, der sker som led i fusion, spaltning eller anden universalsuccession eller som led i skatteretlig succession efter de herom gældende regler. Uanset stk. 1, 1. pkt., kan der ske overdragelse af et krav mod told- og skatteforvaltningen i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse, der ikke omfattes af 1. pkt., eller en opløsning af en juridisk person, herunder konkurs og likvidation. Overdragelse efter 2. pkt. kan ikke ske, før kravet er stiftet. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige, hvis de er indgået, inden kravet er stiftet.

Stk. 3. Overdragelser efter stk. 2, 3. pkt., kan ikke overstige det udbetalingsbeløb, der kan opgøres efter § 12, stk. 5.«

7. I § 15 b, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»For regreskrav efter skattestraffesagslovens § 5 påløber renten dog fra udløbet af den heri angivne betalingsfrist.«

8. Efter § 15 d indsættes i kapitel 4 a:

»§ 15 e. Udbetaling til virksomheder af beløb, som ikke er omfattet af § 12 eller skatteforvaltningslovens § 61 a, skal ske, senest 3 uger efter at told- og skatteforvaltningen har konstateret kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat regler om andet.

Stk. 2. Udbetaling til fysiske personer af beløb, som ikke er omfattet af skatteforvaltningslovens § 61 a, skal ske, senest 3 uger efter at told- og skatteforvaltningen har konstate-

§ 16 f. Told- og skatteforvaltningen opkræver ikke fordringer bestående af hovedkrav på under 50 kr., hvis fordringen er registreret i systemet SAP38 og ikke omfattes af kapitel 5, men opkræves efter brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om afgift af vejbenyttelse, lov om vejafgift, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. eller registreringsafgiftsloven.

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen opkræver ikke renter på samlet under 50 kr., hvis renterne som følge af for sen betaling er påløbet et hovedkrav, der er registreret i systemet SAP38 og ikke omfattes af kapitel 5, men opkræves efter brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om afgift af vejbenyttelse, lov om vejafgift, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. eller registreringsafgiftsloven.

Stk. 3. Told- og skatteforvaltningen opkræver ikke renter på samlet under 50 kr. af ubetalte hovedkrav, der er sendt til inddrivelse, har været registreret i systemet SAP38 og ikke omfattes af kapitel 5, men er opkrævet efter brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om afgift af vejbenyttelse, lov om vejafgift, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. eller registreringsafgiftsloven.

§ 20. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. § 13 har virkning for overdragelser (transporter), som er kommet frem til told- og skatteforvaltningen efter den 6. oktober 1999. Med hensyn til overdragelser af fordringer mod told- og skatteforvaltningen kan told- og skatteforvaltningen efter 1. januar 2005 foretage modregning over for overdrageren uden hensyn til overdragelsen. I særlige tilfælde kan told- og skatteforvaltningen dispensere fra reglen i 1. og 2. pkt.

§ 3 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning tillade, at afgiften af registreringspligtige motorkøretøjer, der er afgiftspligtige, jf. § 1, stk. 5, kan betales kvartalsvis for-

ret kravet på udbetaling, medmindre der i anden lovgivning er fastsat regler om andet.

Stk. 3. Foretages udbetaling efter udløbet af fristen i stk. 1 og 2, forrentes kravet efter § 7, stk. 1. Kan told- og skatteforvaltningen på grund af modtagerens forhold ikke foretage kontrol af udbetalingsbeløbet, afbrydes udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold ikke længere hindrer kontrol. Skønner told- og skatteforvaltningen, at udbetaling på det foreliggende grundlag vil indebære en nærliggende risiko for tab, kan forvaltningen ligeledes afbryde udbetalingsfristen, indtil modtagerens forhold er undersøgt.

Stk. 4. Udbetaling af beløb vedrørende krav omfattet af dette kapitel kan ske efter reglerne i lov om nemkonto.«

9. I § 16 f, stk. 1-3, udgår »lov om vejafgift,«.

10. § 20, stk. 6, affattes således:

»*Stk. 6.* Told- og skatteforvaltningen kan med hensyn til overdragelser af fordringer mod told- og skatteforvaltningen efter den 1. januar 2005 foretage modregning over for overdrageren uden hensyn til overdragelsen, hvis underretning om overdragelsen er kommet frem til told- og skatteforvaltningen senest den 6. oktober 1999. I særlige tilfælde kan told- og skatteforvaltningen dispensere fra reglen i 1. pkt.«

§ 2

I registreringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 370 af 3. april 2025, som ændret ved § 3 i lov nr. 1776 af 29. december 2025 og lov nr. 1777 af 29. december 2025, foretages følgende ændringer:

ud. Afgiften udgør

1) for køretøjer, der er mellem 0 og 3 måneder gamle regnet fra første registrerings- eller ibrugtagningstidspunkt, uanset om det er i Danmark eller udlandet, 2 pct. af den beregnede registreringsafgift pr. påbegyndt måned efter første registrerings- eller ibrugtagningstidspunkt i de første 3 måneder,

2) for køretøjer, der ved registreringspligtens indtræden er ældre end 3 måneder regnet fra første registrerings- eller ibrugtagningstidspunkt, uanset om det er i Danmark eller udlandet, 1 pct. af den beregnede registreringsafgift pr. påbegyndt måned i de efterfølgende 33 måneder og

3) for køretøjer, der ved registreringspligtens indtræden er ældre end 36 måneder regnet fra første registrerings- eller ibrugtagningstidspunkt, uanset om det er i Danmark eller udlandet, 1/2 pct. af den beregnede registreringsafgift pr. påbegyndt måned i de efterfølgende måneder.

Stk. 4. Ved betaling tillægges endvidere en forrentning af den del af den beregnede registreringsafgift, der resterer efter betaling. Forrentningen sker med den af Danmarks Statistik på tidspunktet for afgiftsberegningen senest offentliggjorte gennemsnitlige udlånsrente fra pengeinstitutter til ikkefinansielle selskaber, der foreligger pr. 1. januar, henholdsvis pr. 1. juli. Ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift, og rente til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Stk. 5-6. ---

Stk. 7. På det tidspunkt, hvor køretøjet udgår af ordningen, jf. § 1, stk. 3, fastsætter told- og skatteforvaltningen efter ansøgning køretøjets aktuelle afgiftspligtige værdi efter § 10. Hvis den betalte afgift efter stk. 3 overstiger den beregnede afgift efter 1. pkt., tilbagebetales differencen. Hvis den betalte afgift efter stk. 3 er mindre end den beregnede afgift efter 1. pkt., opkræves differencen.

Stk. 8-11. ---

§ 3 b. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Er der for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af stk. 4, oplyst en afgiftspligtig værdi for køretøjet, som afviger fra den afgiftspligtige værdi opgjort efter §§ 8 og 9 eller § 10, reguleres afgiftsbeløbet, og told- og skatteforvaltningen efteropkræver eller tilbagebetaler differencen. Opnås tilladelse efter stk. 1 ikke for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af stk. 4, skal nummerpladerne afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret straks efter meddelelsen af afslaget på eller afvisningen af ansøgningen eller straks efter tilbagetrækning, bortfald el.lign. af ansøgningen. Hvis køretøjets nummerplader ikke afleveres rettidigt, skal køretøjets nummerplader efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen snarest inddrages ved politiets foranstaltning. Ved tilbagetrækning, bortfald el.lign. af ansøgningen træffer told- og skatteforvaltningen afgørelse om, hvorvidt kriterierne for at betale afgift efter denne bestem-

1. I § 3 a, stk. 3, indsættes efter 1. pkt. som nye punktummer:

»Ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra og med den 1. i kvartalet til og med afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet. Tilladelsen effektueres ved betaling. Betales afgiften ikke forud for ibrugtagning, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen og betalingskravet. Fører efterfølgende opkrævninger ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen. Såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter § 19, stk. 3.«

2. I § 3 a, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »til første«: »fulde«.

3. I § 3 a, stk. 4, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal. Betales depositummet ikke, bortfalder tilladelsen.«

4. I § 3 a, stk. 7, 3. pkt., indsættes efter »differencen«: »med en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev.«

5. I § 3 a, stk. 7, indsættes som 4. pkt.:

»Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

6. I § 3 b, stk. 5, indsættes efter 1. pkt. som nye punktummer:

»En betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, finder anvendelse. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

melse var opfyldt i den periode, hvor køretøjet var taget i brug efter stk. 4. Told- og skatteforvaltningen tilbagebetaler eventuelle forudbetalte beløb, som vedrører den del af afgiftsperioden opgjort som hele måneder, jf. stk. 2 og 3, som ligger efter tidspunktet for enten afslaget på ansøgningen eller bortfald el.lign. af ansøgningen, med fradrag af 15 pct., dog fradrag på mindst 8.500 kr.

Stk. 6-8. ---

Stk. 9. På det tidspunkt, hvor leasingaftalen afbrydes, eller hvor køretøjet udgår af ordningen, jf. § 1, stk. 3, 5. og 6. pkt., fastsætter told- og skatteforvaltningen efter ansøgning køretøjets aktuelle afgiftspligtige værdi efter § 10. Ansøgning herom skal indgives til told- og skatteforvaltningen, senest 7 dage efter at leasingaftalen afbrydes, eller senest 7 dage efter at køretøjet udgår af ordningen. Told- og skatteforvaltningen kan i forbindelse med en sådan ansøgning eller virksomhedens angivelse efter § 14 genoptage den oprindelige afgiftssag efter reglerne i skatteforvaltningslovens § 32 af den del af virksomhedens afgiftstilsvær, der vedrører den oprindelige afgiftssag, jf. stk. 2 og § 9 a, stk. 2. Hvis den betalte afgift efter stk. 2 overstiger den beregnede afgift efter 1. pkt., tilbagebetales differencen. Hvis den betalte afgift efter stk. 2 er mindre end den beregnede afgift efter 1. pkt., opkræves differencen.

Stk. 10. Ved afgiftsperiodens udløb skal køretøjets nummerplader afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret. Hvis køretøjets nummerplader ved afgiftsperiodens udløb ikke afleveres rettidigt, skal køretøjets nummerplader efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen snarest indtages ved politiets foranstaltning. I tilfælde heraf skal der efterfølgende betales afgift og rente for den periode, der forløber fra afgiftsperiodens udløb til køretøjets nummerplader indleveres eller fjernes. Afgift og rente opkræves pr. påbegyndt måned, som fristen overskrides med, jf. stk. 2 og 3. 3. og 4. pkt. finder alene anvendelse i det tilfælde og i den periode, hvor leasingvirksomheden på grund af leasingtagers forhold ikke kan skaffe sig fysisk rådighed over køretøjets nummerplader ved afgiftsperiodens udløb. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Stk. 11-15. ---

§ 3 c. ---

7. I § 3 b, stk. 9, indsættes som 6. og 7. pkt.:

»Er afgiften for køretøjet ikke angivet efter reglerne i § 14, anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

8. I § 3 b, stk. 10, indsættes efter 5. pkt. som nye punktummer:

»En betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af et opkrævningsbrev, finder anvendelse. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

9. I § 3 b, stk. 10, 6. pkt., der bliver 8. pkt., ændres »herom« til: »om 1.-5. pkt.«

Stk. 2. Afgiften, der beregnes efter § 3 a, stk. 3, 2. pkt., betales kvartalsvis forud. § 3 a, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse. Ved betaling første gang betales desuden et depositum svarende til første kvartals afgift, rente og tillæg til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet.

Stk. 3-5. ---

§ 7 c. ---

Stk. 2. Afgiften udbetales til køretøjets ejer. Er ejeren omfattet af lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., udbetales afgiften efter den lov. Afgiften udbetales senest 9 uger efter modtagelsen af dokumentation i henhold til stk. 1. Såfremt told- og skatteforvaltningen ikke kan godkende dokumentationen eller på grund af modtagerens forhold ikke kan foretage den nødvendige kontrol af køretøjets værdi på udførselstidspunktet, afbrydes fristen, indtil den nødvendige dokumentation foreligger eller kontrollen kan foretages. Udbetalingsfristen i 3. pkt. suspenderes med henblik på modregning i godtgørelse af afgiften efter § 7 b i tilfælde, hvor der er behov for nærmere undersøgelser af konstaterede restanceforhold til det offentlige. Suspensionen efter 5. pkt. skal være så kort som muligt og må ikke overstige 6 måneder fra modtagelsen af anmodningen om godtgørelse efter stk. 1.

Stk. 3-7. ---

§ 15. En virksomhed, der opfylder følgende betingelser, kan registreres:

- 1) Virksomheden skal være hjemmehørende her i landet, i et andet EU-land eller i et EØS-land, med hvilket Danmark har en aftale om gensidig bistand til inddrivelse, der svarer til reglerne inden for EU.
- 2) Virksomheden skal erhvervsmæssigt handle med motor-køretøjer eller påhængsvogne eller sættevogne til motorkøretøjer eller erhvervsmæssigt udleje sådanne køretøjer.
- 3) Virksomheden må ikke have forfalden gæld til det offentlige.
- 4) Virksomheden må ikke være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller likvidation.

10. I § 3 c, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nye punktummer:

»Ved første opkrævning af afgiften beregnes et reguleringsbeløb for perioden fra og med den 1. i kvartalet til og med afgørelsesdatoen, såfremt ansøgningen er fremsendt forud for kvartalet. Tilladelsen effektueres ved betaling. Betales afgiften ikke forud for ibrugtagning, bortfalder tilladelsen og betalingskravet. Fører efterfølgende opkrævninger ikke til betaling af det fulde beløb forud for kvartalet, herunder ved eventuel brug af depositum, bortfalder tilladelsen. Såfremt pladerne ikke afmeldes ved ophørt tilladelse, opkræves fuld registreringsafgift med forfaldstidspunktet efter § 19, stk. 3.«

11. I § 3 c, stk. 2, 3. pkt., der bliver 8. pkt., indsættes efter »til første«: »fulde«.

12. Efter § 3 c, stk. 2, 3. pkt., der bliver 8. pkt., indsættes som nye punktummer:

»Ved brug af depositum til dækning af eventuelle restancer vedrørende registreringsforholdet opkræves et nyt depositum forud for næste kvartal. Betales depositummet ikke, bortfalder tilladelsen.«

13. § 7 c, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

5) Virksomheden skal stille sikkerhed på mindst 500.000 kr. for betaling af afgifter efter denne lov, herunder tilbagebetaling af for meget udbetalt godtgørelse, samt renter og gebyrer vedrørende disse afgifter og godtgørelser.

§ 17. ---

Stk. 2. Afgiften betales for en afregningsperiode efter reglerne i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. (opkrævningsloven).

Stk. 3. Afgiften af et køretøj henføres til den afregningsperiode, hvor køretøjet anmeldes til registrering i Køretøjsregisteret.

§ 19. Et køretøj kan ikke registreres eller omregistreres i Køretøjsregisteret, før registreringsafgiften er betalt. Dette gælder dog ikke i tilfælde som nævnt i § 17, stk. 1.

§ 20. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Hæftelsen efter stk. 1-7 gælder også eventuel rente eller gebyr for manglende rettidig betaling af afgiften.

14. I § 15, stk. 1, nr. 5, udgår »og gebyrer«.

15. § 17, stk. 2 og 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Den registrerede virksomhed skal efter udløbet af afregningsperioden godkende, at der for afregningsperioden ikke udestår registreringer i Køretøjsregisteret. Fristen i opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 3, finder anvendelse for godkendelsen og i forhold til skatteforvaltningslovens § 31, stk. 1, 1. pkt. Sker der ikke godkendelse efter 1. pkt., kan told- og skatteforvaltningen lægge til grund, at der ikke udestår registreringer, jf. 1. pkt., og på det foreliggende grundlag opkræve afgiften for perioden. Der opkræves i så fald afgift efter opkrævningslovens § 4, stk. 2

Stk. 3. Afgiften af et køretøj henføres til den afregningsperiode, hvor køretøjet anmeldes til registrering i Køretøjsregisteret. Afgiften fra de enkelte angivelser i en afregningsperiode betales som et samlet beløb efter reglerne i opkrævningsloven. Den samlede afgift fra de enkelte angivelser anses som et selvstændigt hovedkrav, som kan oversendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Stk. 4. Ved delvis betaling af den samlede afgift for perioden fordeles det betalte beløb forholdsmæssigt på de angivne afgiftsbeløb for de enkelte køretøjer, jf. § 16, stk. 3.

Stk. 5. En efterfølgende ændring af afgiften for en afregningsperiode foretages med et nyt krav for det køretøj, der omfattes af ændringen.«

16. I § 19 indsættes som *stk. 2 og 3*:

»*Stk. 2.* Er der ikke afgivet korrekte oplysninger ved registrering eller omregistrering, så der er betalt for lidt i afgift, skal personen eller virksomheden betale det skyldige beløb. Såfremt debitor ikke er registreret efter registreringsafgiftslovens § 14, finder en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra told- og skatteforvaltningens afsendelse af en opkrævning, anvendelse. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkede dag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.

Stk. 3. Ophører en person eller en virksomhed med at opfylde betingelserne i §§ 2 eller 3 a-3 c, forfalder den fulde registreringsafgift for køretøjet efter § 1, stk. 1, opgjort efter reglerne i §§ 4-5 c, på tidspunktet, hvor betingelserne ikke længere er opfyldt. Kan dette tidspunkt ikke fastsættes, kan told- og skatteforvaltningen fastsætte tidspunktet for afgiftspligtens indtræden skønsmæssigt.«

17. I § 20, stk. 8, udgår »eller gebyr«.

Stk. 9. ---

§ 3

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1228 af 13. oktober 2025, som ændret ved § 3 i lov 1779 af 29. december 2025 og § 13 i lov nr. 30. juni 2026, foretages følgende ændringer:

Afsnit III

Klage og domstolsprøvelse samt omkostningsgodtgørelse

§ 51. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Henstand omfatter også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.

1. I *overskriften* til afsnit III indsættes efter »omkostningsgodtgørelse«: »m.v.«

2. I § 51, stk. 6, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:
»Er henstandsbeløbet i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes henstandsbeløbet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes i medfør af § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

3. § 51, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Er henstandsbeløbet i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes henstandsbeløbet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden til og med dagen, hvor henstandsbeløbet tilbagekaldes i medfør af § 2, stk. 14, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Henstand omfatter også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.«

4. Efter kapitel 19 indsættes i *afsnit III*:

»Kapitel 19 a

Forrentning af krav på tilbagebetaling efter uberettiget opkrævning af skatter og afgifter m.v.

§ 61 a. Krav mod told- og skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v. forrentes efter rentelovens § 5, hvis kravet på tilbagebetaling skyldes en opkrævning, som told- og skatteforvaltningen har foretaget med urette, jf. dog stk. 2 og 3. Forrentningen sker fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen.

Stk. 2. Stk. 1 omfatter ikke følgende krav og situationer:

- 1) Krav på tilbagebetaling af afgifter, som told- og skatteforvaltningen har opkrævet på vegne af kommuner m.v.
- 2) Krav på tilbagebetaling, hvor kravet støttes på en formueretlig aftale med told- og skatteforvaltningen.
- 3) Krav på tilbagebetaling af bøder.
- 4) Krav på tilbagebetaling, hvor forrentningen som følge af anden lovgivning ikke skal ske efter rentelovens § 5.
- 5) Betalingen skyldes en fejl hos den, der foretog betalingen.

Stk. 3. Et tilbagebetalingskrav forrentes efter stk. 1 alene, hvis det samlede rentebeløb for kravet for den i stk. 1, 2. pkt., anførte renteperiode udgør mindst 50 kr.

Stk. 4. Krav mod told- og skatteforvaltningen på tilbagebetaling af skatter, afgifter, gebyrer og renter m.v., der er betalt som følge af en fejl begået af den, der foretog betalingen, jf. stk. 2, nr. 5, forrentes med renten efter rentelovens § 5, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor told- og skatteforvaltningen fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl. Told- og skatteforvaltningen skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl. Såfremt udbetalingsfristen falder på en banklukkedag, udskydes fristen til førstkommande bankdag.

Stk. 5. Kan told- og skatteforvaltningen ikke frigøre sig for betaling på grund af modtagerens forhold, forrentes beløbet ikke i denne periode.

Stk. 6. Kan told- og skatteforvaltningen på grund af modtagerens forhold ikke foretage kontrol af tilbagebetalingskravet efter stk. 4, afbrydes udbetalingsfristen, indtil told- og skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Stk. 7. Har told- og skatteforvaltningen efter udbetalingsfristens udløb anmodet om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af tilbagebetalingskravet efter stk. 4, vil der ikke ske forrentning af tilbagebetalingskravet fra og med dagen for fremsættelsen af anmodningen om yderligere oplysninger til og med dagen, hvor told- og skatteforvaltningen er kommet i besiddelse af relevante og tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt der er et tilbagebetalingskrav.

Stk. 8. Påklages i medfør af § 35 a et af told- og skatteforvaltningen fastsat krav, der er blevet betalt, og hjemvises klagen til fornyet behandling hos told- og skatteforvaltningen, fordi klageren under sagen fremkommer med nye oplysninger, som told- og skatteforvaltningen ikke selv kunne have indhentet, og som ændrer grundlaget for kravet, forrentes tilbagebetalingskravet, når der er gået 30 dage efter dagen, hvor hjemvisningen sker. I øvrige tilfælde, hvor klagen hjemvises til fornyet behandling hos told- og skatteforvaltningen, forrentes tilbagebetalingskravet efter stk. 1. 1. og 2. pkt. gælder også ved hjemvisning i forbindelse med en domstolsprøvelse af told- og skatteforvaltningens krav.«

5. I § 61 a, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, nr. 4, og stk. 4, 1. pkt., ændres » rentelovens § 5« til: »opkrævningslovens § 7«.

§ 4

I brændstofforbrugsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 12. august 2025, som ændret ved § 4 i lov nr. 1776 af 29. december 2025 og § 1 i lov nr. 1778 af 29. december 2025, foretages følgende ændring:

§ 11. Hvis afgiften ikke betales rettidigt, skal køretøjets nummerplader snarest inddrages. Det sker ved politiets foranstaltning efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen. Den, der helt eller delvis hæfter for afgiften, kan herefter ikke få bilen registreret, før den afgift, der påhviler vedkommende, er betalt.

Stk. 2. ---

§ 75. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Krav på kompensation kan ikke overdrages, før kravet er indtrådt. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige.

§ 2. Skatteministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed. Restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse af fordringer, jf. § 1, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen, jf. dog §§ 17 og 18. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Hvis fordringshaveren ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagegive kravet til fordringshaveren.

1. I § 11, stk. 1, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Renter af afgiften indgår ikke i grundlaget for nummerpladeinddragelsen, og afgiften skal i sig selv udgøre mindst 100 kr. Anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse er ikke til hinder for, at kravet samtidig kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«

§ 5

I ejendomsvurderingsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1510 af 8. december 2023, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 615 af 30. juni 2026, foretages følgende ændring:

1. § 75, stk. 5, ophæves.

§ 6

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 26. september 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020, § 1 i lov nr. 1565 af 12. december 2023 og senest ved lov nr. 238 af 3. februar 2026, foretages følgende ændringer:

Stk. 3. Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Stk. 4. Inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden underretter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Underretning efter 1. pkt. er ikke en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Stk. 5. Ønsker fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at inddrivelse af en fordring, der allerede er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, fremover skal ske over for en eller flere andre skyldnere, der tillige helt eller delvis hæfter for fordringen, eller at inddrivelse ikke længere skal omfatte en eller flere skyldnere, som fordringen inddrives over for, skal fordringen med dens renter og opkrævningsgebyrer tilbagekaldes af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, med henblik på at blive overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden på ny med oplysninger om den eller de skyldnere, som fordringen fremover skal inddrives over for. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde beslutte, at 1. pkt. ikke finder anvendelse. Så vidt muligt skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette den eller de skyldnere, der er omfattet af tilbagekaldelsen efter 1. pkt.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Har fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen.

Stk. 7. Fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 6, forrentes fortsat efter § 5.

Stk. 8. Ophæves en suspension, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 6, ophæves ikke. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved tilbagesendelse efter stk. 6, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, og om, hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.

Stk. 9. Ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden skal en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, oplyse skyldnerens personnummer. Hvis forsyningsvirksomheden ikke er i besiddelse af skyldnerens personnummer, skal forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, inden overdragelsen af fordringen skriftligt anmode skyldneren om inden for en nærmere angiven frist at oplyse sit personnummer. Anmodningen skal indeholde oplysning om adgangen til at indhente skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister efter fristens udløb, jf. stk. 10.

Stk. 10. Har skyldneren ikke oplyst sit personnummer inden for den angivne frist, eller foreligger der begrundet tvivl om rigtigheden af skyldnerens oplysning herom, kan forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ved henvendelse til en kommunalbestyrelse efter forudgående entydig identifikation af skyldneren få oplyst skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister. Kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen senest 10 hverdage efter modtagelsen heraf.

Stk. 11. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 12.

Stk. 12. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan helt eller delvis kalde en fordring tilbage, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Stk. 13. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-13, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse

1. I § 2 indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»*Stk. 13.* Er der i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 meddelt skyldneren henstand med betalingen af fordringen, tilbagekalder told- og skatteforvaltningen fordringen fra inddrivelse. Efter at der er meddelt skyldneren henstand, jf.

af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatteministeren kan herudover fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, hvis de oplysninger, der er nødvendige for inddrivelsen, ikke er medsendt. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.

1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke inddrive fordringen, men fordringens forrentning sker efter § 5 til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes.«

Stk. 13 bliver herefter stk. 14.

2. § 2 affattes således:

»§ 2. Skatte- og vækstministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed. Restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse af fordringer, jf. § 1, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen, jf. dog §§ 17 og 18. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Søger fordringshaveren ikke skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaveren.

Stk. 3. Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Stk. 4. Inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden underretter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Underretning efter 1. pkt. er ikke en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Stk. 5. Ønsker fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at inddrivelse af en fordring, der allerede er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, fremover skal ske over for en eller flere andre skyldnere, der tillige helt eller delvis hæfter for fordringen, eller at inddrivelse ikke længere skal omfatte en eller flere skyldnere, som fordringen inddrives over for,

skal fordringen med dens renter og opkrævningsgebyrer tilbagekaldes af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, med henblik på at blive overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden på ny med oplysninger om den eller de skyldnere, som fordringen fremover skal inddrives over for. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde beslutte, at 1. pkt. ikke finder anvendelse. Så vidt muligt skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette den eller de skyldnere, der er omfattet af tilbagekaldelsen efter 1. pkt.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Har fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen.

Stk. 7. Fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 6, forrentes fortsat efter § 5.

Stk. 8. Ophæves en suspension, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 6, ophæves ikke. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved tilbagesendelse efter stk. 6, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, og om, hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.

Stk. 9. Ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden skal en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, oplyse skyldnerens personnummer. Er forsyningsvirksomheden ikke i besiddelse af skyldnerens personnummer, skal forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, inden overdragelsen af fordringen skriftligt anmode skyldneren om inden for en nærmere angiven frist at oplyse sit personnummer. Anmodningen skal indeholde oplysning om adgangen til at indhente skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister efter fristens udløb, jf. stk. 10.

Stk. 10. Har skyldneren ikke oplyst sit personnummer inden for den angivne frist, eller foreligger der begrundet tvivl

om rigtigheden af skyldnerens oplysning herom, kan forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ved henvendelse til en kommunalbestyrelse efter forudgående entydig identifikation af skyldneren få oplyst skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister. Kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen senest 10 hverdage efter modtagelsen heraf.

Stk. 11. Ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Er der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav. Er der ved overdragelsen af et gebyr ikke givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav. Skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Stk. 12. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 13.

Stk. 13. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan helt eller delvis kalde en fordring tilbage, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Stk. 14. Er der i medfør af skatteforvaltningslovens § 51 meddelt skyldneren henstand med betalingen af fordringen, tilbagekalder told- og skatteforvaltningen fordringen fra inddrivelse. Efter at der er meddelt skyldneren henstand, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke inddrive fordringen, men fordringens forrentning sker efter § 5 til og med den dag, hvor fordringen tilbagekaldes.

Stk. 15. Skatte- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-14, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatte- og vækstministeren kan herudover fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, hvis de oplysninger, der er nødvendige for inddrivelsen, ikke er medsendt. Skatte- og vækstministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.«

§ 8 c. Beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke reguleres af denne lov, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

3. I § 8 c indsættes som 2.-6. pkt.:

»Forrentningen sker fra og med dagen for betalingen af det beløb, der skal tilbagebetales, til og med dagen for tilbagebetalingen. Krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden på tilbagebetaling i tilfælde, hvor betalingen skyldes en fejl begået af den, der foretog betalingen, forrentes efter 1. pkt. dog først, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden fra den, der foretog betalingen, modtog en anmodning om tilbagebetaling eller har konstateret, at indbetalingen skyldtes en fejl. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen eller konstateringen af, at indbetalingen skyldtes en fejl. Såfremt udbetalingsfristen falder på en banklukkedag, udskydes fristen til førstkommande bankdag. Forudsætter beregning af rentegodtgørelse efter denne bestemmelse manuel sagsbehandling, udbetales rentebeløbet dog ikke, hvis det udgør under 50 kr.«

§ 10. Fordringer omfattet af denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1.

Stk. 2-13. ---

§ 11. Fordringer omfattet af denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1.

4. I § 10, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 11, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.

5. I § 11 indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 11, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.«

§ 7

I lov om et loft over indtægter fra elproduktion, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 365 af 3. april 2025, foretages følgende
ændring:

§ 12. ---

Stk. 2. Opkrævningslovens kapitel 5 finder anvendelse på ind- og udbetalinger efter denne lov, jf. dog stk. 3. Hvis det konstateres, at en producent ikke har afgivet en både korrekt og rettidig angivelse, således at producenten har betalt for lidt efter denne lov, afkræves producenten det skyldige beløb til betaling med den betalingsfrist, der anvendes ved en rettidig angivelse, jf. dog 4. pkt. Kan størrelsen af det efter 2. pkt. skyldige beløb eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, ikke fastsættes på grundlag af producentens regnskaber, kan told- og skatteforvaltningen fastsætte beløbet eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, skønsmæssigt. Indtil den dag, som skatteministeren i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022 har fastsat som den dag, fra hvilken opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning for andre krav og situationer end de i den nævnte lovs § 19, stk. 6, nævnte, er betalingsfristen for kravet efter 2. pkt. 14 dage fra afgørelsen om betaling, hvis det konstateres, at angivelsen var urigtig. Opkrævningslovens § 8, stk. 1, nr. 2 og 4, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse for producenter omfattet af 1. pkt., idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog vedrører renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i 2. pkt.

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, at ind- og udbetalinger for producenter, der er betalingspligtige efter § 2, men alene er registreret med et personnummer, således at opkrævningslovens kapitel 5 ikke kan finde anvendelse for ind- og udbetalinger efter denne lov, skal ske via et andet af told- og skatteforvaltningens systemer. Opkrævningslovens § 8, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse for producenter omfattet af 1. pkt., idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog vil vedrøre renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i stk. 2, 2. pkt.

1. I § 12, stk. 2, 5. pkt., og stk. 3, 2. pkt., udgår »og stk. 2, 2. pkt.,«.

§ 8

I kildeskatteloven, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 460 af 3. maj
2024, som ændret senest ved § 9 i lov nr. 615 af 30. juni
2026, foretages følgende ændring:

§ 62. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Krav på tilbagebetaling af overskydende skat m.v. kan ikke overdrages før udløbet af det indkomstår, kravet vedrører. Aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige.

1. § 62, stk. 5, ophæves.

§ 9

§ 10. For benyttelsen af prøveskilte betales ud over det beløb, der skal betales efter § 8, stk. 1, årligt forud:

- 1) 1.150 kr. for et sæt prøveskilte til biler.
- 2) 190 kr. for et prøveskilt til motorcykler.

Stk. 2-3. ---

§ 5. Den sigtede skal erstatte det offentlige udgifterne til sagens behandling i samme omfang, som en sigtet har pligt til at erstatte det offentlige sådanne udgifter efter retspleje lovens regler.

§ 12. Hvis afgiften ikke betales rettidigt, skal køretøjets nummerplader snarest inddrages. Det sker ved politiets foranstaltning efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen. Den, der helt eller delvis hæfter for afgiften, kan herefter ikke få køretøjet registreret, før den afgift, der påhviler ham, er betalt.

Stk. 2. ---

§ 1
1-2. ---

I lov om registrering af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2023, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 715 af 25. juni 2010 og senest ved § 5 i lov nr. 1776 af 29. december 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 10, stk. 1, udgår »forud«.

§ 10

I skattestraffesagsloven, lov nr. 1454 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

1. I § 5 indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Ved opkrævningen af kravet anvendes en betalingsfrist på 21 dage, der regnes fra datoen for told- og skatteforvaltningens afsendelse af opkrævningen. Er den sidste rettidige betalingsdag en banklukkedag, vil førstkommande bankdag være sidste rettidige betalingsdag.«

§ 11

I lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1164 af 15. september 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 12, stk. 1, indsættes som 4. og 5. pkt.:

»Renter af afgiften indgår ikke i grundlaget for nummerpladeinddragelsen, og afgiften skal i sig selv udgøre mindst 100 kr. Anmodning til politiet om nummerpladeinddragelse er ikke til hinder for, at kravet samtidig kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«

§ 12

I lov nr. 814 af 9. juni 2020 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, pensionsbeskatningsloven og lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. (Restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af fordringer med dataproblemer, forældelse m.v. samt fradrag for seniormedlemskabskontingent i arbejdsløshedskasser) foretages følgende ændringer:

3. I § 2 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»Stk. 10. Ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Er der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav. Er der ved overdragelsen af et gebyr ikke givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav. Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden skal oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.«

Stk. 10-13 bliver herefter stk. 11-14.

4-12. ---

13. I § 10, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.«

14. I § 11 indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.«

15-25. ---

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 3, 13 og 14.

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 1, nr. 3, finder anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og kan herunder bestemme, at § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, helt eller delvis finder anvendelse fra forskellige tidspunkter for de enkelte inddrivelsessystemer.

Stk. 4-6. ---

1. § 1, nr. 3, 13 og 14, ophæves.

2. I § 5, stk. 1, udgår », jf. dog stk. 2«.

3. § 5, stk. 2 og 3, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 2-4.

I lov nr. 1565 af 12. december 2023 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kildeskatteloven, opkrævningsloven og skatteforvaltningsloven (Gennemførelse af aftale om initiativer til effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet m.v.) foretages følgende ændring:

§ 6

Stk. 1-7. ---

Stk. 8. § 1 a, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder alene anvendelse for ejendomsbidrag, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2024, og § 1 a, stk. 1, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder alene anvendelse for fortrinsberettigede kommunale fordringer, der ikke omfattes af nr. 1-3, og som stiftes fra og med den 1. januar 2024. § 1 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse på fortrinsberettigede kommunale fordringer, der den 2. februar 2017 var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som ikke den 2. februar 2017 eller senere er tilbagekaldt fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 11 eller 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stk. 9-10. ---

1. I § 6, *stk. 8, 2. pkt.*, ændres »§ 2, stk. 11 eller 12« til: »§ 2, stk. 12 eller 13«.